

BUDGET ESTIMATES FOR 1968-69

Demands for Grants

DEMAND NOS. 17 AND 3.

(Debate Continued)

ಶ್ರೀಮತಿ ಕೆ. ಲೀಲಾವತಿ ರೈ (ಬಿಂಚ್ವಾಳ).—ಮಾನ್ಯ ಆಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ಮಾನ್ಯ ವಿಧ್ಯಾ ಮಂತ್ರಿ ಯವರು ತಂದಂತಹ ಡಿಮಾಂಡನ್ನು ಅನುಮೋದಿಸುತ್ತಾ ಒಂದೆರಡು ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಕೊಡಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ನಾವು ಏನು ಇಂದು ಕೆಂಪಲೂರಿ ವಿಧ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಎಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ, ಅದು ವಿದ್ಯೆಯ ಬುನಾದಿಯನ್ನು ಹಾಕುತ್ತಿದೆ. ಕೆಲವು ಸದಸ್ಯರು ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಂತೆ ಮೊದಲು ಪ್ರೈಮರಿ ಏಜುಕೇಶನ್ ವಿಚಾರ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಸಂಪೂರ್ಣ ಸರ್ಕಾರದ ಬೆಂಬಲವೇಕು. ಇವತ್ತು ಸರ್ಕಾರದವರು ಕೊಡುತ್ತಿರುವುದು ಸಾಕಾಗುತ್ತಾ ಇಲ್ಲ. ಒಂದು ಕೋಣೆಗೆ ಒಂದು ಸಾವಿರ ಕೊಡುತ್ತಿರುವುದು ಸಾಕಾಗುತ್ತಾ ಇಲ್ಲ. ತಾಲ್ಲೂಕು ಬೋರ್ಡಿನಲ್ಲೂ ಹಣವಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಕಟ್ಟಡಗಳನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರೇ ತೆಗೆದು ಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಎರಡನೆಯದಾಗಿ ಅಲ್ಲಿರುವ ಮಕ್ಕಳ ಸಂಖ್ಯೆ 40 ಇದ್ದರೆ ಒಂದು ಉಪಾಧ್ಯಾಯರನ್ನು ಕೊಡುವಂಥದ್ದು. ಅಲ್ಲಿ 40 ಮಕ್ಕಳು ಇದ್ದರೂ ನಾಲ್ಕು ಕ್ಲಾಸ್ ಇರುತ್ತದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಒಬ್ಬ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರನ್ನು ಕಳಿಸಿದರೆ, ನಮ್ಮ ವಿದ್ಯೆಯ ಬುನಾದಿಯು ಎಷ್ಟು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿರುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಆದ್ದರಿಂದ ಅದನ್ನು ಸಡಿಲಗೊಡಿಸಿ, 25 ಹುಡುಗರಿಗೆ ಒಬ್ಬ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರನ್ನು ಕೊಡುವಂತೆ ಮಾಡಿದರೆ, ಅಲ್ಲಿನ ಶಾಲಾ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ವಿದ್ಯೆಯ ತಳಪಾಯವು ಗಟ್ಟಿಮಾಡಿದ ಹಾಗೆ ಆಗಿ, ಮುಂದೆ ಬರುವ ಹುಡುಗರಿಗೆ ಬಹಳ ಅನುಕೂಲವಾಗಿ ಅವರ ಭವಿಷ್ಯವು ಉತ್ತಮವಾಗುತ್ತದೆ. ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಯವರು ಇದಕ್ಕೆ ಬರ್ಹು ಜಾಸ್ತಿಯಾಗುತ್ತದೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಆದರೂ, ನಮ್ಮ ವಿದ್ಯೆಯ ಏಳಿಗೆಯ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಅದನ್ನು ಮಾಡುವುದು ಸೂಕ್ತವೆಂದು ನಾನು ಸಲಹೆ ಮಾಡಲಿಚ್ಛಿಸುತ್ತೇನೆ. ಪ್ರತಿ ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ 5—6 ಮೈಲಿಗಳಿಗೆ ಅಥವಾ 7—8 ಮೈಲಿಗಳಿಗೆ ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳನ್ನು ತೆರೆಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡ ಕಟ್ಟಡಗಳಿಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಹಣ ಸಿಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಸರ್ಕಾರದವರು 50 ಪೌಸೆಂಟ್ ಕೊಡುವ ರೂಲ್ಸ್ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಅದನ್ನು ಸಡಿಲಗೊಳಿಸಬೇಕು, ಕೆಲವು ಹಿಂದುಳಿದ ಜಾಗಗಳಲ್ಲಿ ಜನರು ಮುಂದೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ, ಅಲ್ಲಿ ಹೈಸ್ಕೂಲು ತೆರೆಯುವುದಾದರೆ, ಸರ್ಕಾರದವರೇ ಅದನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಏಕೆಂದರೆ ನಮ್ಮ ವಿಧ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾದುದು. ವಿದ್ಯೆಗೆ ಹಣವಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಿದರೆ, ನಾವು ಬಹಳ ಹಿಂದುಳಿಯುತ್ತೇವೆ. ಪರದೇಶಗಳಿಗಿಂತ ಮೊದಲೇ ನಾವು ಹಿಂದೆ ಬಿದ್ದಿದ್ದೇವೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅದನ್ನು ಭದ್ರ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಮುಂದೆ ಸಾಗುವುದು ಅಗತ್ಯವೆಂದು ನಾನು ನುಡಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ರಾಜಕೀಯ ಸಂತ್ರಸ್ತರಿಗೆ ವಿಧ್ಯಾ ಸವಲತ್ತನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾದ ರೂಲ್ಸ್ ಅಂಡ್ ರೆಗ್ಯುಲೇಶನ್ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆಯೇ ಎಂದು ತಿಳಿದು ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಅದು ಎಲ್ಲ, ಎಷ್ಟು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆಂಬುದು ಯಾರಿಗೂ ತಿಳಿದು ಬಂದಿಲ್ಲ, ಮತ್ತು ಆರ್ಡರ್ ಪಾಸ್ ಮಾಡುವವರು ಯಾರು ಎಂದು ಜನರಿಗೆ ತಿಳಿವಳಿಕೆಗೆ ಬಂದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಪ್ರೈವೇಟ್ ಟೆಕ್ನಿಕಲ್ ಸ್ಕೂಲುಗಳಲ್ಲಿ, ಈ ರಾಜಕೀಯ ಸಂತ್ರಸ್ತರ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಏನು ಸವಲತ್ತು ಕೊಡಬೇಕು, ಯಾರು ಕೊಡಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ಸರಿಯಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮಾಡುವುದು ಅಗತ್ಯವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಚರ್ಚೆಯಾಗುತ್ತಿದೆ. ಒಂದು ಕಡೆ ಜಾಗ ಕೊಡುವ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ, ವಿದ್ಯೆ ಕೊಡುವ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ, ಎಲ್ಲದಕ್ಕೂ ಸರ್ಕಾರದವರು ಸಹಾಯ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಅದನ್ನು ಸರ್ಕಾರ ಹಾಗೂ ಪ್ರೈವೇಟ್ ಕಾರ್ಪೊರೇಷನ್ ಸ್ಕೂಲುಗಳಲ್ಲಿ ಸರಿಯಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಜಾರಿಗೆ ಬರುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕು.

ಇನ್ನು ಪ್ರೈಮರಿ ಸ್ಕೂಲು ಟೀಚರ್ಸ್‌ಗಳ ವಿಚಾರ. ಇವತ್ತು ಏನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಅಂದರೆ, ಈ ಉಪಾಧ್ಯಾಯಗಳನ್ನು ದೂರ ದೂರ ಒಂದು ಕಡೆಯಿಂದ ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆಗೆ ವರ್ಗ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆ ರೀತಿ ಮಾಡುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಅವರನ್ನು ಜಿಲ್ಲೆಯೊಳಗೆ ಅಲ್ಲಂದಲ್ಲಿಗೆ ಟ್ರಾನ್ಸ್‌ಫರ್ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ, ಮತ್ತು ಅವರ ಕಾಸ್ ಪರಿಹಾರವಾಗುತ್ತದೆ. ಅದೇ ರೀತಿ ಪ್ರತಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲೂ ಒಂದೇ ತರವಾದ ಪುಸ್ತಕಗಳು ಇರಬೇಕು. ಒಂದು

ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ರೀತಿ, ಇನ್ನೊಂದು ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಂದು ರೀತಿ ಪಾಠ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದರೆ, ಕೆಲವರಿಗೆ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕಡೆಯಿಂದ ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆಗೆ ವರ್ಗಾವಣೆಯಾಗುವ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅವರ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ, ಈ ರೀತಿ ಪುಸ್ತಕಗಳು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಇರುವುದರಿಂದ ಬಹಳ ತೊಂದರೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅದನ್ನು ಒಂದೇ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ರೀತಿಯಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಇನ್ನು ಕೆಲವು ಪಾರ್ಕ್ ಚೈಮ್ ರೆಕ್ಟರ್‌ನ ಏನಿದ್ದಾರೆ, ಅವರಿಗೆ ಒಂದು ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ರೀತಿ, ಇನ್ನೊಂದು ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಂದು ರೀತಿ ಸಂಬಳ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಕೆಲವರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಕೆಲವರಿಗೆ ಕಡಿಮೆ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅದನ್ನು ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಯವರು ಗಮನಿಸಿ, ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಒಂದೇ ರೀತಿಯಾಗಿ ಮಾಡುವಂತಹ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.

ಕೊನೆಯದಾಗಿ, ಚಿಕ್ಕಿ ಕರ್ ಕಾರೇಜುಗಳಲ್ಲಿ ಸಿಬ್ಬಂದಿಗಳನ್ನು ಏನು ಅರಾಟುವುದು ತಿಳಿದಿದ್ದಾರೆ, ಅದು ಸರ್ಕಾರಿ ಹಾಗೂ ಪ್ರೈವೇಟ್ ಕಾರೇಜುಗಳಲ್ಲಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಾದರೆ, ಹೊರ ರಾಜ್ಯದಿಟ್ಟ ಸೈಡ್‌ನ ಸ್ಟೇಟ್ ಎಂದು ಏನು ಅರಾಟುವುದು ತಿಳಿದಿದ್ದಾರೆ, ಅದಕ್ಕೆ ಒಂದು ರಿಸ್ಟ್ರಿಕ್ಷನ್ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಒಂದು ಸರಿಯಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಹೊರಗಿನವರಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಕೊಡಬೇಕು, ರಾಜ್ಯದವರಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಒಂದು ಸಮಾನವಾದ, ರೂಲ್ ಮಾಡಿದರೆ, ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದ ಮಕ್ಕಳಿಗೂ ಬಹಳ ಅನುಕೂಲ ಮಾಡಿದ ಹಾಗೆ ಆಗುತ್ತದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಕೆಲವು ಕಾರೇಜುಗಳಲ್ಲಿ ಹೊರಗಿನವರು ಹೆಚ್ಚು ದುಮ್ಮ ಕೊಟ್ಟು ಹಾಸ್ಟೆಲ್ ಜನ ಅಡ್ಮಿಟ್ ಆಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅದನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸಿ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಕಾರೇಜುಗಳಲ್ಲಿ ಇಂತಿಷ್ಟು ಪರಸೆಂಟ್ ಹೊರಗಡೆಯವರಿಗೆ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ರೂಲ್ ಮಾಡಿ ರಾಜ್ಯದ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಅನುಕೂಲ ಮಾಡಿಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಿಗೆ ವಂದಿಸಿ ನನ್ನ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

[CHAIRMAN (SMT. NAGARATHNAMMA HIREMATH) in the Chair]

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಆರ್. ಶಾಮಣ್ಣ (ಬೆಂಗಳೂರು ಕೋಟೆ).—ಮಾನ್ಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷರವರೇ, ಈ ದಿನ ನಮ್ಮ ಮುಂದಿರತಕ್ಕಂತಹ ಸುಮಾರು 36 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಯ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಪಾಠ್ಯ ಬೇಡಿಕೆಯ ಬಗ್ಗೆ ನಾನು ವಿಶೇಷವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸುತ್ತಾ, ಒಂದರದು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಈ 36 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳ ವ್ಯವಹಾರ ಸಾಕಾದಷ್ಟು ಸರಿಯಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಉಪಯೋಗವಾಗುತ್ತಾ ಇಲ್ಲ, ಇದರಿಂದ ಸರಿಯಾದ ವಿದ್ಯೆ ಬರುವುದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಅನಾನುಕೂಲವಾಗುವುದರ ಬಗ್ಗೆ ಕೆಲವು ವಿವರಗಳನ್ನು ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ನನ್ನಲ್ಲಿ ಸಾಕಾದಷ್ಟು ವಿವರ ಇದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಕಾರಾವಹಕಾಶ ಇಲ್ಲವಿರುವುದರಿಂದ ಕೆಲವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ನಾವು ಕೊಡತಕ್ಕ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಂಖ್ಯೆ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತದೆ ಹೊರತು, ಸರಿಯಾದಂತಹ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಆಗುತ್ತದೆಯೇ ಎಂದು ನೋಡಿದರೆ, ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕಿಂತ ಅಶಿಕ್ಷಣವೇ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದರೆ ತಪ್ಪಾಗುವುದು. ಅನೇಕ ಕಡೆ ಇವತ್ತು ಫೀ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಕೊಡುತ್ತೇವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಫೀ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ವೈಖರಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಕೆಲವು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ನನ್ನ ಮಗನನ್ನು ಪೋರ್ಟ್ ಫಾರ್ಮಿಗೆ, ಒಂದು ಪಾಸಗೀ ಶಾಲೆಗೆ ಅಡ್ಮಿಟ್ ಮಾಡಿದ್ದೆ. ಪಾಸಗೀ ಶಾಲೆಗೆ ಸೇರಿಸಿದಾಗ 74 ರೂಪಾಯಿ 40 ಪೈಸೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಅಡ್ಮಿಷನ್ ಕೊಟ್ಟರು. ಅದರ ವಿವರ ಹೀಗಿದೆ:

“Received with thanks from Sri T. R. Shamanna Rs. 40 only as voluntary contribution towards school fund.”

ಎರಡನೇ ರಶೀತಿನಲ್ಲೆ:

“Received from Sri T. R. Shamanna, physical education, class, magazines, calendar, duplicate medical certificate, and other fees Rs. 11”.

ಇದರ ಜೊತೆಗೆ ಇನ್ನೊಂದು ರಶೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸ್ಕೂಲಿನ ಅಡ್ಮಿಷನ್ ಫೀಸ್‌ಗಾಗಿ ಒಂದನೇ ಐಟನಲ್ಲ ಹಾಗೂ ಇನ್ನಿತರ ಚಿಲ್ಲರೆ ಬಾಬುಗಳಿಗಾಗಿ ಎಂದು 27-40 ಪೈಸೆ ಇದೆ. ಹೀಗೆ ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಒಬ್ಬರಿಗೆ ಒಟ್ಟು 74-40 ಪೈಸೆ ಎಂದು ನಾಲ್ಕನೇ ಘರಂಗಿ ನಮ್ಮ ಹುಡುಗನನ್ನು ಅಡ್ಮಿಷನ್ ಚೈಂ

(ಶ್ರೀ ಟಿ. ಆರ್. ಶಾಮಣ್ಣ)

ನಲ್ಲಿ ಫೀಸ್‌ಗಾಗಿ ನಾನು ಕೊಡಬೇಕಾಯಿತು. ಮೂರು ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ಹೈಸ್ಕೂಲಿನಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಫೀ ಎಜುಕೇಷನ್ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇಲ್ಲಿ ಪ್ರೈವೇಟು ಹೈಸ್ಕೂಲಿನಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಹುಡುಗ ನನ್ನು ಸೇರಿಸಿದಾಗ ಅವನಿಗೆ ತಿಂಗಳೊಂದಕ್ಕೆ ಎಂಟು ರೂಪಾಯಿಗಳ ಫೀಸು ಎಂದು ಬೇರೆ ರೂಪ ದಲ್ಲಿ ಕೊಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಫೀ ಎಜುಕೇಷನ್ ಎಂದು ಇದ್ದರೂ ಕೂಡ ನಾನು 74 ರೂಪಾಯಿ ಗಳ ದಂಡವನ್ನು ಕೊಡಬೇಕಾಗಿ ಬಂತು.

ಅಮೇಲೆ ಮತ್ತೊಂದು ವಿಚಾರ ಎಂದರೆ ನನ್ನ ಮೂರು ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಪ್ರೈಮರಿ ಶಾಲೆ ಒಂದಕ್ಕೆ ಸೇರಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಅಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬ ಹುಡುಗನಿಗೂ 12 ರೂಪಾಯಿಗಳಷ್ಟನ್ನು ಸೇರುವಾಗ ಕೊಡಬೇಕು, ಅನಂತರ ತಿಂಗಳೊಂದಕ್ಕೆ ಏಳು ರೂಪಾಯಿಗಳಂತೆ ಫೀಸು ಕೊಡಬೇಕು. ಹೀಗೆ ಪ್ರೈಮರಿ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ಫೀ ಎಜುಕೇಷನ್ ಇದೆ ಎಂದು ಹೇಳುವ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ನಾನು 89 ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಕೊಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಬಾಯಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಪ್ರೈವೇಟು ಸ್ಕೂಲುಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಫೀ ಎಜುಕೇಷನ್‌ಗಾಗಿ ಪೂಜ್ಯವೆಂದು ಮಾಡಲಾಗಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಇಲ್ಲಿನ ಫೀ ಎಜುಕೇಷನ್ ಸಿಸ್ಟಂ ಯಾವ ರೀತಿ ಮತ್ತು ಎಲ್ಲ ವಿಧವಾದ ಸೌಲಭ್ಯಗಳನ್ನು ಸರಕಾರದಿಂದ ಪಡೆಯುತ್ತಿದ್ದರೂ ಇಲ್ಲಿ ಹೀಗಿದೆ. ಇನ್ನು ಸರಕಾರದ ಶಾಲೆಗಳಿಗಿರುವ ಕಡೆ ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಈ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ನಡೆಯು ತ್ತಿದೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಮುಂದೆ ವಿವರವಾಗಿ ನೋಡೋಣ.

ಎರಡನೇದಾಗಿ ಕಾರ್ಪೊರೇಷನ್ನವರು ಈಗ 14 ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ, ಕೆಲವು ಪ್ರೈಮರಿ ಸ್ಕೂಲುಗಳನ್ನೂ ಹಾಗೂ ನರ್ಸರಿ ಸ್ಕೂಲುಗಳನ್ನೂ ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಕಾರ್ಪೊ ರೇಷನ್ನವರು ಅವರು ನಡೆಸುವ ಸ್ಕೂಲುಗಳಿಗಾಗಿ ಅವರು ಅಂದಾಜು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿರುವಂತೆ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಹವಿನಾಲ್ಕು ಲಕ್ಷ ಚಿಲ್ಲರೆಯಷ್ಟು ಹಣವನ್ನು ಖರ್ಚು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಮತ್ತು ಕಾರ್ಪೊರೇಷನ್ನಿನಲ್ಲಿರುವ ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳಿಂದ ಎಸ್.ಎಸ್.ಎಲ್.ಸಿ. ಪಬ್ಲಿಕ್ ಎಕ್ಸಾಮಿನೇಷನ್‌ ಗಾಗಿ ಹೋಗಿರುವವರ ಸಂಖ್ಯೆ 2,195 ಆದರೆ ಇದರಲ್ಲಿ ಒಟ್ಟು ಪಾಸಾಗಿರುವವರ ಸಂಖ್ಯೆ 227 ಎಂದರೆ ಇದರ ಪರ್ಸೆಂಟೇಜು 10.31 ಬರುತ್ತದೆ. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಕಾರ್ಪೊರೇಷನ್ ಖರ್ಚು ಮಾಡು ತ್ತಿರುವುದು 14 ಲಕ್ಷ ಚಿಲ್ಲರೆ, ಆದರೆ ಇಲ್ಲಿ ಪಾಸಾಗಿರುವವರ ಸಂಖ್ಯೆ ಕೇವಲ 227 ಹುಡುಗರು ಮಾತ್ರ. ನಾನು ಇಲ್ಲಿ ಗವರ್ನಮೆಂಟು ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳ ಮತ್ತು ಇತರ ಸ್ಕೂಲುಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಮತ್ತು ಅದರ ಡಿಜಿಟೇಲ್‌ಗಳನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಒಂದು ಸರಕಾರಿ ಪ್ರೈಮರಿ ಸ್ಕೂಲು ಇದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಏಳು ಸ್ಕೂಲುಗಳು ನಡೆಯುತ್ತಿವೆ. 25 x 15 ಅಡಿಗಳಷ್ಟಿರುವ ಸುಮಾರು ಹತ್ತು ರೂಮುಗಳು ಇವೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಏಳೂವರೆ ಗಂಟೆಯಿಂದ ಹನ್ನೊಂದೂವರೆ ಗಂಟೆಯವರೆಗೆ ನಾಲ್ಕು ಶಾಲೆ ಗಳು ಎಂದರೆ ಪ್ರೈಮರಿ ಬಾಯ್ಸ್ ಸ್ಕೂಲು, ಪ್ರೈಮರಿ ಗರ್ಲ್ಸ್ ಸ್ಕೂಲು, ಪ್ರೈಮರಿ ತಮಿಳು ಸ್ಕೂಲು ಮತ್ತು ಪ್ರೈಮರಿ ಉರ್ದು ಸ್ಕೂಲು ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ. ಇವೆಲ್ಲ ಸ್ಕೂಲುಗಳಲ್ಲಿ ಒಟ್ಟು ಹುಡುಗರ ಸಂಖ್ಯೆ 1220 ಮತ್ತು ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಹನ್ನೊಂದೂವರೆ ಗಂಟೆಯಿಂದ ಐದು ಗಂಟೆಯವರೆಗೆ ಬಾಯ್ಸ್ ಮಿಡರ್ ಸ್ಕೂಲು, ಗರ್ಲ್ಸ್ ಮಿಡರ್ ಸ್ಕೂಲು, ಉರ್ದು ಮಿಡರ್ ಸ್ಕೂಲು ನಡೆಯುತ್ತವೆ. ಇದರಲ್ಲಿರುವ ಒಟ್ಟು ಹುಡುಗರ ಸಂಖ್ಯೆ 2901 ಇಲ್ಲಿಯ ಕೂಡ ಹತ್ತು ರೂಂಗಳಿವೆ ಮತ್ತು ಈ ಶಾಲೆ ಗಳ ಹುಡುಗರಿಗೆ ಯಾವ ಆಟದ ಮೈದಾನದ ಸೌಕರ್ಯಗಳೂ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ಮತ್ತು ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಸರಕಾರದ 250 ಸ್ಕೂಲುಗಳು ಇವೆ. ಇವುಗಳ ಸ್ಟಾಟಿಸ್ಟಿಕ್ಸ್‌ನ್ನು ನೋಡಿದರೆ "Worst Results are in Government Schools". ಇದರಿಂದ ಸರಕಾರದವರು ಸುಮಾರು 36 ಕೋಟಿಯಷ್ಟು ವ್ಯವಹಾರ ಮಾಡುವ ಮೈಖರಿ ಹೇಗಿದೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ನಾನು ಇಲ್ಲಿ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇವುಗಳ ಎಲ್ಲ ಅಂಕೆ ಅಂಶಗಳನ್ನೂ ಇಲ್ಲಿ ನಾನು ಕೊಡಲು ನನ್ನಲ್ಲಿ ವಿವರಗಳಿಲ್ಲವೆ. ಆದರೆ ನನಗೆ ಕಾರಾವಕಾಶ ಕಡಿಮೆ ಇರುವ ಕಾರಣ ಅವುಗಳ ವಿವರಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಹೇಳುವ ಗೋಜಿಗೆ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ಬೇರೆ ಒಂದು ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಅವುಗಳ ವಿವರಗಳನ್ನು ಹೇಳೋಣ.

ಇನ್ನು ಕೆಲವು ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಇರುವ ಕಾಲೇಜುಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಅಡ್ಮಿಷನ್ ಟೈಮ್‌ನಲ್ಲಿ ಹುಡುಗರಿಗೆ ಒಳಕ ತೊಂದರೆಗಳಾಗುತ್ತಿವೆ. ಇದು ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳಿಗೂ ಗೊತ್ತಿದೆ. ಕಾಲೇಜು ಗಳಿಗೆ ಅಡ್ಮಿಷನ್‌ಗಳನ್ನು ಕೊಡುವ ಬಗ್ಗೆ ಸರಿಯಾದ ಯಾವ ಒಂದು ಯೋಜನೆಯೂ ಇಲ್ಲ. ಆದರೆ ಈಗ ಎಲ್ಲ ಕಡೆಗಳಲ್ಲೂ ಪೂಲು ಮಾಡಿ ಒಂದೊಂದು ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಇಷ್ಟಿಷ್ಟು ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಹುಡುಗರು ಇರಬೇಕೆಂದು ಎಲ್ಲ ಕಾಲೇಜುಗಳಿಗೂ ನಿಗದಿ ಮಾಡಿ ಹಂಚುತ್ತಾರೆ. ಇದರಿಂದ ಯಾವ ಹುಡುಗರು ಯಾವ ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ಓದಬೇಕೆಂದು ಅಪೇಕ್ಷಿಸದಂತಾದರೂ ಅವರಿಗೆ ಅಲ್ಲಿ ಸೇರಲು ಅದಕಾಶ ಸಿಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಇದರಿಂದ ಬಹಳ ತೊಂದರೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಈಗ ಉದಾಹರಣೆಯಾಗಿ ಹೇಳಬೇಕಾದರೆ

ಮಲ್ಲೇಶ್ವರದಲ್ಲರುವ ಒಬ್ಬ ಹುಡುಗನನ್ನು ಬಸವನಗುಡಿಯಲ್ಲಿರುವ ವಿಜಯ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಹೋಗಿ ಬೇಕೆಂದು ಮಾಡಿದರೆ ಇಂತಹ ಹುಡುಗನಿಗೆ ದಿನವೂ ಮಲ್ಲೇಶ್ವರದಿಂದ ಬರಬೇಕು ಎಂದರೆ ಬಹಳ ತೊಂದರೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಅದುದರಿಂದ ವಿವ್ಯಾಧಿಗಳು ಯಾವ ಯಾವ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಸೇರಬೇಕೆಂದು ಅವೇಕ್ಷೆ ಪಡುತ್ತಾರೋ ಅಂತಹ ಕಾಲೇಜುಗಳಿಗೆ ಅವರು ಸೇರಲು ಅವಕಾಶ ಮಾಡಿಕೊಡಬೇಕು. ಹಾಗಿದ್ದರೆ ಈಗ ಪೂಲು ಮಾಡ ತ್ರೇವೆ ಎಂದು ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರನ್ನು ಒಂದೊಂದು ಕಡೆಗೆ ಹಂಚಿದರೆ ಅದು ಸರಿಯಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಇದು ವಿವ್ಯಾಧಿಗಳ ಹಿತದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಲೂ ಒಳ್ಳೆಯದಲ್ಲ ಎಂದು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಹೇಳಬಯಸುತ್ತೇನೆ.

ಮತ್ತೆ ಹೋದ ಸಾರಿ ನಾನು ಇಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡುವಾಗ ಇಲ್ಲದ ಯೂನಿವರ್ಸಿಟಿಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಳಿದ್ದೆ. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಮೂರು ಯೂನಿವರ್ಸಿಟಿಗಳಿವೆ. ಈ ಮೂರು ಯೂನಿವರ್ಸಿಟಿಗಳಲ್ಲೂ ಒಂದೊಂದು ರೀತಿಯಾದ ಸಿಲಬಸ್ಸು ಇರುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಪಾಠ ಹೇಳಿ ಕೊಡುವ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವೂ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ರೀತಿಯದಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಒಂದಕ್ಕೊಂದಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾದ ಕೋ-ಆರ್ದಿನೇಷನ್ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಮೈಸೂರು ಯೂನಿವರ್ಸಿಟಿಯಲ್ಲಿ ಡಿಗ್ರಿ ಪಡೆಯತಕ್ಕವರು ಒಂದು ರೀತಿಯಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಹಾಗೆ ಬೇರೆ ಇನ್ನೊಂದು ಯೂನಿವರ್ಸಿಟಿಯಲ್ಲಿರುವ ಪಾಠ ಕ್ರಮವೇ ಬೇರೆಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಇದು ಸರಿಯಾದ ಕ್ರಮವಲ್ಲ. ಸಾಧ್ಯವಾದಷ್ಟು ಮಟ್ಟಿಗೆ ಎಲ್ಲ ಯೂನಿವರ್ಸಿಟಿಗಳಲ್ಲೂ ಯೂನಿಫಾರಂ ಆಗಿರುವ ಸಿಲಬಸ್ ಇರುವಂತೆ ಮಾಡುವುದು ಸರಿಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಈಗ ವರ್ಗವಾಗಿ ಹೋಗುವ ತಂದೆ ತಾಯಿಗಳಿಗೆ ಅವರು ಹುಡುಗರನ್ನು ಓದಿಸಬೇಕು ಎಂದರೆ ಅವರಿಗೆ ಬಹಳ ಕಷ್ಟಗಳಾಗುತ್ತವೆ. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಎಲ್ಲಾ ಯೂನಿವರ್ಸಿಟಿಗಳಲ್ಲೂ ಒಂದೇ ರೀತಿಯಾಗಿರುವ ಸಿಲಬಸ್ ಇಟ್ಟು ಒಂದು ಯೂನಿಫಾರಂ ಆಗಿರುವ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಅನುಸರಿಸಬೇಕು ಎಂದು ಇಲ್ಲಿ ಒತ್ತಾಯದಿಂದ ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ಹೇಳಲು ಇಷ್ಟಪಡುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನೊಂದು ವಿಚಾರ ಎಂದರೆ ಅದು ಬಹು ಮುಖ್ಯವಾದ ರಾಂಗ್ವೆಜು ಪ್ರಾಬ್ಲಂ. ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ಇಲ್ಲಿ ಸಾಕಾದಷ್ಟು ಚರ್ಚೆ ಕೂಡ ಈಗಾಗಲೇ ಆಗಿದೆ. ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ನನ್ನ ಸಲಹೆ ಇಷ್ಟು. ಎಲ್ಲ ತಜ್ಞರೂ ಹೇಳುವಂತೆ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿರುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು. ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಕೊಡುವುದರ ಜೊತೆಗೆ ಸರಕಾರದ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಕಚೇರಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಎಲ್ಲ ವ್ಯವಹಾರಗಳೂ ಕನ್ನಡದಲ್ಲೇ ನಡೆಯುವಂತೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಆದರೆ ಈಗ ಸರಕಾರದವರು ಕನ್ನಡವನ್ನು ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟು ಪ್ರಯತ್ನಗಳನ್ನು ಮಾಡಬೇಕೋ ಅಷ್ಟು ಪ್ರಯತ್ನಗಳನ್ನು ಇದುವರೆಗೂ ಮಾಡದೇ ಇರುವುದು ತುಂಬಾ ಶೋಚನೀಯವಾದುದು. ಅಲ್ಲದೆ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಈಗ ಮಾಡುವಂತೆ ಅವಸರವಸರವಾಗಿ ಮಾಡುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಅಲ್ಲದೆ ಈಗ ಸರಿಯಾದ ಟೆಕ್ಸ್ಟ್ ಬುಕ್ಸ್‌ಗಳು ಇಲ್ಲ ಮತ್ತು ಸರಿಯಾಗಿ ಪಾಠ ಹೇಳಿಕೊಡುವ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳೂ ಇಲ್ಲ. ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ಸರಕಾರದವರು ಒಂದು ಸರಿಯಾದ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಮಾಡಬೇಕು. ವಾನ್ಯ ವಿಧ್ಯಾ ಮಂತ್ರಿಗಳಿಗೆ ಕನ್ನಡದ ಬಗ್ಗೆ ತುಂಬಾ ಅಭಿಮಾನ ಇದೆ ಎನ್ನುವುದು ನನಗೂ ಗೊತ್ತಿದೆ. ಮತ್ತು ಅವರು ಸರಿಯಾದ ಒಂದು ತಳಹದಿ ಹಾಕಿ ಕನ್ನಡ ಮಾಧ್ಯಮದ ಬಗ್ಗೆ ಮತ್ತು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಅಡಳಿತ ನಡೆಯುವುದರ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದು ಸರಿಯಾದ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಈಗ ಮಾಡುವಂತೆ ಅವಸರವಸರವಾಗಿ ಯಾವುದನ್ನೂ ಮಾಡಬಾರದು. ಸರಿಯಾಗಿರುವ ಒಂದು ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವನ್ನು ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ರೂಪಿಸಿಕೊಂಡು ಸರಿಯಾದ ತಳಹದಿಯ ಮೇಲೆ ನಮ್ಮ ವಾನ್ಯ ವಿಧ್ಯಾ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ ಎನ್ನುವ ನಂಬಿಕೆಯೂ ನನಗಿದೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ತ್ರೇ ರಾಂಗ್ವೆಜು ಪ್ರಾಬ್ಲಂ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದು ಫಾರ್ಮುಲಾ ಎಂದು ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದು ಬರೀ ಧಿಯರಿಟಿ ಕರ್ ಆಗಿದೆ. ಇದರಲ್ಲಿರುವುದು ಬರೀ ಧಿಯರಿಟಿ ಕರ್ ಐಡಿಯಾಸ್‌ಗಳೇ ಆಗಿವೆ. ಇದನ್ನು ಪ್ರಾಕ್ಟಿ ಕರ್ ಆಗಿ ಮಾಡುವುದೇ ನಮಗೆ ಬೇಕಾಗಿರುವುದು. ನಮಗೆ ವ್ಯವಹಾರಕ್ಕೆ ಬೇಕಾಗಿರುವುದು ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ಹಾಗೇ ಇಂಟರ್‌ನ್ಯಾಷನಲ್ ವ್ಯವಹಾರಕ್ಕೆ ಬೇಕಾಗಿರುವುದು ಇಂಗ್ಲೀಷು, ಇದರ ಜೊತೆಗೆ ಹಿಂದಿಯನ್ನು ಕಲಿಯುವುದು. ಇವನ್ನು ಯಾರ ಮೇಲೂ ಹೆಚ್ಚು ಹೊರೆ ಬೀಳದಂತೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ ಎನ್ನುವ ನಂಬಿಕೆ ನನಗೂ ಇದೆ. ಇನ್ನು ಪ್ರೈಮರಿ ವಿಧ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಬಗ್ಗೆ ವಾನ್ಯ ವಿಧ್ಯಾ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಸಾಕಾದಷ್ಟು ಶ್ರಮ ವಹಿಸಬೇಕು. ವಿಧ್ಯಾ ಭ್ಯಾಸಕ್ರಾಂತಿ ಮೂಲವಾಗಿರುವ ಪ್ರೈಮರಿ ಎಜುಕೇಷನ್ ಮತ್ತು ಸರಕಾರದಿಂದ ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ದುಡ್ಡು ಕೂಡ ಖರ್ಚಾಗುತ್ತಿದೆ. ಆದರೆ ಇಂದು ಕೊಡುತ್ತಿರುವ ಪ್ರೈಮರಿ ವಿಧ್ಯಾಭ್ಯಾಸದಿಂದ ಎಷ್ಟು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಸರಿಯಾದ ಓದವಣಿಗೆ ಬರುತ್ತದೆಯೋ ಸರಿಯಾದ ಕಾಗುಣಿತ ಬರುತ್ತದೆಯೋ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಿ ನೋಡಬೇಕು. ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳಿಗಾಗಿ ಬರ್ಚು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ, ಯೂನಿವರ್ಸಿಟಿಗೂ ಸಾಕಾದಷ್ಟು ಬರ್ಚು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇವಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ಬರ್ಚು ಮಾಡುತ್ತಿರು

(ಶ್ರೀ ಬಿ. ಆರ್. ಶಾಮಣ್ಣ)

ವುಡು ಕಡಿವೆ. ಆದರೆ ಇಂದು ಕಡ್ಡಾಯ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಹೆಚ್ಚು ಬರ್ಕು ಮಾಡಿ ಇದನ್ನು ಒಂದು ಸರಿಯಾದ ತಳಹದಿಯ ಮೇಲೆ ನಿಲ್ಲಿಸಬೇಕು ಎಂದು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇಂದು ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣದಿಂದ ಎಷ್ಟು ಹುಡುಗರಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಬರವಣಿಗೆ ಬರುತ್ತದೆ, ಎಷ್ಟು ಹುಡುಗರಿಗೆ ಲೆಕ್ಕ ಮಾಡುವುದು ಬರುತ್ತದೆ ಎಷ್ಟು ಹುಡುಗರಿಗೆ ಕಾಗುಣಿತ ಸರಿಯಾಗಿ ಬರುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಎಷ್ಟು ಹುಡುಗರಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ವಾಗ್ವಿ ಬರುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಪರೀಲಿಸಿ ಮಾಡಿ ನೋಡಿದರೆ ಇದರಲ್ಲಿ ಯಾವ ಪ್ರಗತಿಯೂ ಕಂಡುಬರುತ್ತಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲದೆ ಮಕ್ಕಳ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಪರಿವರ್ತನೆ ಮಾಡುವಂತಹ ವಿವ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಇಂದು ಸರಿಯಾಗಿ ಕೊಡುತ್ತಿಲ್ಲ. ಕನ್ನಡವನ್ನು ತಿಳಿದ ಜನರೇ ಸುಯಾಗಿ ಪಾಠ ಹೇಳಿಕೊಡಲು ತರಬೇತಿ ಹೊಂದಿಕೊಡುವಂತಹ ಶಿಕ್ಷಕರು ಇಂದು ಇಲ್ಲ. ಇದರಿಂದ ಇಲ್ಲಿ ವಿವ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡು ಮುಂದೆ ಯೂನಿವರ್ಸಿಟಿ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ವಿವ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಪಡೆಯುವ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಪಾಠ ಹೇಳಿಕೊಡುವಾಗ ಅವರಿಗೇನೂ ತಿಳಿಯುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಇದರಿಂದ ಅವರ ಜ್ಞಾನವೂ ಸರಿಯಾಗಿ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯಾಗುವಂತಹ ವಿವ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಕೊಡುತ್ತಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ಸರಿಯಾಗಿ ಒಂದು ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಸರಿಯಾಗಿ ಹುಡುಗರ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಪರಿವರ್ತನೆ ಮಾಡುವಂತಹ ಶಿಕ್ಷಕರು ಹಾಗೂ ಕಾಗುಣಿತ ಇತ್ಯಾದಿಗಳನ್ನು ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ಹೇಳಿಕೊಡುವ ಶಿಕ್ಷಕರು ಇಂದು ಇಲ್ಲ. ಇದರಿಂದಾಗಿ ವಿವ್ಯಾಭ್ಯಾಸವು ವರು ಹೆಚ್ಚು ಬರ್ಕು ವಿವ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೂ ಆದರಿಂದ ಯಾವ ಪ್ರಯೋಜನವೂ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಇಲ್ಲಿ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಫ್ರೀಷಿಪ್ ಸ್ಕಾಲರ್‌ಶಿಪ್ ಹಂಚುವುದರಲ್ಲಿ ಸಾಕಷ್ಟು ಸರಿಯಾದ ವಿತರಣೆ ಇಲ್ಲ, ಅನುಕೂಲಕ್ಕಾಗಿ ಮಾತ್ರ ದೊರೆಯುತ್ತದೆ ಎಂಬ ಕೂಗು ಇದೆ. ಯಾವುದೇ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ರೂಲ್ಸ್ ಮಾಡಿದೆ. ಇವುಗಳನ್ನು ಹಂಚುವ ಬಗ್ಗೆ ವಿವರ ಶರಿಸಿಕೊಂಡು ಪರೀಲಿಸಿ ಮಾಡಿ ನ್ಯಾಯವಾಗಿ ಸರಿಯಾಗಿ ವಿತರಣೆಯಾಗುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿ ಯಾರಿಗೆ ಇದರ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗಬೇಕೋ ಅವರಿಗೆ ದೊರೆಯುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಬೇಕು. ರೂಲ್ಸ್ ಅಂಡ್ ರೆಗ್ಯುಲೇಷನ್ಸ್ ಹಿಂದಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದ್ದಾಗಿದೆ. ಅದುದರಿಂದ ರಿಯರ್ ನೋಡ್ ಪರ್‌ಫಮೆನ್ಸ್‌ಗೆ ಕೊಡುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಸಲಹೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

10-30 A.M.

ಕಾರ್‌ಜುಗಳಿಗೆ ಇಕ್ವಿಪ್‌ಮೆಂಟ್ ಗ್ರಾಂಟ್ ಕೊಡುತ್ತೀರಿ. ಇಕ್ವಿಪ್‌ಮೆಂಟ್ ಮತ್ತು ಲೈಬ್ರರಿ ಗ್ರಾಂಟ್ ಬಗ್ಗೆ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಿ ಕಾರ್‌ಜುಗಳು ಇದನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ನಡೆಸುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಒದಗಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಪರಿಶೀಲನೆ ಮಾಡಬೇಕು.

ಇನ್ನು ಲೈಬ್ರರಿ ಸೆನ್ಸ್ ಬಗ್ಗೆ ಮೂರು ವರ್ಷಗಳ ಕಳೆಗೆ ಒಂದು ಬಿಲ್ಲು ವಾಸಾಯಿತು. ಅದನ್ನು ಈಗ ಪರಿಶೀಲಿಸಿ ತರಬೇಕು ಎಂದು ಹೊರಟಿದ್ದೀರಿ. ಬೆಂಗಳೂರು ನಗರದಲ್ಲಿ 12 ರಿಂದ 15 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿವರೆಗೆ ಲೈಬ್ರರಿ ಸೆನ್ಸ್ ವಸೂಲು ಆಗುತ್ತದೆ. ಒಂದು ರೂಪಾಯಿಗೆ ಮೂರು ಪೈಕಿ ಪ್ರಕಾರ ತೆರಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ಈ ಲೈಬ್ರರಿ ಸೆನ್ಸ್ ವಸೂಲಾಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ರೂಲ್ಸ್ ಅಂಡ್ ರೆಗ್ಯುಲೇಷನ್ಸ್ ಆಗಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಅದು ಆಗಿದೆಯೇ ಇಲ್ಲವೇ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಈ ಸೆನ್ಸಿನಿಂದ ಜನಗಳಿಗೆ ಏನೂ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇದರಿಂದ ಜನರಿಗೆ ತೊಂದರೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಸೆನ್ಸ್ ಹೊರೆ ಹಾಕುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಇದನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಿ ಸರಿಪಡಿಸಬೇಕು ಇದ್ದರೆ ನಾವು ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಚಳುವಳಿ ಮಾಡುವುದೇಕೆ? ಅದುದರಿಂದ ನಾವು ಚಳುವಳಿ ಮಾಡುವ ಮುಂಚೆ ಇದನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಿ ಸೂಕ್ತ ಕ್ರಮ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ ಎಂದು ನಾವು ಯೋಚನೆ ಮಾಡೋಣ. ವಿವ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಇಲಾಖೆಗೆ 36 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿ ಬರ್ಕು ಮಾಡತಕ್ಕಂಥದ್ದು ಇದೆ. ಇದರಿಂದ ಸರಿಯಾಗಿ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆ ಬರುತ್ತದೆಯೇ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಬಡ ಬೋರ್ಲೆಗೊಡನ ದುಡ್ಡು ಸರಿಯಾಗಿ ವಿವ್ಯಾಭ್ಯಾಸವಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ಸೂಚನೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಇಷ್ಟು ಹೇಳಿ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಿಗೆ ವಂದನೆ ಅರ್ಪಿಸಿ ನನ್ನ ಮಾತು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀ ಕೆ. ಎನ್. ವೀರಪ್ಪಗೌಡ (ಶೃಂಗೇರಿ).—ಮಾನ್ಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ವಿವ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಇಲಾಖೆಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ವಿವ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಇಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಇದನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಸ್ವಾಗತಿಸುತ್ತೇನೆ. ನಮ್ಮ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಹೊಸದಾಗಿ ಈ ಫೋರ್‌ಫೋಲಿಯೋ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ರಾಜ್ಯದಿಂದ ಅನೇಕ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಅವರ ಗಮನಕ್ಕೆ ತರಲು ಇಷ್ಟಪಡುತ್ತೇನೆ. ಎಲ್ಲರಿಗೂ

ತಿಳಿದಿರುವ ಹಾಗೆ ಇವತ್ತು ದೇಶದಲ್ಲಿ ನಿರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡುತ್ತಾ ಇರುವುದು ಭಾವೀ ಜನಾಂಗ ಯಾವ ರೀತಿ ತಯಾರುಮಾಡುತ್ತೇವೆಂದೋ ಆ ರೀತಿ ನಮ್ಮ ರಾಷ್ಟ್ರ ಬೆಳೆಯುತ್ತದೆ. ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಎನ್ನುವುದು ನಮ್ಮ ರಾಷ್ಟ್ರದ ತಳಪಾಯ. ಆದರೆ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದಲ್ಲಿ ಆಗಿಂದಾಗ್ಗೆ ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡುತ್ತಾ ಇರುವುದರಿಂದ ಈ ತಳಪಾಯವು ಬದಲಾಗುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಅದರಿಂದಾಗಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಸರಿಯಾದ ಪ್ರಮಾಣದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿಲ್ಲ ಎಂದು ವಿಷಾದದಿಂದ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಕನ್ನಡವನ್ನು ಎಲ್ಲಾ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಉಪಯೋಗಿಸುವುದನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರಬೇಕಾಗಿದೆ. ತಾಲ್ಲೂಕು ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಇದನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತೇವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು ಅಸೆಂಬ್ಲಿಯಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡುವುದು ಹೇಳಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಬಂದಮೇರೆ ಆದನ್ನು ನೋಡಿ ಅಸೆಂಬ್ಲಿ ತೀರ್ಮಾನ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿ ಜನ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಮಂತ್ರಿಗಳೇ ಅಸೆಂಬ್ಲಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ್ದು ಸರಿಯಾಗಿ ಜಾರಿಗೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಅನ್ನಿಸುತ್ತದೆ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ಇದಕ್ಕೆ ಕಡಿಮೆ ಇದೆ. ಇವರು ಯಾವ ಕ್ರಮವನ್ನೂ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ. ತಾಲ್ಲೂಕು ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಜಾರಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತೇವೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದರೂ ಕೂಡ ಒಬ್ಬ ರೈತ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬರೆದು ಅರ್ಜಿ ಕೊಟ್ಟರೆ ಅದರಮೇರೆ ಆರ್ಡರ್ ಮಾಡುವುದು ಇಂಗ್ಲಿಷಿನಲ್ಲಿ ಅರ್ಜಿಯ ಮೇರೆ ಎಂಡೋರ್ಸ್‌ಮೆಂಟ್ ಇಂಗ್ಲಿಷಿನಲ್ಲಿ ಹಾಕುತ್ತಾರೆ. ಅದರಿಂದ ಸರಕಾರ ಇದಕ್ಕೆ ತೀವ್ರ ಗಮನ ಕೊಟ್ಟು ಈ ಸಭೆಗೆ ಭರವಸೆ ಕೊಟ್ಟದ್ದನ್ನು ತೀವ್ರ ಜಾರಿಗೆ ತರುವುದಕ್ಕೆ ಸೂಕ್ತ ಕ್ರಮ ತೆಗೆದು ಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

ಪ್ರೈಮರಿ ಸ್ಕೂಲ್ಸ್ ಬಹಳ ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡತಕ್ಕಂಥಾದ್ದಾಗಿದೆ. ತಾಲ್ಲೂಕ್ ಬೋರ್ಡ್ ಶಿಫಾರಸ್ಸು ಮಾಡಿದರೆ ಕೊಟ್ಟು ಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ತಾಲ್ಲೂಕು ಬೋರ್ಡ್ ಕೆಲವು ಕಡೆ ರಾಜಕೀಯ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಶಿಫಾರಸ್ಸು ಮಾಡಿದ ಕಡೆ ಸ್ಕೂಲುಗಳಾಗಿವೆ. ಅವಶ್ಯಕತೆ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಪ್ರೈಮರಿ ಸ್ಕೂಲ್ಸ್ ಜಾಸ್ತಿ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಅದರಿಂದ ಸರಕಾರ ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ಖಚಿತ ನೀತಿಯನ್ನು ಹಾಕಬೇಕು. ಪಾಪ್ಯುಲೇಷನ್ ಬೇಸಿಸ್ ಮೇರೆ ಸ್ಕೂಲು ಕೊಡಬೇಕು. ಅದರ ಅನೇಕ ಕಡೆ 10-12 ಹುಡುಗರು ಇರತಕ್ಕ ಕಡೆ ಸ್ಕೂಲು ಪ್ರಾರಂಭ ಮಾಡುವುದು, ಅಮೇರಿ ಸ್ಕೂಲನ್ನು ಮುಟ್ಟಿ ಹಾಕುವುದು ಮಾಡಿದರೆ ಕಟ್ಟಿಸಿದ ಬೆಲ್ಟಿಂಗ್ ಏನುಮಾಡುವುದು ಎಂದು ಯೋಚನೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಇದು ಅನೇಕ ಕಡೆ ನೋಟೀಸಿಗೆ ಬಂದಿದೆ. ನನ್ನ ಅನುಭವಕ್ಕೆ ಬಂದದ್ದೇನೆಂದರೆ ನಮ್ಮ ತಾಲ್ಲೂಕಿಗೆ ಕೊಪ್ಪ ತಾಲ್ಲೂಕಿನ ಒಂದು ಹೋಬಳಿ ಸೇರಿತು. ಅಲ್ಲಿ ಕೆಲವು 3 ಫರ್ಪಾಗಿಂಗ್ ಒಂದು ಸ್ಕೂಲ್ ಕೊಟ್ಟು ಬೆಲ್ಟಿಂಗ್ ಕಟ್ಟಲು ಹೊರಟಿದ್ದರು. ಬೆಲ್ಟಿಂಗ್ ಕಟ್ಟಬೇಡಿ ಎಂದು ನಾವು ಹೇಳಿದ್ದೇವೆ. ಸರಕಾರದ ಹಣ ಅನ್ಯಾಯವಾಗಿ ಖರ್ಚಾಗುತ್ತಿದೆ. ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ತೀವ್ರ ಕ್ರಮ ತೆಗೆದು ಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

ಇನ್ನು ಆಡಳಿತದ ವಿಷಯ ಹೇಳುವುದಾದರೆ ಅದು ಕೆಳಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದೆ. ನಾನು ಹೇಳುವುದನ್ನು ಯಾರೂ ತಪ್ಪು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬಾರದು. ಆಡಳಿತ ನಡೆಸುವ ಕೆಲವು ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ನರಭಕ್ಷಕರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಅಂದರೆ ಅವರು ಲಂಚ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಜನರು ಸಿದ್ಧರು, ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಂದಲೇ ಲಂಚ ಪಡೆಯಲು 3 ತಿಂಗಳಿಗೆ, 6 ತಿಂಗಳಿಗೆ ಟ್ರಾನ್ಸ್‌ಫರ್ ಮಾಡಿಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ಇದು ವಿದ್ಯಾ ಇಲಾಖೆಯಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದೆ. ಇದರಿಂದ ಬಹಳ ಅನ್ಯಾಯ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ. ಎರಡು ಮೂರು ತಿಂಗಳುಗಳಲ್ಲಿ ರಿಟೈರ್ ಆಗತಕ್ಕಂಥ ಒಬ್ಬ ಅಧಿಕಾರಿಯು ಹಣ ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡುವ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ 1964ರ ಈಜೆಗೆ ಅಪಾಯಿಂಟ್ ಆವ ಎರ್ರಾ ಮೇಷ್ಟ್ರುಗಳನ್ನು ಕೂಡಲೇ ರಿಲೀಸ್ ಮಾಡಿ ಅಂತಹ ಆರ್ಡರ್ ಮಾಡಿ ಎರ್ರಾ ಸ್ಕೂಲ್ ಮೇಷ್ಟ್ರುಗಳು ಆಫೀಸಿಗೆ ಬರುವಂತೆ ಮಾಡಿ ಸ್ಕೂಲ್ ಬಾಗಿಲು ಹಾಕಿಸಿದರು. ಡಿ.ಎಂ.ಆರ್.ಸಿ. ನಂಬರು ಅದ ಕ್ಯಾಂಡಿಡೇಟ್ ಅಪಾಯಿಂಟ್ ಮಾಡಿ ಅವರನ್ನು ರಿಲೀಸ್ ಮಾಡುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ಈ ರೀತಿ ಮಾಡಿ, ಎರಡು ಕಡೆಯಿಂದಲೂ ಲಂಚ ಪಡೆಯುವ ಕ್ರಮ ಮಾಡಲು ಹೊರಟರು. ಅವರು ರಿಟೈರ್ ಆದರು. ಅವರ ಮೇಲೆ ಕ್ರಮವೇ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ಯಾರಿಗೆ ನಿಷ್ಪತ್ತಿ, ವೇತನ ಕೊಡುತ್ತೀರಿ, ಅವರ ಮೇಲೆ ಯಾಕೆ ಕ್ರಮ ಕೈಗೊಳ್ಳಬಾರದು. ರಿಟೈರ್ ಆದರಲ್ಲ, ಹೋಗಲ ಎನ್ನುತ್ತೀರಿ. ಇದರಿಂದ ಆಡಳಿತ ಬಗ್ಗೆ ಬರುವುದು ಹೇಗೆ? ಈ ಟ್ರಾನ್ಸ್‌ಫರ್ ಮಾಡುವ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಸಂಪಾದನೆ ಮಾರ್ಗವೆಂದು ಭಾವಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಹೀಗೆ ಆಡಳಿತ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ ಬಗ್ಗೆ ತಪ್ಪಿಹೋಗಿದೆ ಎಂದು ವಿಷಾದಪಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಅದರಿಂದ ಸರಕಾರ ಇದಕ್ಕೆ ತೀವ್ರ ಗಮನ ಕೊಟ್ಟು ಸೂಕ್ತ ಕ್ರಮ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಇನ್‌ಸ್ಟ್ರಕ್ಷನ್‌ಗೆ ಬಂದಾಗ ಸರಿಯಾಗಿ ತನಿಖೆ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ, ಟೂರ್ ಮೇಲೆ ಬರುತ್ತಾರೆ. ಟಿ.ಬಿ. ಯಲ್ಲಿ ಇರುತ್ತಾರೆ. ಅದರ ರಿಜಿಸ್ಟರ್ ತರಿಸಿ ಫೈರ್ ತೆಗೆದು ಎಷ್ಟು ತಿಂಗಳಿಗೊಮ್ಮೆ ಭದರಾಯಿಸಿದ್ದಾರೆ ಎಂಬುದನ್ನು ನೋಡಿ ಕ್ರಮ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ತಾಲ್ಲೂಕಿನಲ್ಲಿ

(ಶ್ರೀ ಕೆ. ಎನ್. ವೀರಪ್ಪಗೌಡ)

ಸ್ಯೂರ್ ಅಪ್‌ಗ್ರೇಡ್ ಆಯಿತು. ಅದಕ್ಕೆ ದುಡ್ಡು ಕೊಡಬೇಕಾಗಿ ನಾನು ಹೋಗಿ ವಿಚಾರಿಸಿದ ಮೇಲೆ ಕೊನೆಗೆ ಅದು ಮಂಜೂರು ಆಯಿತು. ಯಾವ ಕೆಲಸವಾಗಬೇಕಾದರೂ ಲಂಡ್ ಕೊಟ್ಟು ಮಾಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಭಾವೀ ಜನಾಂಗವನ್ನು ತಯಾರಾಡತಕ್ಕಂಥ ವಿದ್ಯಾ ಇರಾಜೆ ಹೀಗೆ ಆಗಿದೆ ಎಂದು ವ್ಯಥೆ ಪಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಈ ವಿಷಯ ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಶೀಘ್ರವಾಗಿ ಇದಕ್ಕೆ ಸೂಕ್ತ ಕ್ರಮ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

ಇನ್ನೂ ಅನೇಕ ವಿಷಯ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಕಾರಾವಕಾಶವಿಲ್ಲ. ಹೈಸ್ಕೂಲ್ ವಿಷಯ ಒಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಪ್ರೈವೇಟ್ ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳು ಜಾಸ್ತಿಯಾಗುತ್ತಾ ಇವೆ. ಹೈಸ್ಕೂಲ್ ಗಳಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ 250 ಅಥವಾ 500 ವರೆಗೆ ಇರಬೇಕು ಎಂದು ನಿಗದಿ ಮಾಡಬೇಕು. ಅದರ ಬದಲು ಹಾಸ್ಟಲ್‌ಗಳು ಸ್ಯೂರ್‌ಗಳು ಜಾಸ್ತಿಯಾದರೆ ಪ್ರತಿವರ್ಷದ ಬರ್ಚು ಜಾಸ್ತಿ ಆಗುತ್ತೆ. ಆದರೆ ಬದಲು ಹಾಸ್ಟಲುಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಲು ಸರ್ಕಾರ ಮುಂದೆ ಬಂದು 50 ಪರ್ಸೆಂಟು ರೋಡ್ ಕಾಂಟ್ರಿಬ್ಯೂಷನ್ ಪಡೆದು ಅದರೂ ಹಾಸ್ಟಲುಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ಪರ್ಸೆಂಟೆಟ್ ಎಕ್ಸ್‌ಪೆಂಡಿಚರ್ ಕಡಿಮೆ ಮಾಡತಕ್ಕಂಥಾದ್ದು ಒಳ್ಳೆಯದು. ಹಾಸ್ಟಲುಗಳಿಗೆ ಬೆಲ್ಟಿಂಗ್‌ಗಳನ್ನು ತೆಗೆದು ಕೊಂಡರೂ ಚಿಂತೆಯಿಲ್ಲ. ಈಗ ಇರುವ ಹಾಗೆಯೇ ಇದ್ದರೆ ಶಿಕ್ಷಣದ ಮಟ್ಟ ಇಂಪ್ರೂವ್ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಹಳ್ಳಿಗಳಿಂದ 4-5 ಮೈಲಿ ನಡೆದು ಬಂದು ಅವರು ಓದುವುದಾದರೂ ಹೇಗೆ? ಸರಿಯಾದ ಶಿಕ್ಷಣ ಪಡೆದ ಮೇಷ್ಟ್ರುಗಳನ್ನು ನೇಮಕ ಮಾಡಬೇ ಇರುವುದರಿಂದ ಸ್ಟಾಂಡರ್ಡ್ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿದೆ. ಅನೇಕ ಕಡೆ ತಾಲ್ಲೂಕ್ ಬೋರ್ಡ್ ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ತಾಲ್ಲೂಕು ಬೋರ್ಡ್ ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ತೊಂದರೆಯಾಗಿದೆ. ಅಲ್ಲಿರುವ ಸ್ಯೂರ್‌ಮಾನ್ಯರುಗಳನ್ನು ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲ. ಹೀಗಾಗಿ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳು ಕೆಟ್ಟವರೋ, ಒಳ್ಳೆಯವರೋ ಅವರನ್ನೇ ಮುಂದುವರಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗಬೇಕಾಗಿದೆ. ನಮ್ಮ ತಾಲ್ಲೂಕಿನಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ಒಂದು ತಾಲ್ಲೂಕು ಬೋರ್ಡ್ ಹೈಸ್ಕೂಲು ಇದೆ. ಅಲ್ಲಿರುವವರನ್ನು ಬೇರೆ ಹೈಸ್ಕೂಲಿಗೆ ಷರ್ಗ ಮಾಡಲು ಅವಕಾಶವೇ ಇಲ್ಲ. ಸರ್ಕಾರದವರು ಇದನ್ನು ಹೀಗೆಯೇ ಮುಂದುವರಿಸದ ರೂಲ್‌ನಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಆಕ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡಿ, ಬೇಕಾದಲ್ಲಿ ಮಾಡಿ ತಾಲ್ಲೂಕು ಬೋರ್ಡ್ ಹೈಸ್ಕೂಲು ಉಪಾಧ್ಯಾಯರನ್ನು ಒಂದು ಕಡೆಯಿಂದ ಮತ್ತೊಂದು ಕಡೆಗೆ ವರ್ಗ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಮಾಡಿಕೊಡಬೇಕು ಎಂದು ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಳಿ ಬಯಸುತ್ತೇನೆ.

ಪಬ್ಲಿಕ್ ಪರಿಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ 20 ಪರ್ಸೆಂಟ್‌ಗಿಂತ ಕಡಮೆ ಜನ ಪಾಸಾಗಿದ್ದರೆ ಅಂಥ ಶಾಲೆಗಳ ಗ್ರಾಂಟ್ ನಿಲ್ಲಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಹೇಳುವುದು ಬಹಳ ಅನ್ಯಾಯ. ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ನಡೆಸುವವರು ಉಪಾಧ್ಯಾಯರಿಗೆ ಸಂಬಳಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು, ಅವರು ಸರಿಯಾಗಿ ಪಾಠ ಹೇಳದೆ ಇದ್ದರೆ ಅವರ ಇನ್‌ಕ್ರಿಮೆಂಟ್ ನಿಲ್ಲಿಸುವುದಾಗಲೀ ಅಥವಾ ಬೇರೆ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ಶಿಕ್ಷೆ ವಿಧಿಸಬೇಕು. ಅದನ್ನು ಮಾಡದೆ ಗ್ರಾಂಟ್ ನಿಲ್ಲಿಸುವುದರಿಂದ ಯಾರಿಗೆ ತೊಂದರೆಯಾಗುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಗಮನಿಸಬೇಕು. ಗ್ರಾಂಟ್ ನಿಲ್ಲಿಸುವುದರಿಂದ ಅಲ್ಲಿ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ನಡೆಸಲು ತೊಂದರೆಯಾಗಿ ಅದರಿಂದ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಅನಾನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದುದರಿಂದ ಈಗಿರುವ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪಮಟ್ಟಿಗೆ ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡಿ ಶಾಲೆಯ ಮುಖ್ಯೋಪಾಧ್ಯಾಯರು ಅಥವಾ ಬೇರೆಯವರಿಗೆ ಇನ್‌ಕ್ರಿಮೆಂಟ್ ನಿಲ್ಲಿಸಿ, ಮುಂದಿನ ವರ್ಷ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಫಲಿತಾಂಶಗಳು ಬಂದರೆ ಮಾತ್ರ ಇನ್‌ಕ್ರಿಮೆಂಟ್ ಕೊಡುತ್ತೇವೆಂದು ಹೇಳುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದೆಂದು ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ. ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ವಿಚಾರಿತವಾಗಿರತಕ್ಕ ಕ್ರಮ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಇಷ್ಟಪಡುತ್ತೇನೆ.

ಅನೇಕ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳನ್ನು ಜಾಸ್ತಿಯಾಗಿ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಅನುಮತಿಯನ್ನು ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆ ಸರಿಯಾಗಿ ವಿಮರ್ಶೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಹಿಂದೆ ಸರ್ಕಾರಿ ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳನ್ನು ಕೊಡಬೇಕಾದರೆ ಸರಿಯಾಗಿ ವಿಮರ್ಶೆ ಮಾಡಿ ಅಗತ್ಯ ಕಂಡ ಕಡೆಗಳಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಅದೇ ರೀತಿಯಾಗಿ ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಗಳ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿಯೂ ಮಾಡುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು. ಇದರಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಒಂದು ವಿಷಯವನ್ನು ನೋಡಬಹುದು. ಈಗ ಹೇಗಿದ್ದರೂ ಸೆಂಟ್‌ಪರ್ಸೆಂಟ್ ಸಂಬಳವನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರೇ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅದರಿಂದ ಒಂದು ನಿಗದಿಯಾದ ನೀತಿಯನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಎಲ್ಲ ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳನ್ನೂ ಸರ್ಕಾರದವರೇ ಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳ

ಬೇಕೆಂದೂ, ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳನ್ನು ಮಾಡಬೇಕಾದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಹಾಸ್ಟೆಲ್ಸ್ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಮಾಡಿ, ಅದಕ್ಕೆ ಸ್ವಲ್ಪ ದುಡ್ಡು ಕೊಟ್ಟು, ಬಾಡಿಗೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ವಸೂಲು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಹುದೆಂದೂ ಸೂಚಿಸಬಹುದು ಸುತ್ತೇನೆ. ಈಗ ನಾಲ್ಕೈದು ಮೈಲಿ ದೂರದಿಂದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳಿಗೆ ನಡೆದುಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇದರಿಂದಲೂ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಮಟ್ಟ ಉತ್ತಮವಾಗಲು ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲದೆ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಜನ ಅನುತ್ತೀರ್ಣರಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಗಿದೆ. ಇದನ್ನು ಕೂಡ ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಗಮನದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನೂ ಆನೇಕ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಹೇಳಬೇಕಾದ್ದು ಇದ್ದರೂ ಕೂಡ, ನನ್ನ ವೇಳೆಯಾಗಿದೆ ಎಂದು ಅಧ್ಯಕ್ಷರು ಹೇಳುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ, ನಾನು ಹೇಳಿರುವ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಗಮನ ಕೊಡುತ್ತಾರೆಂದು ನಂಬಿದ್ದೇನೆ.

ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮಾತನ್ನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಅವರನ್ನು ಆಯಾ ತಾಲ್ಲೂಕುಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಇಡುವುದರಿಂದ ಬಹಳ ರಾಜಕೀಯ ನೆತೆಯುತ್ತಿದೆ. ಅವರನ್ನು ಜಿಲ್ಲೆಯಿಂದ ಹೊರಗಡೆ ಕಳಿಸಬೇಕು ಎಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತಿಲ್ಲ. ಆಯಾ ತಾಲ್ಲೂಕಿನಲ್ಲಿಯೇ ಇಡುವುದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ಬೇರೆ ತಾಲ್ಲೂಕುಗಳಲ್ಲಿ ಹಾಕಿದರೆ ರಾಜಕೀಯದಲ್ಲಿ ತೊಡಗುವುದು ಕಡಮೆಯಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಅದೇ ತಾಲ್ಲೂಕಿನಲ್ಲಿಯೇ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಿದರೆ ಅವರು ರಾಜಕೀಯದಲ್ಲಿ ತೊಡಗುವುದು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಮುಂದಿನ ಪೀಳಿಗೆಯವರೂ ರಾಜಕೀಯ, ಜಾತಿ, ನೀತಿ ಇವುಗಳನ್ನು ಕಲಿಯುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವುಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಅದುದರಿಂದ ಆಯಾ ತಾಲ್ಲೂಕಿನ ಹೊರಗಡೆ ಇರುವಂತೆ ಮಾಡುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು.

ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳು ಒಂದು ಕಡೆಯಿಂದ ಮತ್ತೊಂದು ಕಡೆಗೆ ವರ್ಗವಾದಾಗ ಅವರು ದುಡ್ಡು ಕೊಟ್ಟು ವರ್ಗವಾಗಿರುವುದನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಾರೆ. ಹಾಗೆ ಬಂದಮೇಲೆ ಶಾರದ ಪೂಜೆಗೆ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರೂ ಎರಡೆರಡು ರೂಪಾಯಿ ತರಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿ, 50 ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಪೂಜೆಗೆ ಖರ್ಚುಮಾಡಿ, ವರ್ಗವಾಗಿರುವುದರ ಬಗ್ಗೆ ತಾನು ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಹಣವನ್ನು ತುಂಬಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಇದರಿಂದ ಭಾವೀ ಜನಾಂಗದ ಮೇಲೆ ಜನು ಪರಿಣಾಮವಾಗುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ನಾವು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಇಂಥವೆಲ್ಲ ನೆತೆಯದಂತೆ ತಪ್ಪಿಸಿ, ಸರಿಯಾದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಅಧ್ಯಕ್ಷರ ಮೂಲಕ ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿ, ಮಾತನಾಡಲು ಅವಕಾಶಕೊಟ್ಟು ಅಧ್ಯಕ್ಷಜೀಯವರಿಗೆ ವಂದಿಸುತ್ತೇನೆ.

†Smt. WINNIFRED F. FERNANDES (Coondapur).—Hon'ble Speaker, Sir, speaking on Education Demand, I desire to place before you my request with the hope that the Hon'ble Minister for Education will give a keen ear to my request.

Regarding the Three-Language Formula, I want to stress that Kannada should be the official language, English should be the link language and Hindi should not be compulsory. It should not be thrust down the throats of those who do not want to swallow it.

Sri K. V. SHANKARA GOWDA (Minister for Agriculture and Education).—Does it not apply to English also? You want English to be thrust down the throats of the students, but not Hindi!

Smt. WINNIFRED F. FERNANDES.—English is continuing for the last so many years, but not Hindi. You have been seeing with your own eyes the agitation about Hindi that it should not be made compulsory. It should be a gradual process and after some years it can be made compulsory. You must not forget about the spirit of freedom to English, and therefore, English should be continued for some more years. All these days, Hindi was treated as a non-examination subject for the VII Standard. I was told that the Government have passed an order at the last hour, i.e., on 15th March 1968 that the

(SMT. WINNIFRED F. FERNANDES)

students who are appearing for the VII Standard Public Examination should pass Hindi examination also. I know in some schools Hindi was not taught at all, as there were no Hindi teachers. When such is the case, how can you expect the student to pass the Hindi examination? The Government should have 'give and take' policy. Therefore, I request Government not to have Hindi as an examination subject for this year at least. Let it be for the next year, because the order is passed at the last hour—at the end of the financial year. When the students were not taught Hindi in some schools, how can they answer the Hindi paper in the examination? I was told that some students have just copied the question paper itself as they were unable to answer it. How can the Government expect such students to get a minimum of 35 per cent, and what about their future? Thousands of students are ruined by this order. I request the Government to consider this aspect of the matter and pass separate orders to the effect that this year Hindi should be a non-examination subject.

Sri K. V. SHANKARA GOWDA.—In the VII Standard Examination, no minimum is required for Hindi though it is an examination subject.

Smt. WINNIFRED F. FERNANDES.—There is an Order, and with the permission of the Chair, I shall read it :

“After careful consideration of the matter, Government direct that provision in the scheme of the examination for the conduct of the Pry. VII Standard Examination at district level regarding the minima for a pass referred to above be substituted by the following :

A candidate obtaining 35% of the maximum number of marks separately in each subject except “Hindi” shall be declared to have passed :

Provided that if a candidate gets not less than 25% of the marks in Hindi and not less than 30% of the marks in each of the remaining subjects and 35% in the aggregate he/she shall also be declared to have passed.”

Therefore, in Hindi, a candidate should get at least 25%, and if he does not get 25% in Hindi he will fail.

Sri K. V. SHANKARA GOWDA.—In the first clause, it is stated that he will have to get 35% in each subject, except Hindi. Therefore, if he gets some marks in Hindi it will be added on.

Smt. WINNIFRED F. FERNANDES.—Supposing a candidate gets zero in Hindi, will he pass?

Sri K. V. SHANKARA GOWDA.—Even if he gets zero marks in Hindi, he will pass.

Smt. WINNFRED F. FERNANDES.—Then, it is all right—thank you.

Next, I would like to say a few words about grants. Some grant-in-aid, such as equipment grant, etc., is given to aided managements. These grants are sanctioned at the last hour at the end of the financial year. There is one instance, where the sanction order was received by the management on the 30th March 1963 at 2-00 P.M. The Bill had to be countersigned by the District Educational Officer, Mangalore, which is 60 miles away from Coondapur. The person concerned had to rush up to Mangalore to get it countersigned there, where there was a big queue. The Bill was countersigned at 9-00 P.M., and he had to return to Coondapur Sub-Treasury for encashment. But the State Bank at Coondapur said that they had closed the account for the day, and therefore the Bill could not be encashed within the year. Like that so many bills had lapsed. In future, at least, these bills should be sent in the first week of March, so that they are countersigned and encashed. The trouble is, there is no systematic administration with the school authorities. I compare this to a hungry beggar; when the beggar is ready to take the food, the plate is snatched away by somebody else.

[MR. DEPUTY SPEAKER in the Chair]

So, he is just glaring at that food. Such is the fate of the management today. They have been waiting for grant and at the last moment when they receive the Bill, they are not encashed. The Minister should see that in future this state of affairs does not happen again.

Next, about the payment of salaries to primary school teachers, I was told that these primary school teachers are not paid salaries each month. Salaries of December and January were paid in February and salaries for February and March are withheld. How do you expect these low paid primary school teachers to carry on their livelihood with this meagre salary and that too when they are not paid each month? I therefore suggest that salary must be paid to them each month and their salary also should be increased. Just as you do in the case of secondary school teachers, their salary should be paid by cheque.

Next thing is about pension. It is not paid today to teachers who got retired before reorganisation of the State, *i.e.*, those who were serving under the old Madras Government. The Minister had assured me that due consideration will be given and early action will be taken. But so far no action has been taken. There are two or three instances which I have referred to the Hon'ble Minister. Those old persons are not getting any pension. This may kindly be looked into.

Then there is the case of untrained teachers. They have served for more than four years from 1964. They have not been given any increment. Last time I put a question to the Hon'ble Minister and he

(SMT. WINNIFRED F. FERNANDES)

said that it is *sub judice* and he did not give any reply. If he has got the mind, he can go to the rescue of these untrained teachers and give them some increments from now onwards.

Next I come to the question of one school. In my constituency there is one Government school. It is a malnad area. It is a higher elementary school. The betterment Committee of that school has asked the Government to upgrade it. It has been recommended by the Inspector of Schools, and the D.E.O., and the papers had come to D.D.P.I. last year. But not a reply has been given to the President of the Betterment Committee so far as to whether it has been sanctioned or not. It is necessary to sanction it in the interest of the students of that area because there are no schools nearby. There is one high school about 6 miles far off. After completing the 7th standard, these children are compelled to stay at home because most of the children in Malnad area are poor and they cannot go a distance of 6 miles every day. So, the school is necessary here. I feel this year at least you will sanction the upgrading of this school.

Lastly, I must congratulate the Minister because there was one case relating to three teachers of higher elementary schools where increment was not given. It was not their fault. It was not the fault of the management. Just because the management transferred those teachers to another grant school, these increments were not given for the last 4 or 5 years. When I referred this to the Minister, he was too kind to pass the necessary orders and they have got the increment just last month. I thank the Chair for giving me a few minutes to speak.

Mr. DEPUTY SPEAKER.—Before I call upon other Members, I would like to inform the House that I have received a number of requests from several members that they want to participate in the discussion. I have no objection if Members are prepared to sit in the afternoon between 3 P.M. and 6 P.M.

HON'BLE MEMBERS.—Yes.

Mr. DEPUTY SPEAKER.—We will then rise at 12-30 P.M.

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಎಂ. ಸಾಣಿಕೊಪ್ಪ (ಕಿತ್ತೂರು).—ಮಾನ್ಯ ಸಭಾಪತಿಗಳೇ, ನಾನು ಶಿಕ್ಷಣ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಮಂಡಿಸಿರುವ 36,17,27,200 ರೂಪಾಯಿಗಳ ಬೇಡಿಕೆಗೆ ಅನುಮೋದನೆ ನೀಡುತ್ತೇನೆ. ಸರಕಾರದವರು ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಕಡ್ಡಾಯ ಮಾಡಿದ್ದರಿಂದ ಜನರ ಅಭಿನಂದನೆಗೆ ಪಾತ್ರರಾಗಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ಹೇಳಬಯಸುವೆ. ಆದರೆ ಕಡ್ಡಾಯಮಾಡಿದ್ದರಿಂದ ಕೆಲವು ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ಉದ್ಭವವಾಗಿದ್ದು ಅವುಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಸರಕಾರ ಇನ್ನೂ ಕ್ರಮ ಕೈಕೊಳ್ಳದಿರುವುದು ವಿಷಾದಕರ. ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ನಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಏಕರೂಪವಾಗಿರುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಸಲಹೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಕರ್ನಾಟಕ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಒಂದು ರೀತಿ, ಹಳೇ ಮೈಸೂರಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ರೀತಿ, ಹೈದರಾಬಾದು ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಒಂದು ರೀತಿ ಶಿಕ್ಷಣ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಇರುತ್ತದೆ. ಈ ಬೇಧವನ್ನು ತೊಡೆದು ಹಾಕಿ ಎಲ್ಲ ಕಡೆಯೂ ಒಂದೇ ರೂಪದ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ ಇರುವಂತೆ ಕ್ರಮ ಕೈಕೊಳ್ಳುವುದು ಅತಿ ಅವಶ್ಯವಿರುವುದರಿಂದ ಆ ಪ್ರಕಾರ ತೀವ್ರವಾಗಿ ಸರಕಾರ ಕ್ರಮ ಕೈಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಶಿಕ್ಷಕರಿಗೆ ಟ್ರಿಪರ್ ಬೆಸಿಷಿಟ್ ಕೊಡುತ್ತೇವೆಂದು

ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಇನ್ನೊಬ್ಬರೇ ಶಿಕ್ಷಕರಿಗೆ ಇದರ ರಾಧ ದೊರೆತಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಮತ್ತು 1-4-63 ರಿಂದ ರಿಟೈರ್ ಆದ ಶಿಕ್ಷಕರಿಗೆ ಟ್ರೆಪ್ ಬೆಂಫಿಟ್ ಸ್ಕೀಂ ಪ್ರಕಾರ ರಾಧ ಸಿಕ್ಕಬೇಕಾದ್ದು, ಪೆನ್‌ಷನ್ ಸಿಕ್ಕಬೇಕಾದ್ದು ಸಿಕ್ಕಿಲ್ಲ, ಸಿಕ್ಕುವಂತೆ ಮಾಡುವುದು ಸರ್ಕಾರದ ಆದ್ಯ ಕರ್ತವ್ಯವಾಗಿದೆ.

ಮೂರನೆಯ ಪ್ಲಾನಿನಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣ ರಂಗದಲ್ಲಿ ಗುರಿ ಮುಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಮೂರನೆಯ ಪ್ಲಾನಿನ ಪ್ರಕಾರ 10 ಲಕ್ಷ ಎನ್‌ರೋಲ್‌ಮೆಂಟ್ ಆಗಬೇಕಾಗಿತ್ತು, 12 ಲಕ್ಷ ಆಗಿದೆ. ಆದರೆ ಈ 12 ಲಕ್ಷಕ್ಕೆ ಸಾಕಾಗುವಷ್ಟು ಶಿಕ್ಷಕರನ್ನು ನೇಮಕ ಮಾಡುವುದು ಸರ್ಕಾರದ ಕರ್ತವ್ಯವಾಗಿತ್ತು. ಹಾಗೆ ಮಾಡದೆ 14 ಸಾವಿರ ಶಿಕ್ಷಕರನ್ನು ನೇಮಕಮಾಡಿದ್ದಾರೆ, ಇನ್ನು 5 ಸಾವಿರ ಶಿಕ್ಷಕರನ್ನು ನೇಮಕ ಮಾಡಿಲ್ಲ. 10 ಲಕ್ಷಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ 12 ಲಕ್ಷ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಎನ್‌ರೋಲ್‌ಮೆಂಟ್ ಆಗಿ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿದ್ದು ಹೊರೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಕ್ರಮ ಕೈಕೊಂಡು ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಕಡ್ಡಾಯಮಾಡಿರುವಾಗ ಅದಕ್ಕೆ ಸುಯಾಗಿ ಶಿಕ್ಷಕರನ್ನು ನೇಮಕ ಮಾಡಬೇಕು.

11-00 A.M.

ಅದೇ ಪ್ರಕಾರ ಸೀನಿಯರ್ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ 4 ಸಾವಿರ ಶಿಕ್ಷಕರಿಗೆ ಬದಲಾಗಿ 1953 ಮಂದಿ ಶಿಕ್ಷಕರನ್ನು ನೇಮಿಸಿದ್ದೀರಿ, ಅಂಥ ಇನ್ನೂ ಗುರಿ ಮುಟ್ಟುವುದು ಸಾಕಾದಷ್ಟು ಇದೆ ಅಂತ ಅನಿಸುತ್ತದೆ. ಸ್ವತಂತ್ರ ಒಂದು 20 ವರ್ಷವಾದರೂ ಇನ್ನೂ ಊರುಗಳಲ್ಲಿ ಶಾಲಾ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಕೂಡುವ ಸಲುವಾಗಿ ರೂಮ್ಸ್ ಇಲ್ಲ, ತಾಲ್ಲೂಕು ಬೋರ್ಡ್ ಇದೆ, ಪಂಚಾಯತ್ ಇದೆ, ಸರ್ಕಾರ ಸಾಕಷ್ಟು ಹಣ ಕೊಡುತ್ತಾ ಇದೆ ಆದರೂ ಸಹಿತ ಮೂರನೆ ಪ್ಲಾನ್‌ನಲ್ಲಿ 2865 ರೂಮ್ಸ್ ಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಬೇಕೆಂಬ ಗುರಿ ಇದ್ದುದ್ದು 1685 ರೂಮ್ಸ್‌ಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಕಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಟಿ. ಡಿ. ಬೋರ್ಡಿನವರು, ಗ್ರಾಮ ಪಂಚಾಯಿತಿಯವರು ಸರಿಯಾಗಿ ಲಕ್ಷ ಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲ ಅಂತ ಹೇಳಿ ಅನಿಸುತ್ತದೆ. ಅವಕ್ಕೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಈ ಕಡೆಗೆ ಲಕ್ಷ ಕೊಟ್ಟು ಎಲ್ಲಾ ಊರುಗಳಲ್ಲೂ ತೀವ್ರ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಕೂಡುವುದಕ್ಕೆ ರೂಮ್ಸ್ ಕಟ್ಟಿಸಿಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಸಲಹೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಮತ್ತು ಸರ್ಕಾರದವರು ಹಳ್ಳಿಭಾಗದಲ್ಲಿರುವಂತಹ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟುವ ಸಲುವಾಗಿ ಅರ್ಧ ನೀವು ಕೊಡಬೇಕು, ಅರ್ಧ ಸರ್ಕಾರದವರು ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಈ ಪ್ರಕಾರ ಮಾಡದೇ ಗ್ರಾಂಟಿನ ಮೂರನೆ ನಾಲ್ಕು ಅಂಶವನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಮತ್ತು ಟಿ. ಡಿ. ಬೋರ್ಡಿನವರು ಕೊಡಬೇಕು ನಾಲ್ಕನೆ ಒಂದು ಅಂಶವನ್ನು ಜನರಿಂದ ವಸೂಲು ಮಾಡುವಂತಹ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಆಗಬೇಕು, ಇದರಿಂದ ಒಂದು ವಿಚಾರ ಕಲ್ಪನೆ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಉತ್ತರ ಕರ್ನಾಟಕದ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಸಂಗೀತ ಶಿಕ್ಷಕರನ್ನು ನೇಮಕ ಮಾಡಿದ್ದೀರಿ. ಅವರಿಗೆ ಸಿಕ್ಕುವಂತಹ ಪಗಾರ ಕೇವಲ 26 ರೂಪಾಯಿ. 26 ರೂಪಾಯಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಅವರು ಶಿಕ್ಷಣ ಹೇಗೆ ಕೊಡಬೇಕೋ ಗೊತ್ತಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದೊಬ್ಬ ರೂಪಾಯಿ ಕೂಲಿ ಇದೆ. ಹಾಗಿರುವಾಗ 26 ರೂಪಾಯಿ ಪಗಾರ ಕೊಟ್ಟು ಅದನ್ನು ಏಕೆ ವೇಸ್ ಮಾಡಬೇಕು? ಅದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ಆ ಶಿಕ್ಷಕನಿಗೆ ಯೋಗ್ಯ ಆಹಾರ ಸಿಕ್ಕುವಂತಹ ಒಂದು ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಸಲಹೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಲಿತಂತಹ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಹೈಸ್ಕೂಲಿಗೆ ಬರುತ್ತಾರೆ. 5-6-7ನೇ ಇಯತ್ತೆಯಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಕಲಿಸದಿದ್ದರೆ ಅಥವಾ ಅವರಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಬರದಿದ್ದರೆ ಹೈಸ್ಕೂಲಿನಲ್ಲಿ ಅವರ ಶಿಕ್ಷಣ ಸರಿಯಾಗಿ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಹೈಸ್ಕೂಲಿನಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಸರಿಯಾಗಿ ಆಗದಿದ್ದರೆ ಕಾರೇಜಿನಲ್ಲಿ ಸರಿಯಾದ ಮಾರ್ಕ್ಸ್‌ನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಮೇರ್ ತರಗತಿಗೆ ಹೋಗುವುದಕ್ಕೆ ಅಥವಾ ಫಸ್ಟ್ ಕ್ಲಾಸಿನಲ್ಲಿ ಬರುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೋಸ್ಕರ ಕನ್ನಡ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ 5-6-7ನೇ ಇಯತ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಕಲಿಯುವಂತಹ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಕಲಿಸುವ ಸಲುವಾಗಿ ಬಿ. ಎ. ಪಾಸ್ ಅದಂತಹ ಗ್ರಾಜ್ಯುಯೇಟ್‌ನ್ನು ನೇಮಕ ಮಾಡಿದರೆ ಒಳ್ಳೆದು. ಈಗ ಸಾಕಾದಷ್ಟು ಜನರು ನೌಕರಿ ಇಲ್ಲ ಎಂದು ಅನ್ನುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ, ಅಂತಹವರನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಮತ್ತು ಹಿಂದಿ ಜ್ಞಾನ ಇರುವವರನ್ನು ನೇಮಕ ಮಾಡಿದರೆ ಹೈಸ್ಕೂಲಿನಲ್ಲಿ ಓದತಕ್ಕ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಎಸ್. ಎಸ್. ಎಂ. ಸಿ. ಯಲ್ಲಿ ಫೇರ್ ಆಗುವುದು ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಅದರಿಂದ ಹೆಚ್ಚು ಉಪಯುಕ್ತವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಇತ್ತೀಚೆರಾಗಿ ಎಸ್. ಎಸ್. ಎಂ. ಸಿ. ಪಾಸ್ ಆಗಿ ಶಿಕ್ಷಕರಾಗಿ ನೇಮಕ ಮಾಡಲ್ಪಟ್ಟವರು ಯಾರಿದ್ದಾರೆ ಅವರಿಗೆ ಇಂಗ್ಲೀಷು ತಿಳಿಯುವುದಿಲ್ಲ ಅಂತ ಕಾಣಬರುತ್ತದೆ, ಇದು

(ಶ್ರೀ ಬಿ. ಎಂ. ನಾಣಿಕೊಪ್ಪ)

ನುಧಾರಿಸಬೇಕು. ಹಿಂದಿ, ಇದು ನಮ್ಮ ರಾಷ್ಟ್ರ ಭಾಷೆ ಆದ್ದರಿಂದ 5-6-7ನೇ ತರಗತಿಯ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಹಿಂದಿಯನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಕಲಿಸುವಂತೆ ಮಾಡಲು ಹಿಂದಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಪಡೆದಂತಹ ಶಿಕ್ಷಕರನ್ನು ನೇಮಕ ಮಾಡಲು ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡಬೇಕು.

ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಯ ಕಟ್ಟಡಗಳ ರಿಪೇರಿ ಕಾಲ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಆಗುವಂತಹ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಲು ಸರ್ಕಾರವು ಗಮನ ಕೊಡಬೇಕು.

ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಸರಿಯಾಗಿದೆ ಎಂದು ಅನಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಆ ಕಡೆಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಗಮನ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆಯೋ ಇಲ್ಲವೋ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ ನನಗೆ ತಿಳಿದಮಟ್ಟಿಗೆ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಶಿಕ್ಷಕಿಯರನ್ನಾಗಿ ನೇಮಕ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ, ಅವರು ಗರ್ಭಿಣಿಯರಾಗಿ ಹೆಗೆಯ ಸಲುವಾಗಿ 6 ತಿಂಗಳು ರಜಾ ಹೋದಾಗ ಆ 6 ತಿಂಗಳ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಕಿಯರು ಯಾರನ್ನೂ ಕೂಡ ನೇಮಕ ಮಾಡದೇ ಇರುವಂತಹ ಉದಾಹರಣೆಗಳು ಇವೆ. ಇಲ್ಲಿ ಯಾವ ರೀತಿ ಇದೆಯೋ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ ನಮ್ಮ ಭಾಗದಲ್ಲಂತೂ ಅಂತಹ ಅನೇಕ ನಿರ್ದೋಷಗಳು ಇವೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಬದಲಾಗಿ ಶಿಕ್ಷಕರನ್ನು ಅಥವಾ ಶಿಕ್ಷಕಿಯರನ್ನು ತೀವ್ರವಾಗಿ ನೇಮಕ ಮಾಡಲಕ್ಕೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಿದರೆ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳ ಶಾಲೆಯ ಸಲುವಾಗಿ ಸರ್ಕಾರ ಹೆಚ್ಚು ಉತ್ತೇಜನ ಕೊಟ್ಟಂತೆ ಆಗುತ್ತದೆ, ಅದಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಗೃಹಕೃತ್ಯಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಕ್ರಾಫ್ಟ್ ಯಾವುದನ್ನಾದರೂ ಕಲಿಸುವಂತಹ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಮಹಾತ್ಮಾ ಗಾಂಧಿಯವರು ಹೇಳುತ್ತಾ ಇದ್ದ ಮೂಲ ಉದ್ಯೋಗ ನೂಲುವ ಕೆಲಸ ನಡೆದಿದೆ. ಈಗಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಅದರಿಂದ ಉಪಯೋಗವಾಗಿಲ್ಲ. ಹತ್ತಿ ತರುತ್ತಾರೆ ನೂಲಲಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಶಿಕ್ಷಕರು ಹೊಲಸಾದಂತಹ ಆರಿವಿಯನ್ನು ನೂಲಿನಿಂದ ತಯಾರು ಮಾಡಿಸಿದರೆ ಅದನ್ನು ಪಾಲಕರು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಪಾಲಕರು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ನೂಲುವ ಆರಿವೆ ಚೆನ್ನಾಗಿದ್ದರೆ ಉಪಯೋಗವಾಗುತ್ತದೆ. ಈಗಿನ ಸನ್ನಿವೇಶದಲ್ಲಿ ಮೂಲ ಉದ್ಯೋಗ ಕಲಿಸುವಂತಹದನ್ನು ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡಿ ತಾಂತ್ರಿಕ ವಿಧಾನವನ್ನು ಅನುಸರಿಸುವಂತಹ ಒಂದು ಹೊಸ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ಮಾಧ್ಯಮಿಕ ಶಾಲೆಯ ವಿಷಯವನ್ನು ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ಉತ್ತರ ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಮಾಧ್ಯಮಿಕ ಶಾಲೆ ಮತ್ತು ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳನ್ನು ಮ್ಯಾನೇಜ್‌ಮೆಂಟಿನವರು ನಡೆಸುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ. ನಡೆಸುವಾಗ ಅವರು ಸಾಲ ಮಾಡಿ ಅದರಿಂದ ಕಟ್ಟಡಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿದ್ದಾರೆ ಮತ್ತು ಇತರ ಎಕ್ಸಿಜೆಕ್ಟಿವ್‌ಮೆಂಟ್‌ಗೂ ಕೂಡ ಅವರು ಆ ಹಣವನ್ನು ಖರ್ಚು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಹೊಸ ಗ್ರಾಂಟ್ ಇನ್ ಏಡ್ ಪ್ರಕಾರ ಈ ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ಯಾವುದೇ ಹಣವನ್ನೂ ಕೂಡ ಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲ, ಇದರಿಂದ ಮ್ಯಾನೇಜ್‌ಮೆಂಟಿನವರಿಗೆ ಬಹಳ ದೊಡ್ಡ ತೊಂದರೆಯಾಗಿದೆ ಅದಕ್ಕೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಲಕ್ಷ್ಯ ಕೊಟ್ಟು ನೋಡಬೇಕು. ಇನ್ನೊಂದು ವಿಷಯ ಎಂದರೆ ಮ್ಯಾನೇಜ್‌ಮೆಂಟಿನವರು ನಡೆಸಿದಂತಹ ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳ ರಿಸರ್ಚ್ ಮತ್ತು ಸರ್ಕಾರದ ಹೈಸ್ಕೂಲಿನ ರಿಸರ್ಚ್ ಎರಡನ್ನೂ ಹೋಲಿಸಿ ಮಾಡಿ ನೋಡಿದರೆ ಮ್ಯಾನೇಜ್‌ಮೆಂಟಿನವರು ನಡೆಸಿದ ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳಲ್ಲೇ ಹೆಚ್ಚು ಜನ ಪಾಸ್ ಆಗಿದ್ದಾರೆ ಎಂಬುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಗ್ರಾಂಟ್ ಮತ್ತು ಬಲಿಂಗ್ ರೆಂಟನ್ನು ಮೊದಲಿನಂತೆಯೇ ಕೊಡುವಂತೆ ತಾವು ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಉತ್ತರ ಕರ್ನಾಟಕದ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ರಾಸ್ ಆಗುವಂತೆ ಮಾಡಬಾರದು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಒಂದು ವೇಳೆ ಗ್ರಾಂಟ್ ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಆಗದೇ ಇದ್ದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಅವುಗಳನ್ನೂ ಕೂಡ ತಾವೇ ತೆಗೆದು ಕೊಂಡು ತಾವೇ ನಡೆಸುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಮತ್ತು ಬೆಟರ್‌ಮೆಂಟ್ ಫೀ ವಸೂಲು ಮಾಡುವುದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಬೇಕು, ಹಣವಂತರಿಂದ ಬೇಕಾದರೆ ವಸೂಲು ಮಾಡಿ ತೀರ ಬಡವರಿಂದ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಮತ್ತು ಹೈಸ್ಕೂಲ್ ಬಲಿಂಗ್ ಕಟ್ಟಿಸುವ ಸಲುವಾಗಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ಉದಾರ ಹಸ್ತದಿಂದ ಹಣ ಒದಗಿಸಬೇಕು. ಈ ಪ್ರಕಾರ ಹೆಚ್ಚಿನ ನುಧಾರಣೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದರೆ ಶಿಕ್ಷಣ ಖಾತೆಯಿಂದ ಹೆಚ್ಚು ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಹಳ್ಳಿಯ ಮಟ್ಟದ ಜನರಿಗೆ ಸೌಕರ್ಯ ಒದಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿ ನಾಲ್ಕು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಆಡಲು ನನಗೆ ಅವಕಾಶ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಕ್ಕಾಗಿ ಮಾನ್ಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷರನ್ನು ವಂದಿಸಿ ನನ್ನ ಮಾತನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀ ಸುಬ್ಬರಾವ್ ಹಲ್ವನಾಡು (ಬೈಂದೂರು).—ಮಾನ್ಯ ಉಪಾಧ್ಯಕ್ಷರೇ ವಿದ್ಯಾ ಪ್ರಸಾರದ ಬಗ್ಗೆ ಸರಕಾರ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಹಣ ಖರ್ಚು ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದು ಶ್ಲಾಘನೀಯವೆಂದು ವಿಷಯ. ಆದರೆ ನಮ್ಮ ಈಗಿನ ವಿಸ್ತೃತ ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳ ಮುಂದಿನ ಜೀವನೋಪಾಯದ ದಾರಿಯನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತಿಲ್ಲವೆಂದು ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಎಲ್ಲರ ತಿಳುವಳಿಕೆಗೆ ಬಂದ ವಿಷಯ. ಸೆಕೆಂಡರಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಮುಗಿದು ಹೊರಬರುವ ವೇಳೆ ನಮ್ಮ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗಿ ಜೀವಿಸಲು ಸಮರ್ಥರಾಗಬೇಕು. ನಮ್ಮ ಶಿಕ್ಷಣ ರೀತಿ ಆ ಕಡೆ ರೂಪಗೊಳ್ಳಬೇಕು. ಇದು ಒಮ್ಮೆಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗದೆ ಹೋದರೂ ಪ್ರಾರಂಭ ಹಂತದಲ್ಲಿ ತಾಲ್ಲೂಕು ಒಂದೊಂದೆತೆಯಾದರೂ ಅಂತಹ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಂಸ್ಥೆಯನ್ನು ಯೋಜಿಸುವುದು ಅಗತ್ಯ. ಈ ಕಡೆಗೆ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದ ನೀತಿ ಒನೆಂಬುದನ್ನು ಇನ್ನೂ ತಿಳಿಯಪಡಿಸಲಿಲ್ಲ.

ತ್ರಿಭಾಷಾ ಸೂತ್ರಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯವು ಹೊಂದಿಕೊಂಡಿರುವುದಾಗಿ ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ತಮ್ಮ ಭಾಷಣದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ತ್ರಿಭಾಷಾ ಸೂತ್ರವೇ ಇರಲಿ, ಏಕಭಾಷಾ ಸೂತ್ರವೇ ಇರಲಿ, ಕಲಿಸುವ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕಲಿಸುವಂತೆ ನಮ್ಮ ಸೂತ್ರವಿರಬೇಕು. ತ್ರಿಭಾಷಾ ಎಂದು ಯಾವ ಭಾಷೆಯನ್ನೂ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕಲಿಸದೆ ಇರುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಈಗ, ಇಂಗ್ಲಿಷ್, ಹಿಂದಿ ಹೋಗಲಿ, ಕನ್ನಡವನ್ನೂ ಸಹ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಮಾತನಾಡಲು ಮತ್ತು ಬರೆಯಲು ತಿಳಿದಂತೆ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ. ಜನಸಾಮಾನ್ಯರ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿಯುವುದು ಕಷ್ಟವಾಗಿ, ಆ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಪಾಸ್ ಆಗದೇ ಹೋದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಅವರಿಗೆ ಮುಂದಿನ ಶಿಕ್ಷಣ ಇಲ್ಲದಂತಾಗುವುದು ಅನ್ಯಾಯ. ಇದು ನಿಜವಾಗಿ ಇಂಗ್ಲಿಷನ್ನು ಇಂಪೂರ್ಟಿಫೈ ಮಾಡಿದಂತೆ ಸರಿ. ಅಲ್ಲದೆ ನಾವು ಹಿಂದಿಯನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಕಡ್ಡಾಯವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇವೆ. ಪರೀಕ್ಷೆಗೆ ಮಾತ್ರ ವರ್ಷದಿಂದ ವರ್ಷಕ್ಕೆ ವಿನಾಯಿತಿ ಕೊಡುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತೇವೆ. ಇದರಿಂದ ಹೆಚ್ಚಿನ ಮಕ್ಕಳು ಕಲಿಯುವುದಿಲ್ಲ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ ಕಲಿಯುವ ಮಕ್ಕಳು ಸಹಾ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕಲಿಯುವುದೂ ಇಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೆ ಖರ್ಚು ಮಾಡುವ ಹಣವು ವ್ಯರ್ಥವಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸರಕಾರವು ದೃಢ ನಿಲುವೆಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

1970-71 ರಿಂದ ಎರಡು ವರ್ಷದ ಡಿಗ್ರಿ ಪೂರ್ವ (ಪಿ.ಯು.ಸಿ.) ಶಿಕ್ಷಣ ಯೋಜನೆ ಬರಲಿಕ್ಕಿದೆ ಯಾಗಿ ಸಾರಲಾಗಿದೆ. ಈ ಎರಡು ವರ್ಷದ ಶಿಕ್ಷಣ ಎಲ್ಲಿ ಕೊಡಲಾಗುವುದು ? ಈಗ ಇರುವಂತಹ ಹೈಯರ್ ಸೆಕೆಂಡರಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲೆಯೋ ಅಥವಾ ಕಾಲೇಜುಗಳಲ್ಲೆಯೋ ? ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರವು ದೃಢವಾದ ಒಂದು ನಿಲುವೆಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಈಗ ಹೈಯರ್ ಸೆಕೆಂಡರಿ ಕೊಡಮಾಡಿದ ಅನೇಕ ಶಾಲೆಗಳು ಪಿ.ಯು.ಸಿ. ಶಿಕ್ಷಣ ಕೊಡಲು ಅವಶ್ಯವುಳ್ಳ ಯೋಗ್ಯತೆ ಪಡೆದ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ಮತ್ತು ಪ್ರಿಯೋಗಶಾಲೆ, ಪುಸ್ತಕಾಲಯಗಳ ಸೌಕರ್ಯ ಪಡೆದಿಲ್ಲ. ಎರಡು ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳನ್ನು ಅರ್ಧಮರ್ಧ ಹೈಯರ್ ಸೆಕೆಂಡರಿ ಮಾಡಿ ಅರ್ಧಮರ್ಧ ಪಿ.ಯು.ಸಿ. ಶಿಕ್ಷಣ ಕೊಡುವುದಕ್ಕಿಂತ ಕೊಡದಿರುವುದು ಉತ್ತಮ. ಇಲ್ಲಿ ನಿರ್ಣಯಿಸಬೇಕಾದ ವಿಷಯವಿಷ್ಟೆ : ಸರ್ಕಾರಿ ನೇರ ವರ್ಗದ ನೌಕರರಿಗೆ ಎಸ್. ಎಸ್. ಎಲ್. ಸಿ. ಕನಿಷ್ಠ ಮಿತಿ ಯೋಗ್ಯತೆಯೇ ಅಥವಾ ಪಿ.ಯು.ಸಿ.ಯೇ ಎಂದು. ಪಿ.ಯು.ಸಿ. ಎಂದಾದರೆ ಎರಡು ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳನ್ನು ಹೈಯರ್ ಸೆಕೆಂಡರಿ ಮಾಡುವುದು ಅವಶ್ಯ. ಅದಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಈ ಎರಡು ವರ್ಷದ ಶಿಕ್ಷಣ ಸೌಕರ್ಯ ಹೈಸ್ಕೂಲಿನಲ್ಲಿ ಮಾಡುವ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಏನು ? ಅಷ್ಟು ಹಣ ಖರ್ಚು ಮಾಡಬೇಕು ಏಕೆ ! ಪಿ.ಯು.ಸಿ. ಕಲಿಯುವವರು ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಹೋಗಿ ಕಲಿಯುತ್ತಾರೆ.

ಹೈಸ್ಕೂಲು ಶಿಕ್ಷಕರಿಗೆ ನೇರ ವೇತನ ಕ್ರಮ ಜಾರಿಗೆ ಬಂದುದು ಬಹಳ ಸ್ತುತ್ಯ. ಈ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಎಲ್ಲಾ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳು ಬಹಳ ಸಮಾಧಾನಪಡೆದಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಕೆಲವು ಸದಸ್ಯರು ಇದನ್ನು ಆಕ್ಸೆಪ್ಟಿಸ್ ತಾಲ್ಲೂಕ್ ಬೋರ್ಡ್‌ಗಳ ಮೂಲಕವೇ ವೇತನವನ್ನು ಕೊಡಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದರಿಂದ ಬಡ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳು ಬಹಳ ಕಷ್ಟ ಕ್ಲಿಡಾಗುತ್ತಾರೆಂಬ ವಿಷಯವನ್ನು ಸರ್ಕಾರದ ಗಮನಕ್ಕೆ ತರಲು ಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ಅಲ್ಲದೆ ಈ ನೇರವೇತನ ಕ್ರಮವನ್ನು ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಯ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳಿಗೂ ಅನ್ವಯಿಸುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿ ಒತ್ತಾಯಿಸುತ್ತೇನೆ.

ನಮ್ಮ ತಾಲ್ಲೂಕು ಬೋರ್ಡ್‌ಗಳು ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳನ್ನು ಸುಸೂತ್ರವಾಗಿ ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗಲು ಸಮರ್ಥವಾಗಿಲ್ಲ. ಅವುಗಳು ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ರಾಜಕೀಯಕ್ಕೆ ಒಳಪಡಿಸುತ್ತಿರುವುದು ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಎಲ್ಲರ ಅನುಭವಕ್ಕೆ ಬಂದ ವಿಷಯ. ಇದರಿಂದ ವಿದ್ಯಾಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಬಹಳ ಕೊಡಕು. ಎರಡು ರಾಜಕೀಯ ಪಕ್ಷಕ್ಕೂ ಬಹಳ ಅಪಾಯ. ಇದನ್ನು ತಡೆಯಬೇಕೆಂದರೆ ತಾಲ್ಲೂಕ್ ಬೋರ್ಡ್‌ಗಳ ಆಡಳಿತದಿಂದ ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಬೇಕು.

(ಶ್ರೀ ಸುಬ್ಬರಾವ್ ಹಲ್ಲುನಾಡು)

ಜಿಲ್ಲಾ ಸ್ಕೂಲು ಬೋರ್ಡುಗಳು ಆಗಲಕ್ಕಿವೆಯೆಂದು ಮಾನ್ಯ ವಿದ್ಯಾಮಂತ್ರಿಗಳು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ನಿಯಮಾವಳಿಗಳನ್ನು ಕೂಡಲೆ ದರ್ಜೆಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಮಾಡಿ ಬರುವ ಜೂನ್‌ನಿಂದಲೇ ಸ್ಕೂಲ್ ಬೋರ್ಡುಗಳ ಆಡಳಿತಕ್ಕೆ ಎಲ್ಲಾ ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳನ್ನು ಒಳಪಡಿಸಬೇಕೆಂದು ಒತ್ತಾಯಿಸುತ್ತೇನೆ.

ನಮ್ಮ ತಾಲ್ಲೂಕ್ ಬೋರ್ಡುಗಳ ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ ರಾಜಕೀಯವು ತಾಂಡವವಾಡುತ್ತಿದೆಯೆಂದು ಕಳೆದ ಅಸೆಂಬ್ಲಿಯಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಗಮನಕ್ಕೆ ತಂದಿರುತ್ತೇನೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ನಮ್ಮ ಕುಂದಾಪುರ ತಾಲ್ಲೂಕು ಬೋರ್ಡು ಮಾಡಿದ ಸಾಮೂಹಿಕ ಅನ್ಯಾಯದ ವರ್ಗಾವಣೆಯನ್ನು ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಬರೆದುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಮಾನ್ಯ ವಿದ್ಯಾಮಂತ್ರಿಗಳಿಗೆ ಮತ್ತು ಪಂಚಾಯತ ರಾಜ್ ಮಂತ್ರಿಗಳಿಗೆ ಸ್ವತಃ ಮುಖತಃ ಹೇಳಿಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ನಾನಲ್ಲದೆ ನಮ್ಮ ಕಡೆ ಇನ್ನಿತರ ಸದಸ್ಯರೂ ಹೇಳಿದ್ದಾರಾಗಿ ತಿಳಿದಿರುತ್ತೇನೆ. ಆದರೂ ನಮ್ಮ ಪಂಚಾಯತ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಆ ಸಾಮೂಹಿಕ ವರ್ಗಾವಣೆ ಆಡಳಿತ ನ್ಯಾಯಪರಿಪಾಲನೆ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನಡೆದುದಾಗಿ ತನಿಖೆಯಿಂದ ತಿಳಿದುಬರುತ್ತದೆಂದು ನನಗೆ ಬರಹ ಮೂಲಕ ತಿಳಿಸಿರುತ್ತಾರೆ. ಇವರು ಎಲ್ಲ ತನಿಖೆ ನಡೆಸಿದರೋ? ದೇವರೇ ಬಲ್ಲ. ಅನ್ಯಾಯ ಮಾಡಿದವರನ್ನೇ ವಿಚಾರಿಸಿ ಅನ್ಯಾಯವಾಗಿಲ್ಲವೆಂದು ತೀರ್ಪು ಇತ್ತರೋ? ಅಂದರೆ ತೋರವನ್ನು ಕೇಳಿ ಕುರಿಗೆ ಅನ್ಯಾಯವಾಗಿಲ್ಲ ಎಂದು ಇವರ ತೀರ್ಮಾನ ಇದ್ದ ಹಾಗೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಹಾಗೆ ಮಾಡಬಾರದಿತ್ತು, ಕನಿಷ್ಠ ಪಕ್ಷ ಅನ್ಯಾಯ ಹೊಂದಿದ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರಿಗೆ ತಮ್ಮ ಹೇಳಿಕೆಯನ್ನು ಕೊಡುವಷ್ಟು ನ್ಯಾಯ ತೋರಬೇಕಿತ್ತು. ಹಾಗೆ ಮಾಡದಿರುವುದು ಬಹಳ ವಿಷಾದಕರ. ಉಪಾಧ್ಯಾಯರನ್ನು ಗೌರವಿಸಬೇಕೆಂದು ಭಾಷಣ ಬಿಗಿಯುವಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಮಾತ್ರ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ರಾಜಕಾರಣಿಗಳು ಉತ್ಸಾಹಕರಾಗಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ಹೇಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ನಮ್ಮ ಊರ ಕಡೆ ಆಗುವ ಹೆಚ್ಚು ಕಮ್ಮಿಗಳನ್ನು ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ಗಮನಕ್ಕೆ ತಂದರೂ, ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಪ್ರಭಾವಿ ರಾಜಕಾರಣಿಗಳ ಒತ್ತಡದಿಂದ ಆ ದೂರುಗಳ ಕಡೆಗೆ ಗಮನ ಕೊಡದಿರುವುದು ನಿತ್ಯದ ಅನುಭವವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ನಮ್ಮ ಪುತ್ತೂರು ಹೈಯರ್ ಎಲಿಮೆಂಟರಿ ಶಾಲೆಯ ಆಟದ ಬಯಲನ್ನು ಆಕ್ರಮಿಸಿದ್ದು. ಕಳೆದ 1 ವರ್ಷದಿಂದ ಈ ತಂಟೆ ನಡೆ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ. ನನ್ನ ಗಮನಕ್ಕೆ ಬಂದೊಡನೆ ನಾನು ಸರ್ಕಾರದ ಗಮನಕ್ಕೆ ತಂದರೆ, ನಮ್ಮ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಮಿತ್ರರು ಅದಕ್ಕೆ ಜಾತೀಯತೆಯ ಬಣ್ಣ ಹಚ್ಚಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಊರಿನ ಎಲ್ಲಾ ಜಾತಿಯವರು ಕೂಡಿ ಮನವಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರೂ, ಅದು ಜಾತಿಯ ದ್ವೇಷವೆಂದು ಆಗುವುದಾದರೂ ಹೇಗೆ? ಇಂತಹ ದುಃಸ್ವಾದನೆಯು ನಿಲ್ಲಬೇಕು. ನಿಷ್ಕಾರವಾದರೂ ನ್ಯಾಯ ಆಗಬೇಕು. ಈ ವಿಷಯ ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿಗಳು ಮತ್ತು ವಿದ್ಯಾಮಂತ್ರಿಗಳ ಗಮನಕ್ಕೆ ಈ ಮೊದಲೇ ಬಂದಿದೆ. ಇನ್ನಾದರೂ ಕೂಡಲೇ ಕ್ರಮ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಆಕ್ರಮಣದಾರರನ್ನು ಹೊರಗೆಡವಬೇಕೆಂದು ಒತ್ತಾಯಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ನಮ್ಮ ದಕ್ಷಿಣ ಕನ್ನಡ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಹಿಂದಿನ ಜಿಲ್ಲಾ ಬೋರ್ಡುಗಳ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳಿಗೆ ಮತ್ತು ಇತರ ನಿಬ್ಬಂದಿವರ್ಗಗಳಿಗೆ ಯಾವ ಸರ್ವಿಸ್ ನಿಯಮಗಳು ಅನ್ವಯವಾಗುತ್ತವೆ ಎಂಬ ಬಗ್ಗೆ 5 ವರ್ಷವಾದರೂ ಸಹ ಇನ್ನೂ ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸರಾಗಲಿಲ್ಲ. ಹೊಸ ನಿಯಮಗಳು ಜಾರಿಗೆ ಬರುವವರೆಗೆ ಹಳೇ ನಿಯಮವೇ ಎಂದು ತಾಲ್ಲೂಕ್ ಬೋರ್ಡು ಆಕ್ಟ್ ಹೇಳುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಸರ್ಕಾರದ ಹುಕುಂ ಸಹ ಹೇಳುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ನಮ್ಮ ತಾಲ್ಲೂಕ್ ಬೋರ್ಡುಗಳು ಅದನ್ನು ಲಕ್ಷಿಸದೆ ತನ್ನದೇ ಆದ ನಿಯಮವನ್ನು ಜಾರಿ ಮಾಡಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದೆ. ಇದರಿಂದ ದೊಡ್ಡ ಗಲಭೆ ಉಂಟಾಗಿದೆ. ನಮ್ಮ ತಾಲ್ಲೂಕಿನ ಮುಖ್ಯ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರೊಬ್ಬರು ಹೈಕೋರ್ಟಿಗೆ ರಿಟ್ ಸಹಾ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿ ಬಂದಿದೆ. ಅವರಿಗೆ ಏಕೆ ಈ ಕಷ್ಟ ಕೊಡಬೇಕಿತ್ತು? ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಏಕೆ ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸದಾರದಿತ್ತು? ಈ ರಿಟ್‌ನ ನೆಪದಿಂದ ತಾಲ್ಲೂಕ್ ಬೋರ್ಡು ಹೇರಳ ಹಣ ಖರ್ಚು ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಈ ಖರ್ಚು ಯಾರು ಹೊರಬೇಕು? ಅನ್ಯಾಯ ಮಾಡಿದವರೋ ಅಥವಾ ಸರಕಾರವೋ?

ಕೊನೆಯದಾಗಿ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರವು ತನ್ನ ಎಲ್ಲಾ ನಿವೃತ್ತ ನೌಕರರಿಗೆ ನಿವೃತ್ತ ವೇತನದ ಸಂಗಡ ಸೇಕಡಾ 50 ಪರ್‌ಸೆಂಟ್ ತುಟ್ಟಭತ್ಯೆ ಕೊಡುವುದೆಂತ ಮಾಡಿದೆ. ಆದರೆ ದಕ್ಷಿಣ ಕನ್ನಡ ಜಿಲ್ಲಾ ನಿವೃತ್ತ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರ ಗತಿ ಏನೆಂಬುದನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸಲಿಲ್ಲ. ದಯವಿಟ್ಟು ಅವರಿಗೆ ಸಹಾ ಅನ್ವಯಿಸುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿ ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ನನಗೆ ಮಾತನಾಡಲು ಅವಕಾಶ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಕ್ಕಾಗಿ ಮಾನ್ಯ ಉಪಾಧ್ಯಕ್ಷರಿಗೆ ವಂದಿಸಿ ನನ್ನ ಮಾತನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಎಂ. ಇದ್ದಿನಬ್ಬ (ಮಂಗಳೂರು-2).—ಸನ್ಮಾನ್ಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ಈ ದಿವಸ ಮಾನ್ಯ ವಿದ್ಯಾಮಂತ್ರಿಗಳು ಮಂಡಿಸಿರತಕ್ಕ ಈ ಬೇಡಿಕೆಯನ್ನು ಸ್ವಾಗತಿಸಿ ಕೆಲವು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಹೇಳಲಕ್ಕೆ ಅಪೇಕ್ಷೆ ಪಡುತ್ತೇನೆ. ಈ ದಿವಸ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ನಾಡಿನಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯಾಗಿ ಬೇಕಾದರೆ, ಜನತೆಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯಾಗಿ ಬೇಕು. ಜನತೆಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯಾಗಿ ಬೇಕಾದರೆ ಅವರಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಇರಬೇಕು. ಆ ಒಂದು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಬಹಳ ಉತ್ತಮವಾಗಿರಬೇಕು. ಅದು ನಮ್ಮನ್ನು ಒಳ್ಳೆಯ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಈ ದೇಶವನ್ನು ಪ್ರಗತಿಪಥದಲ್ಲಿ ಸಾಗಿಸುವ ನೀತಿಗನುಗುಣವಾಗಿ ಇರಬೇಕು. 20 ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಮೊದಲು ಬ್ರಿಟಿಷರು ನಮ್ಮನ್ನು ಆಳುವ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಒಂದು ರೀತಿಯ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಇತ್ತು. ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಬಂದನಂತರ ಈಗಿನ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಸುಧಾರಣೆಯಲ್ಲಿ ಮಾಪಾಳು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನಮ್ಮ ಮುಖಂಡರು ಹೇಳುತ್ತಾ ಇದ್ದರು. ಆದರೆ ಅದು ಇನ್ನೂ ಪ್ರಗತಿಪಥದಲ್ಲಿ ಬಂದಿಲ್ಲ. ಅದು ಕೂಡರೇ ಬರಬೇಕಾಗಿದೆ. ಈ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಸುಧಾರಣೆ ಎಲ್ಲಿ ಮಾಪಾಳು ಆಗಬೇಕಾಗಿದ್ದರೂ ಅಲ್ಲಿ ಮಾಪಾಳು ಆಗುತ್ತಾ ಇಲ್ಲ. ಆ ಕಾರಣ ದಿಂದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಲ್ಲಿ ಶಿಸ್ತು ಇರಲಿಕ್ಕೆ ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತಿದೆ. ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಸುಧಾರಣೆಯಲ್ಲಿ ಶಿಸ್ತು ಬರಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇವತ್ತು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಮಟ್ಟವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡರೆ ಈಗಿನ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕಗಳು ಏಕರೂಪತೆಯಿಂದಿರಬೇಕು. ಇಡೀ ಕರ್ಣಾಟಕಕ್ಕೆ ಒಂಪು ರೀತಿಯ ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದರೆ ಒಳ್ಳೆಯದು. ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕಗಳ ಕಮಿಷಿಯನ್ನು ಮಾಡುವಾಗ ಒಳ್ಳೆಯ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತಾದಂಥ, ಬುದ್ಧಿವಂತತಾದಂಥ ಹೆಚ್ಚಿನ ಅನುಭವಸ್ಥರಾದಂಥ ಜನರನ್ನು ಆಯ್ಕೆಗೆ ಹಾಕಬೇಕು. ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕಗಳ ಜೊತೆಗೆ ಉಪ ಪಠ್ಯ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಬರಸಬೇಕು. ಆ ಪುಸ್ತಕಗಳು ಹೈಗಿರಬೇಕೆಂದರೆ, ಅವು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ದೇಶಪ್ರೇಮ ಉಕ್ಕಿಸುವ, ರಾಷ್ಟ್ರಪ್ರೇಮ ಉಕ್ಕಿಸುವ, ಈ ದೇಶದ ಮೇಲೆ ಪ್ರೀತಿ ಬರತಕ್ಕಂಥ ಪಠ್ಯ ಪುಸ್ತಕಗಳಾಗಿರಬೇಕು. ಅವೇ ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಬರಬೇಕು. ಇವತ್ತಿನ ಮಕ್ಕಳೇ ನಾಳಿನ ಜನಾಂಗ. ಇವತ್ತಿನ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳೇ ನಾಳಿನ ಆಡಳಿತಗಾರರು ಆದ್ದರಿಂದ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಸುಧಾರಣೆ ಈಗ ಪ್ರಗತಿಪಥದಲ್ಲಿ ಮುಂದುವರೆದರೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಏಷ್ಯಾದರೂ ಒಂದು ರೀತಿಯ ವಿಶಾಲಭಾವನೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಅವರು ನಿಜವಾಗಿ ಪ್ರತಿಭಾವಂತರಾಗುತ್ತಾರೆ. ಅವರು ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಗೌರವವನ್ನು ತರಲಿಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗಾಗಿ ಇವತ್ತು ನೈತಿಕ ಮಟ್ಟವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸುವ ರೇಖೆಗಳು, ಪುಸ್ತಕಗಳು ಬರೆಯುವಂತಹ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಬಹಳ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಆಗಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇವತ್ತು ದೇವರ ಮೇಲೆ, ಗುರು ಹಿರಿಯರ ಮೇಲೆ ಭಕ್ತಿ ಬರುವಂಥ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಳುವುದನ್ನೇ ಬಹಳ ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಇದರಿಂದ ಹುಡುಗರಲ್ಲಿ ನೈತಿಕ ಮಟ್ಟ ಬಹಳ ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತಿದೆ. ಗುರುಹಿರಿಯರು ಎಂಬ ಭಕ್ತಿಯೇ ಈಗಿನ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಲ್ಲಿ ಹೋಗಿದೆ. ಸರಿಯಾದ ಗೌರವವನ್ನೇ ಕೊಡುತ್ತಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಈಗಿನ ನಾಲ್ಕೈದು ವರ್ಷಗಳಿಂದಲೂ ಎಲ್ಲ ನೋಡಿದರೂ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಮುಷ್ಕರ, ಜಾತಾ ಹೋಗುವುದು, ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಪ್ರಿನ್ಸಿಪಾಲರನ್ನು ತಡೆಹಿಡಿಯುವುದು, ಲೆಕ್ಕರರುಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಪ್ರೊಫೆಸರ್‌ಗಳನ್ನು ಕೋಣೆಗಳಲ್ಲಿ ಹಾಕಿ ಚಿಲಕ ಹಾಕಿರುವುದನ್ನು ನಾವು ಅನೇಕ ಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಓದಿದ್ದೇವೆ. ಅನೇಕ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ನಾವು ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಇದರಿಂದ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಸಣ್ಣ ಪ್ರಾಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಶಿಸ್ತು ಬರಬೇಕು. ನೈತಿಕ ಮಟ್ಟ ಅವರಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಯುವಂಥಾದ್ದು ಬಹು ಮುಖ್ಯವಾದುದು. ಗುರು ಹಿರಿಯರಲ್ಲಿ ಭಕ್ತಿ ಬರತಕ್ಕಂಥ, ರಾಷ್ಟ್ರಪ್ರೇಮ ಹಾಗೂ ದೇಶಪ್ರೇಮ ಬರತಕ್ಕಂಥ, ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಒಂದೇ ಎಂಬುದಾಗಿ ಹೇಳತಕ್ಕ ಭಾವನೆ ಬರತಕ್ಕಂಥ ನೀತಿಗಳನ್ನು ಛೇದಿಸುವಂತಹ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಈಗ ಆಗತಕ್ಕವಾಗಿದೆ. ಮೇಲು-ಕೀಳು ಎಂಬ ಭಾವನೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಲ್ಲಿ ಬಾರದೇ ಇರುವಂಥ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಈಗ ಬರಬೇಕು. ಎಲ್ಲೆಯವರೆಗೂ ಈ ಭಾವನೆ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಬರುವುದಿಲ್ಲವೋ ನಿಜವಾಗಿ ಈ ದೇಶ ಪ್ರಗತಿಪಥದಲ್ಲಿ ಹೋಗುವುದಕ್ಕೆ ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಇಡೀ ಕರ್ಣಾಟಕದಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ರೀತಿಯ ಪಠ್ಯ ಪುಸ್ತಕಗಳು ಹಾಗೂ ಉಪ ಪಠ್ಯ ಪುಸ್ತಕಗಳು ಬರುವುದಕ್ಕೆ ವಿದ್ಯಾ ಇಲಾಖೆಯವರು ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಪರಿಶ್ರಮಪಡಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.

ಪಂಚಾಂಗ ಯಾವಾಗ ಕೆಟ್ಟದ್ದು ಅನಿಸುತ್ತದೋ ಆಗ ಎಲ್ಲವೂ ಕೆಟ್ಟದ್ದು ಇರುತ್ತದೆ. ಪಂಚಾಂಗ ಇಲ್ಲದ ಕೆಟ್ಟದ್ದು ಒಳ್ಳೆಯದು ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಸಿಮೆಂಟ್ ಕಾಂಕ್ರೀಟ್ ಹಾಕಿ ಪಂಚಾಂಗ ಗಟ್ಟಿಮಾಡಬೇಕು. ಸಣ್ಣ ಪ್ರಾಯದಲ್ಲೇ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಕಾಂಕ್ರೀಟ್ ಸಿಮೆಂಟ್ ಹಾಕಿದಂತಹ ಉತ್ತಮ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಪಂಚಾಂಗ ಹಾಕಬೇಕು. ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಬೆಳೆಯಲಿಕ್ಕೆ

(ಶ್ರೀ ಬಿ. ಎಂ. ಇದಿನಬ್ಬ)

ಮತ್ತು ಒಳ್ಳೆಯ ಜನತೆಯಾಗಿ ಬಾಳಲಿಕ್ಕೆ, ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಒಗ್ಗಟ್ಟು ಬರುವುದಕ್ಕೆ ಆಗ ಅವಕಾಶವಾಗುತ್ತದೆ. ಏನೇ ಇರಲಿ, ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಭಾರತೀಯರು ಎನ್ನುವ ಭಾವನೆ ಬರಬೇಕು, ಒಗ್ಗಟ್ಟು ಬರಬೇಕು. ಅದು ಸಣ್ಣ ಪ್ರಾಯದಿಂದಲೇ ಬರಬೇಕು. ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಪುಸ್ತಕಗಳು, ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಲೇಖನಗಳು ಪ್ರಕಟಣೆಯಾಗಿ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಎನಿಯೋಗವಾಗಬೇಕು. ಅದು ಎಲ್ಲೆಯವರೆಗೆ ಆಗುವುದಿಲ್ಲವೋ ಅಲ್ಲೆಯವರೆಗೆ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳಲು ಅಪೇಕ್ಷೆ ಪಡುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ನಮ್ಮ ಕನ್ನಡನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಅಡಳಿತ ಭಾಷೆ ಮತ್ತು ಕನ್ನಡ ಮಾಧ್ಯಮವಾಗಿ ಬರಬೇಕು. 20 ವರ್ಷದಿಂದಲೂ ಇದು ಆಗಬೇಕು ಎನ್ನುವ ಬೇಡಿಕೆ ಇದ್ದೇ ಇದೆ. ಇವೊತ್ತು ಭಾಷಾವಾರು ಪ್ರಾಂತ ಆದುದ್ದು ಏತಕ್ಕಂದರೆ ಭಾಷಾವಾರು ನೆರೆಯಲ್ಲಿ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಒಳ್ಳೆಯದಾಗಬೇಕು ಎಂದು. ತಮಿಳುನಾಡು, ಕೇರಳ ಮತ್ತು ಆಂಧ್ರದಲ್ಲಿ ನೋಡಿದರೆ ಅವರವರ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ವ್ಯವಹಾರ ಮುಂದುವರಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅವರವರ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಮಾಧ್ಯಮ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಎರ್ರಾ ಹಂತಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತು ಭಾಷೆ ಉಪಯೋಗಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ನಮ್ಮ ಕನ್ನಡ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಇನ್ನೂ ಬರಲಿಲ್ಲ, ಇನ್ನೂ ತಾಲ್ಲೂಕು ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಅದು ಸರಿಯಾದುದಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ದೇಶಕ್ಕೆ ಕರ್ನಾಟಕ ಎಂದು ಹೆಸರು ಬರಬೇಕು, ಅವೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡವೂ ಬರಬೇಕು. 5,000 ಮೈಲಿ ದೂರ ಇರತಕ್ಕಂಥ ಬ್ರಿಟಿಷರು 200 ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ಇಲ್ಲಿದ್ದು ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರ ನರ ನಾಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಅವರ ಭಾಷೆಯನ್ನು ತುಂಬಿಸಿಹೋದರು. ನಮ್ಮ ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಪಂಪ, ರನ್ನ, ಚನ್ನಲಕ್ಷ್ಮೀಶ, ಕುವೆಂಪು, ಇಂತಹ ಮಹಾ ಮಹಾ ಕವಿಗಳು ಬಂದು ಹೋಗಿದ್ದಾರೆ. 80 ವರ್ಷಗಳ ಮೊದಲೇ ಬಸವೇಶ್ವರರು ತಮ್ಮ ವಚನಗಳನ್ನು ಅಚ್ಚು ಕನ್ನಡದಲ್ಲೇ ರಚಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದರು. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಧಾರ್ಮಿಕ ವಚನಗಳನ್ನು ನಮ್ಮ ಕನ್ನಡ ದೇಶಕ್ಕೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಹಾಗಾದರೂ ನಮ್ಮ ಕನ್ನಡ ದೇಶಕ್ಕೆ ಕನ್ನಡ ಅಡಳಿತ ಭಾಷೆ ಬರಲಿಲ್ಲ, ಕರ್ನಾಟಕ ಎಂದು ಹೆಸರು ಬರಲಿಲ್ಲ, ಕನ್ನಡ ಎಂದು ಹೇಳತಕ್ಕಂಥ ಕನ್ನಡ ಎರ್ರಾ ಹಂತಗಳಲ್ಲಿ ಬರಲಿಲ್ಲ, ಕೋರ್ಟು ಭಾಷೆಯಾಗಿ, ಮತ್ತು ವ್ಯವಹಾರದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಇದು ನಾಚಿಕೆಗೇಡಿನ ವಿಷಯ. ಭಾಷಾವಾರು ರಾಜ್ಯ ಆದಮೇಲೆ ಯಾವ ಒಬ್ಬ ಸೆಕ್ರೆಟರಿಯವರೂ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಟಿಪ್ಪಣಿ ಬರೆಯಲಿಲ್ಲ. ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿಗಳು ಟಿಪ್ಪಣಿಯನ್ನು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬರೆದರು ಎಂದು ನಾನು ಪತ್ರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಓದಿದೆ. ಒಬ್ಬ ಸೆಕ್ರೆಟರಿಯವರು ಮತ್ತು ಡೆಪ್ಯೂಟಿ ಸೆಕ್ರೆಟರಿಯವರು ಬರೆದಿರಬಹುದು ಎಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಆದರೆ ನಾವು ಕನ್ನಡಿಗರು, ಕರ್ನಾಟಕದವರು ಎಂದು ಬರೀ ಬಾಯಿನಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದರೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ, ಕಾರ್ಯತಃ ರಚನಾತ್ಮಕವಾಗಿ ಬರಬೇಕು, ಅರೀತಿ ಬರಲೆಂದು ಅಪೇಕ್ಷೆಪಡುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಯ ಅಧ್ಯಾಪಕರ ವಿಚಾರ. ಹಳೇ ಮದ್ರಾಸ್ ರಾಜ್ಯದಿಂದ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿರತಕ್ಕಂಥ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಅಧ್ಯಾಪಕರಿಗೆ ಪೆನೇಷನ್ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಅನ್ಯಾಯವಾಗಿದೆ. ಅದುದರಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಅನ್ಯಾಯವಾಗದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಆ ನೌಕರರಿಗೆ ಸಹಾನುಭೂತಿ ತೋರಿಸಿ ಒಳ್ಳೆಯ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮಾಡಿಕೊಡಬೇಕು ಎಂದು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ಖಾಸಗಿ ಪ್ರೈವರಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ನಿಗದಿಯಾದ ತಾರೀಕಿಗೆ ಸಂಬಳ ಸಿಕ್ಕುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ದೂರು ಕೇಳಿದ್ದೇನೆ. ನಮ್ಮ ದಕ್ಷಿಣ ಕನ್ನಡ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ನವಭಾರತ ಪತ್ರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಈ ವಿಚಾರ ಬಂದಿದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ಮತ್ತು ಉಪಾಧ್ಯಾಯರ ಸಂಘದ ಸೆಕ್ರೆಟರಿಗಳು ತಿಂಗಳು ತಿಂಗಳು ಸಂಬಳ ಸರಿಯಾಗಿ ಸಿಕ್ಕುವುದಿಲ್ಲ; ಬಹಳ ಕಷ್ಟ ಆಗುತ್ತಿದೆ, ತಿಂಗಳು ತಿಂಗಳು ಸಂಬಳ ಸಿಕ್ಕದೇ ಹೋದರೆ ನಮ್ಮ ದೊಡ್ಡ ಸಂಸಾರವನ್ನು ಸಾಗಿಸುವುದು ಕಷ್ಟ ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಗಮನ ಕೊಟ್ಟು ಸಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸಂಬಳ ಕೊಡುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ಅಪೇಕ್ಷೆಪಡುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ನಮ್ಮ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ವಿಚಾರ ಹೇಳಬೇಕಾದರೆ ಇದು ಜ್ಞಾನಭಂಡಾರವನ್ನು ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡುವಂಥ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಇರಬೇಕೇ ಎನ: ಕಾರಕೂನರನ್ನು ತಯಾರುಮಾಡುವ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಆಗಿರಬಾರದು. ಈ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಹೇಗೆ ಇರಬೇಕು ಎಂದರೆ ಬರೀ ಜ್ಞಾನ ಭಂಡಾರ ತುಂಬಿ ಸತಕ್ಕಂಥ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಅಲ್ಲದೆ ಅವನಿಗೆ ಅದ್ವಿತೀಯ ದೇಶಭಕ್ತಿ, ಒಂದು ಆದರ್ಶವಾದ ಜೀವನ, ತನ್ನ ಕಾಲಮೇಲೆ ನಿಂತು ಸ್ವಸಾಮರ್ಥ್ಯದಿಂದ ಜೀವನ ನಡೆಸುವ ಯೋಗ್ಯತೆ ಬರಬೇಕು. ಬರೀ

ಕಾರಕೂನರನ್ನು ತಯಾರುಮಾಡುವಂಥ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಆಗಬಾರದು. ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕಾಗಿ ಕೇಂದ್ರದಲ್ಲಿ, ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಹಣವನ್ನು ಖರ್ಚು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಬಡವರು ಎಲ್ಲರೂ ಬಡವರೇ, ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಉಳ್ಳವರು, ಅಕ್ಷರಜ್ಞರ ಉಳ್ಳವರು ಈ ಶಿಕ್ಷಣದಿಂದ ಮುಂದೆ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ ಮತ್ತು ಈ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಉಚಿತ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ, ಸ್ಕೆಟುಗಳು, ಪುಸ್ತಕಗಳು ಧರ್ಮಾಧಾರಿ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಈ ರೀತಿ ಮಾಡಿರುವುದು ಬಹಳ ಸಂತೋಷ. ಇನ್ನು ಡಿಸ್ಟ್ರಿಕ್ಟ್ ಬೋರ್ಡ್ ಸ್ಕೂಲ್ ಗಳನ್ನು ಅನೇಕ ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರ ಕೈಯ್ಯಿಲ್ಲೇ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಆ ರೀತಿ ಆದರೆ ಅವರು ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಇದನ್ನು ತಾಲ್ಲೂಕು ಬೋರ್ಡುಗಳಿಗೆ ವರ್ಗಾವಣೆ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ಕರೆ ಮತ್ತು ಸಾಹಿತ್ಯಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ವಿಚಾರ. ಇದಕ್ಕೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ಕೊಡಬೇಕು. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಹೆಚ್ಚು ಹಣ ಕೊಟ್ಟು ಕವಿಗಳಿಗೆ ಲೇಖಕರಿಗೆ ಒಳ್ಳೊಳ್ಳೆಯ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಬಿಡುಗಡೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಮೈಸೂರಿನಲ್ಲಿ ಜನಪದ ಸಾಹಿತ್ಯ ಅಕಾಡೆಮಿ ಸಂಸ್ಥೆ ಎಂದು ಇದೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಕ. ರಾ. ಕೃ. ಅವರ ಸಂಪಾದಿತ ಪುಸ್ತಕಗಳು ಸಂಖ್ಯೆಗಳು ಇವೆ. ಇವರ 2 ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಇರಾಖೆಯವರು ರೈಬ್ರರಿಗಳಿಗೆ ತರಿಸಿಕೊಂಡರು. ಆದರೆ ಇವೊತ್ತಿನ ದಿವಸ ಅದು ಅಶ್ವಿನಿ ಅದನ್ನು ಯಾವ ರೈಬ್ರರಿಗೂ ತರಿಸಿಕೊಡದು ಎಂದು ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಇರಾಖೆಯಿಂದ ಆರ್ಡರ್ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ ಎನ್ನುವ ವರ್ತಮಾನ ಕೇಳಿದೆ. ಅದು ಬಹಳ ಅನ್ಯಾಯ. ಒಂದುವೇಳೆ ಆ ರೀತಿ ನೀವು ಸತ್ತಾಯಿ ಮಾಡಿದ್ದರೆ ಯಾವ 2 ಪುಸ್ತಕಗಳು ಒಳ್ಳೆಯದಾಗಿರಲಿಲ್ಲವೋ ಅದನ್ನು ತೆಗೆದುಬಿಡುವುದಾಗಿತ್ತು. 15 ವರ್ಷಗಳಿಂದಲೂ ಹಳ್ಳಿಹಳ್ಳಿಗಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಜನಪದ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ಸಂಗ್ರಹ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅವರು ಬಹಳ ಕಷ್ಟ ಪಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ನೀವು ಮೆಚ್ಚಬೇಕು. ಅದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ನೀವು ಅಕಾಡೆಮಿಯ 60.70 ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಪಾಪನ್ನು ಮಾಡಿ ಯಾವ ರೈಬ್ರರಿನಲ್ಲೂ ಅಂಗೀಕರಿಸದೇ ಇರುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿರುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಇದರಲ್ಲಿ ಯಾವ ಅಶ್ವಿನಿ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ಜನಪದ ಸಾಹಿತ್ಯ ಬಾಯಿನಿಂದ ಬಾಯಿಗೆ ಬಂದಿರತಕ್ಕ ಸಾಹಿತ್ಯವೇ ಹೊರತು ಹಾಗೆಯೇ ಬಂದಿರತಕ್ಕಂಥ ಜನಪದ ಸಾಹಿತ್ಯದ ರೀತಿಯಿಲ್ಲ. ರಾಮಾಯಣದ ಕಥೆಗಳನ್ನೂ ಜನಪದ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದು. ಡಿ. ವಿ. ಬಿ. ಯವರು ಬರೆದಿರತಕ್ಕಂಥ ಅಂತಃಪುರದ ಗೀತೆಗಳಲ್ಲಿ ಬರುವ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಚಿತ್ರಗಳನ್ನೂ ಮತ್ತು ಬೇಲೂರು ಶಿರಾಬಾಲಕಿಯರ ಚಿತ್ರಗಳನ್ನೂ ವಿವರಿಸುವುದಾದರೆ ಅದು ಅಶ್ವಿನಿವಾಗಿ ಕಾಣಬಹುದು. ಇವೆಲ್ಲಾ ನೋಡಿದರೆ ಅಂತಃಪುರದ ಗೀತೆಗಳಲ್ಲಿ ಬರುವ ಚಿತ್ರಗಳೆಲ್ಲಾ ಅಶ್ವಿನಿವಾಗಿ ಕಾಣಬಹುದು ಆದರೆ ಅದನ್ನು ಅಶ್ವಿನಿ ಎಂದು ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಅದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಶರತ್ಕಂದ್ರ ದೇವದಾಸ್ ಎನ್ನುವ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ 64ನೇ ಪುಟದಲ್ಲಿ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ವಿವರಣೆ ಇದೆ ಮತ್ತು ಉದಯರವಿ ಎನ್ನುವ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ 61ನೇ ಪುಟದಲ್ಲಿ ತೃಪ್ತರಾಜನ ಸೌಂದರ್ಯ ಅಶ್ವಿನಿವಾಗಿ ಕಾಣಬಹುದು. ನಾನು ಹೇಳತಕ್ಕ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಈ ಮೂರೂ ಪುಸ್ತಕಗಳು ಒಳ್ಳೆಯದಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳಬಹುದೇ? ಅದಕ್ಕೆ ನೀವು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೀರಿ. ಆದರೆ ಜನಪದ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಅಕಾಡೆಮಿಯ 2 ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ನೋಡಿದ್ದೇನೆ. ಅದರಲ್ಲಿರುವ ಚಿತ್ರಗಳನ್ನೂ ನೋಡಿದ್ದೇನೆ. ಅದು ಒಳ್ಳೆಯದಲ್ಲ ಎಂದರೆ ಆ 2 ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಬಿಡಿ ಆದರೆ ಇಡೀ ಸೌತ್ಗೆ ಅನ್ಯಾಯ ಮಾಡಬಾರದು ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ದುಡಿತ ಮತ್ತು ವಿದ್ಯಾಮಾನಗಳು ಇರುವವರಿಗೆ ನೀವು ಪ್ರಶಂಸೆ ಮಾಡಿದ್ದರೆ ಹೇಗೆ? ಇದನ್ನು ಪುನಃ ಪರಿಶೀಲನೆ ಮಾಡಿ ನ್ಯಾಯ ಒದಗಿಸಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಈ ಜನಪದ ಸಾಹಿತ್ಯ ಯಾರಿಗೂ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ಕಾಪಾಡುವುದು ಬಹಳ ಕಷ್ಟ ಮತ್ತು ಕ. ರಾ. ಕೃ. ಬಹಳ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಬಾಯಿಂದ ಬಾಯಿಗೆ ಬರತಕ್ಕ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ಸಂಗ್ರಹ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಆದುದರಿಂದ ಇದನ್ನು ಉಳಿಸಬೇಕು ಮತ್ತು ಬೆಳೆಸಬೇಕು. ಈ ಕರೆಯನ್ನು ಯಾರು ಯಾರು ಸಂಗ್ರಹ ಮಾಡಿದರೋ ಅದೇ ನಮ್ಮ ಸಂಪತ್ತು, ಜನಪದ ಸಾಹಿತ್ಯ ಹೇಳುವವರು ಸತ್ತು ಹೋದರೆ ಇದನ್ನು ಹೇಳತಕ್ಕಂಥವರು ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಇದನ್ನು ಪುನರ್ವಿಮರ್ಶೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಅದೇ ರೀತಿ ಯಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಇರಾಖೆಯಲ್ಲಿ ಇನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ನೈತಿಕಮಟ್ಟದ ದೇಶಪ್ರೇಮ ಮತ್ತು ರಾಷ್ಟ್ರಪ್ರೇಮದ ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕಗಳು ಬರುವಹಾಗೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಒಂದು ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕದ ಕಮಿಟಿಮಾಡಬೇಕು ಅದರಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕರೂ, ಬುದ್ಧಿವಂತರೂ, ಪ್ರಾಥಮಿಕ ತಿಳಿದವರೂ, ಕವಿಗಳೂ ಮತ್ತು ಸಾಹಿತಿಗಳೂ ಸ್ವತಂತ್ರವರು ಇರಬೇಕು. ಸ್ಕೂಲ್ ಬೋರ್ಡ್‌ನಲ್ಲಿ ಭ್ರಷ್ಟಾಚಾರ ಮಾಡತಕ್ಕವರು ಆಗಲಿ ಅಥವಾ ಲಂಡಕ್ಕೆ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಕೊಡತಕ್ಕಂಥವರನ್ನು ನೇಮಕ ಮಾಡಿದರೆ ಲೂಟಿಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಇಷ್ಟು ಹೇಳಿನನಗೆ ಮಾತನಾಡಲು ಹೆಚ್ಚು ಅವಕಾಶ ಕೊಟ್ಟು ಅಧ್ಯಕ್ಷರಿಗೆ ವಂದಿಸಿ ನನ್ನ ಮಾತನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

11-30 A.M.

†ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಬಂಗಾರಪ್ಪ.—ಮಾನ್ಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ಮಾನ್ಯ ವಿಧ್ಯಾ ಸಚಿವರು ಸಭೆಯ ಮುಂದೆ ಮಂಡಿಸಿರತಕ್ಕ ಬೇಡಿಕೆಗಳನ್ನು ನಾನು ವಿರೋಧಿಸುತ್ತ ನಾರಾಯ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಇಷ್ಟಪಡುತ್ತೇನೆ.

ನಾನು ಮೊಟ್ಟಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ ಈ ವಿಷಯ ಇರಾಖೆಯ ಮೇಲೆ ಕೆಲವು ಗುರುತರವಾದ ಆಪಾದನೆಗಳನ್ನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಇಷ್ಟಪಡುತ್ತೇನೆ. ಆ ಆಪಾದನೆಗಳ ಒಂದು ಪಟ್ಟಿಯನ್ನೂ ಕೂಡ ನಾನು ತಯಾರಿಸಿಕೊಂಡು ತಂದಿದ್ದೇನೆ. ನಾನು ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂದಿರುವ ಆಪಾದನೆಯೇನೆಂದರೆ ಅದಕ್ಕಾಗಲೇ ನಮ್ಮ ಮೇಲ್ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಸದಸ್ಯರು ಎತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅದು ಈ ದಿವಸ ನಮ್ಮ ಪಠ್ಯ ಪುಸ್ತಕಗಳಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಕೆಲವು ಶೀಲ-ಅಶ್ಲೀಲ ಶಬ್ದಗಳ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಮಾನ್ಯ ಇದಿನಬ್ಬ ಅವರೂ ಸಹಾ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಈ ವಿಚಾರ ಬಹಳ ಜಾಲಿ ವಾದುದು. ಇದರಲ್ಲಿ ಯಾವುದು ಶೀಲ ಯಾವುದು ಅಶ್ಲೀಲ ಎಂಬುದನ್ನು ತೀರ್ಮಾನ ಮಾಡತಕ್ಕದ್ದು ಬಹಳ ಕಷ್ಟಕರವಾದ ವಿಷಯ. ಇದೇ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಮೇಲ್ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಶಾರಾ ಪುಸ್ತಕಗಳಲ್ಲಿ ಅಶ್ಲೀಲ ಚಿತ್ರಗಳೂ ಹಾಗೂ ಅದಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟಂತೆ ಕೆಲವು ಅಶ್ಲೀಲ ವಾಕ್ಯಗಳೂ ಇರುತ್ತವೆಂದೂ ಆ ಕಾರಣದಿಂದ ಮೇಲ್ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಮೂಡಿಬಂದ ಆ ಚರ್ಚೆಯ ಸಂಬಂಧದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದವರ ನಿಲುವೇನಿತ್ತು ಎನ್ನುವುದು ನಮಗೀಗಾಗಲೇ ತಿಳಿದುಬಂದಿದೆ. ನಮ್ಮ ಮೈಸೂರು 7ನೆಯ ಸಾಹಿತ್ಯ ಅಕ್ಯಾಡಮಿಯವರು ಕಳೆದ 8-10 ವರ್ಷಗಳಿಂದ ನಮ್ಮ ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಇರತಕ್ಕ ದೃಷ್ಟಿರಾ ಕ್ರೋಧಿಕರಿಸಿ ಅದನ್ನು ಒಂದು ಪ್ರಕಟಣೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಹೊರಡಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಅವರು ಶ್ರಮಿಸಿರುವುದಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಅದರಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಅನೇಕ ಕವನಗಳನ್ನೂ ಸಹಾ ಅವರು ಶೇಖರಿಸಿ ಪ್ರಕಾಶನ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ 8-10 ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಅಮಿಶ್ರಾಂತವಾಗಿ ಶ್ರಮಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಇಂಥ ಒಂದು ಮಹತ್ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಆ ಕಾರಕ್ಕೆ ಅವರು ಸಾಧಿಸಿ ನಮ್ಮ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯಕ್ಕೆ ಒಂದು ಅಮೋಘವಾದ ಸೇವೆಯನ್ನು ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದಾರೆ. ಇಂಥಾ ಒಂದು ಜನಪದ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಹಾಗೂ ನಮ್ಮ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಅಶ್ಲೀಲ ಶಬ್ದಗಳೂ ಮತ್ತು ಇವುಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟಂತೆ ಕೆಲವು ವಾಕ್ಯಗಳೂ ಇರುವುದರಿಂದ ಈ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಇರಾಖೆಯವರೇನಿದ್ದಾರೆ ಅವರಿಗೆ ನೀವು ಈ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಪ್ರಕಟಣೆ ಮಾಡಬಾರದೆಂದು ನಮ್ಮ ಮೈಸೂರು ಸರ್ಕಾರದವರು ಒಂದು ಆಜ್ಞೆಯನ್ನು ಹೊರಡಿಸಿ ಈ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದ ಯಾವ ಶಾರಾಕಾಲೇಜುಗಳಲ್ಲೂ ಪಠ್ಯ ಪುಸ್ತಕವನ್ನಾಗಿ ಇಡಬಾರದೆಂದು ಆಜ್ಞೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಹಾಗೆ ಆಜ್ಞೆ ಹೊರಡಿಸಿರುವುದು ನನ್ನ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಸಾಧುವಾದ್ದೆಂದು ನಾನು ಹೇಳಲಾರೆ. ಆದರೆ ಇಲ್ಲಿ ಯಾವರೇನೂ ನಾವಿನ್ನೂ ಖಚಿತವಾಗಿ ಯಾವುದು ಶೀಲ ಯಾವುದು ಯಾವುದು ಅಶ್ಲೀಲ ಎನ್ನುವುದಿನ್ನೂ ತೀರ್ಮಾನವಾಗಿಲ್ಲ. ಹಾಗೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಯಾವುದು ಶೀಲ ಯಾವುದು ಅಶ್ಲೀಲ ಎಂಬುದನ್ನು ತೀರ್ಮಾನ ಮಾಡುವುದು ಅಷ್ಟು ಸುಲಭದ ಕೆಲಸವೂ ಅಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಆಳವಾಗಿ ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಿದೆ. ಶ್ರೀಮಾನ್ ಡಿ. ಎ. ಗುಂಡಪ್ಪನವರ ಆತಂಕಪುರ ಗೀತೆಗಳಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಶರತ್ ಚಂದ್ರ ಬೋಸರೂ ದೇವದಾಸ್ ಎಂಬ ಪುಸ್ತಕಗಳಲ್ಲಿ ಅನೃತ ಅಶ್ಲೀಲ ಶಬ್ದಗಳನ್ನು ಬಳಸಲೇಬೇಕಾಗುತ್ತದೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಹಾಗೇ ಪುಟ್ಟಸ್ವಾಮಿಯವರ “ಉದಯರವಿ” ಯಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತೆ. ಅಂಥ ನಿರ್ದೋಷಗಳ ನಮ್ಮಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಅನೇಕ ಪಠ್ಯ ಪುಸ್ತಕಗಳಲ್ಲಿ ಇವೆ. ಆ ಮಾತು ಹಾಗಿರಲಿ—ಈ ದಿವಸ ನಮ್ಮ ಮೈಸೂರು ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟೇಕೆ ನಮ್ಮ ಇಡೀ ಇಂಡಿಯಾ ದೇಶವನ್ನೇ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರೂ ನಾವು ಎಲ್ಲ ಯಾವುದೇ ಒಂದು ಕೆತ್ತನೆ ಕೆಲಸವನ್ನು ಬಹಳ ಭವವಾದುದು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇವೋ ಅದೂ ಅಶ್ಲೀಲವೇ, ನಮ್ಮ ಗೋಮಠೇಶ್ವರನ ವಿಗ್ರಹವೂ ಅಶ್ಲೀಲವೇ. ಇನ್ನು ನಮ್ಮಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಅನೇಕ ಶಿಲಾ ಬಾಲಕಿ ಚಿತ್ರಗಳಿವೆ. ಅವೆಲ್ಲಾ ನಗ್ನ ಚಿತ್ರಗಳೇ. ಆದುದರಿಂದ ಅವೂ ಅಶ್ಲೀಲವೇ. ಇಂಥ ಅಶ್ಲೀಲವಾದ ಅನೇಕ ನಗ್ನ ಚಿತ್ರಗಳ ನಮ್ಮ ಬೇಲೂರು ಹಳ್ಳಿಬೇಡುಗಳಲ್ಲಿ ಕಂಬ ಕಂಬ ಗೋಡೆಗಳ ಮೇಲೆರಾ ಇವೆ. ಅವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಈ ದಿವಸ ನಾವು ಅಶ್ಲೀಲವೆಂದು ಕರೆಯುವುದಾದರೆ ಆ ಬೇಲೂರಿನಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಶಿಲಾಬಾಲಕಿಯರ ನಗ್ನ ಚಿತ್ರಗಳನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಕೂಡರೆ ಮುಚ್ಚಿ ಸಚೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಹಾಗೆ ಮುಚ್ಚಿ ಸತಕ್ಕಂಥ ಜಾಗಗಳನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರೇಕೆ ಈ ದಿವಸ ಅವುಗಳನ್ನು ಒಂದು ಪ್ರವಾಸಿ ಕೇಂದ್ರಗಳನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ? ಹಾಗೆ ಅವುಗಳನ್ನು ಅಶ್ಲೀಲ ಎಂದು ಬಾವಿಸಿದರೆ ಆ ಸ್ಥಳಗಳನ್ನು ಪ್ರವಾಸಿ ಮಂದಿರಗಳಾಗಿ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಿರಲಿಲ್ಲ. ಹಾಗೆ ಅವೆಲ್ಲಾ ಅಶ್ಲೀಲ ಎಂದು ಸರ್ಕಾರದವರು ಭಾವಿಸುವುದಾದರೆ ಅವುಗಳನ್ನು ಕೂಡರೆ ಮುಚ್ಚಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದವರು ಗೋಮಠೇಶ್ವರನ ಮಸ್ತಕಾಭಿಷೇಕಕ್ಕೆ ಏಕೆ ಲಕ್ಷಾಂತರ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಖರ್ಚುಮಾಡಿದರು ?

ಇದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಆ ಗೋಪುರೇಶ್ವರನ ವಿಗ್ರಹ ನಗ್ನ ಚಿತ್ರವಾಗಿದ್ದರೂ ಅಶ್ಲೀಲ ಆಗಲಿಲ್ಲ ಎಂದು ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತದೆ. ಇಂಥ ನಗ್ನ ಚಿತ್ರಗಳು ಅನೇಕಾನೇಕ ನಮ್ಮ ನಿಮ್ಮ ಎಲ್ಲರ ಕಣ್ಣು ಮುಂದೆಯೂ ಇರುವಾಗ ಇನ್ನು ಆ ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಕೆಲವು ಪುಸ್ತಕಗಳಲ್ಲಿ ಅದೂ ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಪಾಠ ದಲ್ಲಿ ರಮಾದೇವಿ ಅನ್ಯತಕ್ಕವಳು ನೀರನ್ನು ಸೇದಿಕೊಂಡು ತನ್ನ ಕಂಕುಳಿನಲ್ಲಿ ಆ ನೀರಿನ ಬಿಂದಿಗೆ ಯನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಆಕೆಯ ಶರಣ ನಂದಿಯಲ್ಲಿ ಏನೋ ಕಾಣಿಸಿತು ಎಂದು ಬರೆದಿರುವುದನ್ನು ಅಶ್ಲೀಲ ಬರವಣಿಗೆ ಅನ್ನುವುದಾದರೆ ಇನ್ನು ಈ ದಿವಸ ನಮ್ಮ ಲೈಬ್ರರಿಗಳಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಪುಸ್ತಕಗಳಿವೆ, ಕಾಮಕರಾ ಶಾಸ್ತ್ರವಿದೆ. ಅಂಥಾ ಪುಸ್ತಕಗಳ ಗತಿಯೇನಾಗಬೇಕು. ಹೀಗೆ ನಮ್ಮ ಅನೇಕ ಪುಸ್ತಕಗಳಲ್ಲಿ ಇಂಥ ಲೈಂಗಿಕಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ವಿಚಾರಗಳು ಅನೇಕವಿವೆ. ಇಂಥ ವಿಚಾರಗಳಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಒಂದು ಒಳ್ಳೆಯ ತಿಳುವಳಿಕೆಯನ್ನು ಕೊಡತಕ್ಕದ್ದು ಒಳ್ಳೆಯ ದೆಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಕಾಮಕರೆಯು ನಮ್ಮ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಭಾಗ. ಅದನ್ನು ಅಶ್ಲೀಲ ಎಂದು ಯಾರೂ ಕರೆಯಬಾರದು, ಇಲ್ಲಿಯತನಕ ಅದನ್ನು ಹಾಗೆ ಅಶ್ಲೀಲ ಎಂದು ಯಾರೂ ಕರೆದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ನಾವೀ ದಿವಸ ಈ ಶಾಸನ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಯಾವುದು ಶೀಲ ಯಾವುದು ಅಶ್ಲೀಲ ಎಂಬುದನ್ನು ತೀರ್ಮಾನ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅದು ಈ ಸಭೆಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಕೆಲಸವೂ ಅಲ್ಲ. ಇನ್ನೇನು ಅನೇಕರು ಆ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಅನ್ನುವುದರಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ಸರ್ಕಾರದವರು ಇಂಥ ಒಂದು ಅಜ್ಞೆಯನ್ನು ಹೊರಡಿಸಿದ್ದರಿಂದ ಆ ಪುಸ್ತಕಗಳ ಮಾರಾಟಕ್ಕೆ ಒಂದು ಅಡಚಣೆ ಉಂಟಾಯಿತು. ಆದರೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಕನ್ನಡ ನುಡಿಗೆ ಇಂಥಾ ಅನ್ಯಾಯವನ್ನು ಎಂದೂ ಮಾಡ ಬಾರದು. ಹಾಗೆ ಜೇಕಾಂಗ್ವರೆ ಈ ಬಗ್ಗೆ ಸರ್ಕಾರ ಒಂದು ಪರಿಣತ ಸಮಿತಿಯನ್ನು ನೇಮಕ ಮಾಡಲಿ. ಅವರು ಅದನ್ನು ತೀರ್ಮಾನ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಮೇಲ್ಕನೆಯಲ್ಲಿ ಇದೇ ಪಠ್ಯ ಪುಸ್ತಕಗಳ ವಿಚಾರ ಚರ್ಚೆಗೆ ಬಂದಿದ್ದಾಗ ಅಲ್ಲಿ ಕೆಲವರು ಚರ್ಚೆ ಮಾಡಿದ್ದರಲ್ಲಿ, ಅದರಲ್ಲೂ ನಮ್ಮ ಮೈಸೂರು ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರ ಜಿಲ್ಲೆಗೊಂದೊಂದು ರೀತಿಯ ಪಠ್ಯ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಇಟ್ಟಿರುವುದರಿಂದ ಈ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಪಠ್ಯ ಪುಸ್ತಕವಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾಗ...

ಶ್ರೀ ಕೆ. ವಿ. ಶಂಕರಗೌಡ.—ಆ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ಪಠ್ಯ ಪುಸ್ತಕವನ್ನಾಗಿಸಿಲ್ಲ.

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಬಂಗಾರಪ್ಪ.—ಹಾಗಾದರೆ ಬಹಳ ಸಂತೋಷ. ಕೆಲವು ಚೆಕ್ಸ್ ಬುಕ್ ಕಮಿಟಿ ಗಳೊಂದೇನು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ ಅವರೂ ಮತ್ತು ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಬಿಡುಗಡೆಮಾಡುವರು ಈ ಇಬ್ಬರೂ ಒಂದಾಗಿರತಕ್ಕ ವಿವರಗಳನ್ನು ಅನೇಕ ಕಂಡುಬಂದಿವೆ. ಹೀಗಾಗಿ ಕೆಲವು ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನೂ ಕೂಡ ಪಠ್ಯ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನಾಗಿ ಇಡುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಾಗಿದೆ. ಅವನ್ನು ಪತ್ತೆ ಮಾಡಿದ ನಂತರ ಬದಲಾಯಿಸಿದಂಥ ವಿವರಗಳೂ ಇವೆ. ಆದರೆ ಕನ್ನಡ ಜನಪದ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಏನೋ ಅಸಾಧಾರಣವಾದ ಅಚಾರ್ಯವಾಗಿದೆ ಅನ್ನುವ ಹಾಗೆ ಇಡೀ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನೇ ಮೂಲೆಗುಂಪು ಮಾಡುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ.

ಇನ್ನು ನಾವೀಗ ನೇರವಾಗಿ ವಿದ್ಯಾ ಇರಾಖೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಅಪಾದನೆಗಳನ್ನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತೇನೆ. ಇವರ ಬಗ್ಗೆ ನನ್ನ ಮೊದಲನೆಯ ದೂಡ್ಡ ಒಂದು ಅಪಾದನೆಯೆಂದರೆ ಎಸ್.ಎಸ್.ಎಂ.ಸಿ. ಪರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ಲಕ್ಷಾಂತರ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಫೈರಾಗುತ್ತಿರುವುದಕ್ಕೆ ಕಾರಣರು ಯಾರು ಎಂಬುದನ್ನು ವಿಮರ್ಶೆ ಮಾಡುತ್ತಾ ನೋಡುವುದಾದರೆ ಇವರಲ್ಲಿ ತಪ್ಪು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳೂ ಅಲ್ಲ—ಅತ್ತ ಆದು ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳೂ ಅಲ್ಲ. ಈ ತಪ್ಪು ಯಾರಮೇಲಿದೆ ಎಂದರೆ ನಾನು ಅದು ಸರ್ಕಾರದವರ ತಪ್ಪು ಎಂದು ದೃಢಪಡಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ತಂದಿದ್ದೇನೆ. ಈ ಪಠ್ಯ ಪುಸ್ತಕಗಳಲ್ಲಿ ತಕ್ಕ ದೋಷಗಳೇನು ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಇಷ್ಟಪಡುತ್ತೇನೆ. ನಮ್ಮ ಶಿವಮೊಗ್ಗ ಜಿಲ್ಲೆಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಹಾಗೆ 5ನೆಯ ಸ್ಟಾಂಡರ್ಡಿಗೆ ಇಟ್ಟಿರತಕ್ಕ ಪಠ್ಯ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ಪಾಠ 7ರಲ್ಲಿ ಪುಟ 20 ರಲ್ಲಿ 3ನೆಯ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲೀಷಿನಲ್ಲಿ ಹೀಗಿದೆ:—

“The teacher is coming to our class from his room”

ಅದೇ ಪಠ್ಯ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ಅದೇ ಪಾಠದಲ್ಲಿ ಅದೇ ಪುಟದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಂದು ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ಆ ವಾಕ್ಯಕ್ಕೆ ಒದ ರಾಗಿ ಇಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದೆ:—

“Our teacher is not coming to their class from his room”.

ಈ ಎರಡು ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನೂ ಸರ್ಕಾರದವರೇ ಅಚ್ಚು ಹಾಕಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಒಂದೇ ತರಗತಿಗೆ ಇವನ್ನು ಪಠ್ಯ ಪುಸ್ತಕವನ್ನಾಗಿ ಇಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಒಂದೊಂದು ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲೂ ಒಂದೊಂದು ರೀತಿ ಇದ

(ಶ್ರೀ ಕೆ. ಎ. ಶಂಕರಗೌಡ)

ಹಾಗೆ ಮತ್ತೆ ಲೆನನ್ 10 ರಲ್ಲಿ :—27ನೇ ಪುಟದಲ್ಲಿ 4ನೆಯ ಲೈನಿನಲ್ಲಿ :—ಒಂದು ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ಹೀಗಿದೆ :—

“Are there two windows and one door” ?

ಇನ್ನೊಂದು ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ಅದೇ ತರಗತಿಗೆ ಇಟ್ಟಿರುವ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ಹೀಗಿದೆ :—

“Are there two windows and one door in this picture” ?

Lesson 9, page 29 :—In one book it is “Is the teacher standing” and in another book it is printed as “Is the boy standing in his class?”

Page 27, line 3 :—In one book it is printed as : “The book is in your hand” and in another book it is printed as “It is in your hand.”

Page 26, line 2 :—“In the first book it is “yes the boy is standing in his class”. In the other book it is printed as “yes, the teacher is standing”.

Lesson 13, page 36, line 12 :—“Radha is taking the fruits from the bag”. In the other book it is : “Radha is taking the mangoes from the bag”.

Lesson 15, page 43, line 11 :—In the first book it is : “Ashok's table is big”. In the second book it is : “Ashok's table is”. In the same page in one book it is : “Saroja's table is small”. In the other book it is “Saroja's table is”.

Page 44, line 10 :—In one book it is “yes, it is eating a lot of rice” In the other book it is “yes, it is eating much rice.”

Lesson 18, page 51, line 12 :—In one book it is : “We have in all five books with us”. In the other book it is : “We have five books with us.”

Page 52, line 5, 1st book.—“There are five books on the table 2nd book “Five books are there on the table.”

Lesson 19, page 24, line 10 :—In the first book “We are in school today” In the other book “We are at school today”.

ಹೀಗೆಲ್ಲಾ ತಪ್ಪು ಪ್ರಿಂಟ್ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಈಗ ಪರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ವಿವ್ಯಾಧಿ- We are in school. ಎಂದು ಬರೆದಿದ್ದರೆ “in” ತಪ್ಪು ಅದು “at” ಎಂದು ಬರೆಯಬೇಕಾಗಿತ್ತು ಎಂದು ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ನೋಡಿದರೆ ಈ ರೀತಿ ಪ್ರಿಂಟಾಗಿವೆ. ಹೀಗಿರುವಾಗ ಅಲ್ಲಿ ವಿವ್ಯಾಧಿ- “in” ಎಂದು ಬರೆಯಬೇಕೇ, ಅಥವಾ “at” ಎಂದು ಬರೆಯಬೇಕೇ, ಯಾವುದು ಬರೆಯಬೇಕು? ಶಿವಮೊಗ್ಗ ಜಿಲ್ಲೆಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಹಾಗೆ V ಸ್ಕೂಲಿನಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟಿರ ತಕ್ಕ ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಪುಸ್ತಕಗಳು ಇವು, ಇದರಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ತಪ್ಪುಗಳನ್ನು ಈ ಮಾನ್ಯ ಸಭೆ ಮುಂದೆ ಹಾಗೂ ಸರ್ಕಾರದ ಮುಂದೆ ನಾನು ಇಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ. ನಿಮ್ಮ ಪುಸ್ತಕಗಳು ಸರಿಯಾಗಿದ್ದರೆ, ಮೇಲ್ಮೈ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಪಾಠವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಹುಡುಗರದು ತಪ್ಪು ಎಂದು ಗ್ರೇಟುಹುದಾಗಿತ್ತು. ಈಗ ಇದರಲ್ಲಿ ಶಿವಮೊಗ್ಗ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಹುಡುಗರಿಗೆ ಅನ್ಯಾಯ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಅದರಿಂದ ಶಿವಮೊಗ್ಗ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ಹುಡುಗರನ್ನೂ ಇಂಗ್ಲೀಷಿನಲ್ಲಿ ಪಾಠ ಮಾಡಿಸಬೇಕು. ಏತಕ್ಕಿಂತಲೂ ಇದು ಇಲಾಖೆಯವರು ಮಾಡಿರುವ ತಪ್ಪು. ಈ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಅಪ್ಪು ಹಾಕಿಸಿರುವುದು ಸರ್ಕಾರ ಆಮೇಲೆ ಹಾಗೆಯೇ ಪ್ರೈಮರಿ ಸೆಕೆಂಡ್ ಸ್ಕೂಲಿನಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ Lesson 11, ಪುಟ 26, ಲೈನು 13 ರಲ್ಲಿ 1 ಆ ಹಸ್ತ ಪತ್ರದಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಪ್ರಾಣಿಗಳ ಚಿತ್ರಗಳು

ಇದ್ದವು, ಎಂದು ಇದೆ. ಕೆಲವು ಪುಸ್ತಕಗಳಲ್ಲಿ ಈ ವಾಕ್ಯವೇ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಆ ಮೇಲೆ ಪುಟ 27. ರೈಸು 11ರಲ್ಲಿ (1) ಇದು ಹುಲಿ, ಬೆಕ್ಕಿನ ಹಾಗಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಇನ್ನೊಂದು ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ಇದು ಹುಲಿ ಬೆಕ್ಕಿನ ಹಾಗಿದೆ ಎಂದು ತಂದೆ ಹೇಳಿದನು, ಎಂದು ಇದೆ. ತಾವು ಅಪೇಕ್ಷಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಆ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ಯಾವ ಹುಡುಗನೇ ಆಗಲೇ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಣಿಗಳ ಚಿತ್ರಗಳು ಇರುವು ಎಂದು ಅವನು ಒವಿದ್ದರೆ ಪರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ಬರೆಯುತ್ತಾನೆ. ಬೇರೆ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ಆ ರೈಸೇ ಇಲ್ಲವಲ್ಲ ಅವನು ಏನು ಪರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ಬರೆಯಬೇಕು? ಪ್ರಾಣಿಗಳ ಚಿತ್ರ ಇದ್ದವು ಎಂದು ಬರೆಯಬೇಕೇ ಅಥವಾ ಇಲ್ಲ ಎಂದು ಬರೆಯಬೇಕೇ ಹೇಗೆ? ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಒಂದೇ ತರಗತಿಯ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ಎರಡು ರೀತಿಯ ಮುದ್ರಣ ಮಾಡಿರುವುದರಿಂದ ಹುಡುಗರು ಫೇರಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಸರ್ಕಾರದವರೇ ಕಾರಣರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಈ ತಪ್ಪುಗಳು ಏನಿವೆ, ಇವು ವಿಧ್ಯಾ ಇಲಾಖೆಯವರು ಮಾಡಿರತಕ್ಕ ತಪ್ಪುಗಳು. ಈ ರೀತಿ ಪಠ್ಯ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಗೊತ್ತುಮಾಡಲು ಏನು ಕಾರಣ? ಈ ರೀತಿ ತಪ್ಪು ಆಚ್ಚು ಹಾಕಿಸಬೇಕಾದರೆ ಚೆಕ್ಸ್ ಬುಕ್ ಕಮಿಷಿಯವರು ಏನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು? ತಪ್ಪು ಆಚ್ಚು ಹಾಕಿಸಿರತಕ್ಕ ಪುಸ್ತಕಗಳು ಒಬ್ಬ ಹುಡುಗನಿಂದ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಹುಡುಗನಿಗೆ ಹೋಗುವುದರಿಂದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಜೀವನವನ್ನು ಕುಂಠಿತಗೊಳಿಸಿದಂತಾಗುತ್ತದೆ. ಇಂಥಾ ಪುಸ್ತಕಗಳು, ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ಇಂಗ್ಲೀಷು ಪುಸ್ತಕಗಳು ಶಿವಮೊಗ್ಗ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಬಹಳಷ್ಟು ಇರಬೇಕು. ಇದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಸರ್ಕಾರದವರು ನೋಡಿ ಈ ಬಗ್ಗೆ ತಕ್ಕ ಕ್ರಮ ತೆಗೆದು ಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಮೈಸೂರು ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ವಿದ್ಯಾ ಇಲಾಖೆ ಏನಿದೆ ಇದು ಮಾಡತಕ್ಕ ತಪ್ಪುಗಳಿಂದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳನ್ನು ತಪ್ಪುದಾರಿಗೆ ಎಳೆದು, ಅವರು ಪರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ಫೇರಾಗುವುದು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ ಅವರ ಇಡೀ ಜೀವನವನ್ನೇ ಕುಂಠಿತಮಾಡತಕ್ಕ ಪ್ರಶ್ನೆಯಾಗಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವರು ಆ ತಪ್ಪನ್ನು ಮುಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುವ ಹಾಗಿಲ್ಲ. ಅವರು ಆ ತಪ್ಪನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಮತ್ತು ಈ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನಮ್ಮ ಶಿವಮೊಗ್ಗ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಈ ವರ್ಷ ಪ್ರತಿಮೆರೆ ಸೆಕೆಂಡ್ ಸ್ಕಾಂಡರ್ಡ್ ಮತ್ತು ಫಿನ್ಯೆ ಸ್ಕಾಂಡರ್ಡ್ನ ಎರಡು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳನ್ನೂ ಪರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ಪಾಸು ಮಾಡಿಸಬೇಕು ಎಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ಕೊನೆಯದಾಗಿ ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದ ಸಂಗೀತ, ನಾಟಕ, ಸಾಹಿತ್ಯ ಅಕ್ಕಾಡಮಿಯವರು ಕೇರಳಕ್ಕೆ ಒಂದು ನಿರ್ದೇಶಕ ಹೋಗಿದ್ದರು. ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಈ ಒಂದು ಕರೆಯಲ್ಲಿ ಸಾಕಷ್ಟು ಜನ ಪರಿಣತರು ಇದ್ದಾರೆ. ನಮ್ಮ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಬೆಳೆಯಬೇಕು ಏನುವ ಬಗ್ಗೆ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಹಾಗೂ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡವರು ಎಲ್ಲರೂ ಭಾಷಣ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಸಂಸ್ಕೃತಿಯು ಹಿನ್ನೆಲೆ ಬಹಳ ದೊಡ್ಡದು ಎಂದು ಹೇಳತಕ್ಕಂಥ ಮಾತನ್ನು ನಾವು ಹತ್ತಾರು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಕೇಳಿದೆವೆ. ಹೀಗಿರುವಾಗ ಕೇರಳಕ್ಕೆ ಒಂದು ಕರಾವಿಯೋಗವನ್ನು ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಿಂದ ಕಳುಹಿಸುವಾಗ ನಮ್ಮ ಮೈಸೂರು ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟೊಂದು ಜನ ಕರಾವಿದರು ನೃತ್ಯ ಪರಿಣತರು ಇದ್ದರೂ ಕೂಡ ದೆಹಲಿಯಿಂದ ಕರಾವಿದರನ್ನು ಕರೆಸಿ ಅವರನ್ನು ಸೇರಿಸಿಕೊಂಡು ಕೇರಳಕ್ಕೆ ನಿರ್ದೇಶಕ ಹೋಗಿದ್ದಾರೆ. ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಕೂಡಲೇ ಗಮನ ಕೊಡಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಮೈಸೂರು ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಉರ್ದು ಭಾಷೆಯ ಬಗ್ಗೆ, ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಯ ಬಗ್ಗೆ, ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಭಾಷೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಅಭಿಮಾನಿಗಳು ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತವೆ. ಶಿವಮೊಗ್ಗದಲ್ಲಿ ನಾನು ಇದನ್ನು ನೋಡಿದೆನೆ. ಉರ್ದು ಭಾಷೆಗೆ ಸರ್ಕೇಟ್ ರೇಂಜ್ ಇದೆ. ಸ್ಕೂಲ್ ಇನ್‌ಸ್ಟಿಟ್ಯೂಟ್ ಇದ್ದಾರೆ. ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬೇರೆ ರೇಂಜ್ ಇದೆ. ಸ್ಕೂಲು ಇನ್‌ಸ್ಟಿಟ್ಯೂಟ್ ಇದ್ದಾರೆ. ಈ ರೀತಿ ಎರಡು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ರೇಂಜುಗಳು ಇರುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಉರ್ದು ಸ್ಕೂಲುಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಕನ್ನಡವನ್ನು ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ಒಟ್ಟುಕ ವಿಷಯವಾಗಿ ಇಡಬೇಕು. ಉರ್ದು ರೇಂಜ್ ಅನ್ನು ವಜಾ ಮಾಡಬೇಕು. ಒಂದೇ ರೇಂಜ್ ಇರಬೇಕು. ಒಂದೇ ರೇಂಜಿಗೆ ಎಲ್ಲಾ ಭಾಷೆಗಳು ಬರುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಈ ವಿದ್ಯಾ ಇಲಾಖೆಯ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸಾಧ್ಯವಾದಮಟ್ಟಿಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ನಾನು ಹೇಳಿದ್ದೇನೆ. ನನಗೆ ಇನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಸಮಯ ಇಲ್ಲದರಿಂದ ಬೇರೆ ಸದಸ್ಯರು ಈ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಇಷ್ಟು ಹೇಳಿ ವಿದ್ಯಾ ಇಲಾಖೆಯ ಬೇಡಿಕೆಗಳನ್ನು ಎರೋಧಿಸುತ್ತಾ ನನಗೆ ನಾಲ್ಕು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಆಡುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಆಧ್ಯಕ್ಷರಿಗೆ ವಂದಿಸಿ ನಾನು ನನ್ನ ಮಾತನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

†ಶ್ರೀ ಡಿ. ಎಸ್. ಗೌಡ(ದೇವನಹಳ್ಳಿ).—ಮಾನ್ಯ ಸಭಾಪತಿಗಳೇ, ಶಿಕ್ಷಣ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಮಂಡಿಸಿರತಕ್ಕಂಥ ಬೇಡಿಕೆಗಳನ್ನು ನಾನು ಸ್ವಾಗತಿಸುತ್ತೇನೆ. ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಪೂರ್ವದಲ್ಲಿ ಇಡೀ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಮತ್ತೆ ಗ್ರಾಮಾಂತರ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಏನು ಒಂದು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಮಟ್ಟ ಮತ್ತು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಸ್ವಗತಿ ಇತ್ತೋ ಅವಕ್ಕಿಂತ ನೂರರಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚು ಪಾಲು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಪ್ರಗತಿ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಬಂದ ಕಳೆದ 20 ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಆಗಿದೆ. ಈ ಒಂದು ಪ್ರಗತಿಯನ್ನು ಈ ದೇಶ

(ಶ್ರೀ ಡಿ. ಎಸ್. ಗೌಡ)

ಹಾಗೂ ಈ ಸರ್ಕಾರ ಸಾಧಿಸಿದೆ. ನಾವು ಒಂದು ವಿಷಯವನ್ನು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಇಂದು ಅನೇಕ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ನಾವು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಈ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಎದುರಿಸಿ ಮುಂದೆ ವಿದ್ಯಾವಂತರಾದಮೇಲೆ ತಮ್ಮ ಕಾಲ ಮೇಲೆ ತಾವು ನಿಂತುಕೊಂಡು ಜೀವನ ಮಾಡುವ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಇದ್ದಾರೆಯೇ ಅಥವಾ ಇಲ್ಲವೇ ಎಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಸಮಗ್ರವಾಗಿ ಪರಿಶೀಲಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಹಿಂದೆ ಬ್ರಿಟಿಷರು ತಮ್ಮ ಅನುಕೂಲಕ್ಕಾಗಿ ತಮ್ಮ ಸ್ವಾರ್ಥಕ್ಕಾಗಿ ಯಾವ ಒಂದು ಬಗೆಯ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋದರೋ ಅದೇ ಪದ್ಧತಿ ಬೇರೆ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಇಂದೂ ಕೂಡ ಮುಂದುವರಿದಿದೆ. ಇಂದಿನ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಮಟ್ಟ ಯಾವ ರೀತಿಯದೆಯೆಂದರೆ, ಇಂಜಿನಿಯರಿಂಗ್ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಾಗಲೀ, ಮೆಡಿಕಲ್ ಪದವೀಧರರಾಗಲೀ ಬಿ.ಎ., ಬಿ.ಎಸ್.ಸಿ. ಮಾಡಿಕೊಂಡವರಾಗಲೀ ಅಥವಾ ಎಂ.ಎ., ಎಂ.ಎಸ್.ಸಿ. ಮಾಡಿಕೊಂಡವರಾಗಲೀ ಎಲ್ಲರೂ ಸಹ ತಮ್ಮ ಜೀವನ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಕೆಲಸ ಬೇಕೆಂದು ಸರ್ಕಾರದ ಕಡೆ ತಮ್ಮ ಕೈಯನ್ನು ಎತ್ತಿ ನೋಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಈ ಒಂದು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಪದ್ಧತಿಯಿಂದ ಎಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ದೇಶದ ಪ್ರಗತಿ, ಸಮಾಜದ ಪ್ರಗತಿ ಮತ್ತು ಏಳಿಗೆ ಆಗಬಹುದು ಎಂಬ ಮೂಲ ಅಂಶವನ್ನು ಸರ್ಕಾರ ಮತ್ತು ಸಮಾಜ ಪರಿಶೀಲಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಈ ದಿನ ನಮ್ಮ ಇಡೀ ರಾಷ್ಟ್ರ ಒಂದಾಗಿದೆ. ಇಡೀ ಭಾರತ ದೇಶ ಒಂದು. ಇಡೀ ಭಾರತ ದೇಶ ಸಮಗ್ರದೇಶವಾಗಿ ಬೆಳೆಯಬೇಕಾಗಿದೆ ಮತ್ತು ಈ ದೇಶಕ್ಕೂ ಒಂದು ಸಮಗ್ರತೆ ಇದೆ. ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಸರ್ವಧರ್ಮಗಳು ಇವೆ. ಇವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಎತ್ತಿ ಹಿಡಿದು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ತೋರಿಸತಕ್ಕಂಥ ಒಂದು ಮೂಲ ಉದ್ದೇಶ ಶಿಕ್ಷಣ ಇರಾಜೆಗೆ ಸೇರಿದೆ. ಈ ರೀತಿಯ ಉದ್ದೇಶಗಳ ನ್ಯಾಯಾಲಯ ಅಥವಾ ಆದರ್ಶಪ್ರೇಮವನ್ನಾಗಲೀ ತಿಳಿಸತಕ್ಕಂಥ ಪಠ್ಯ ಪುಸ್ತಕಗಳು ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣದಿಂದ ಹಿಡಿದು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದವರೆಗೂ ಸಹ ಹುಡುಕಿದರೂ ಸಿಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಈ ಒಂದು ಯೋಜನೆ ಅಥವಾ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣುತ್ತಿಲ್ಲ. ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನಾವು ಯಾರನ್ನೂ ದೂಷಿಸಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಈ ಒಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾದಂಥ ಗುರಿಯನ್ನು ನಮ್ಮ ಮೈಸೂರು ಸರ್ಕಾರ ಕೈಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿದೆ ಅಥವಾ ಶಿಕ್ಷಣ ಕ್ಷೇತ್ರದ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ಹೊತ್ತಿರತಕ್ಕಂಥ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರು ಕೈಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಈಗಾಗಲೇ ಅನೇಕ ಸಮಿತಿಗಳನ್ನು ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರು ನೇಮಕ ಮಾಡಿ, ಆ ಕಮಿಟಿಯವರು ತಮ್ಮ ಒಂದು ವರದಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರೂ ಸಹ, ಅವುಗಳು ವರದಿಯ ರೂಪದಲ್ಲಿಯೇ ಇವೆಯೇ ಹೊರತು ಆ ಬಗ್ಗೆ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರು ಇದುವರೆಗೆ ಯಾವ ಒಂದು ನಿಲುವನ್ನೂ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿಲ್ಲ. ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಮಟ್ಟ ಮತ್ತು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಗುರಿ ಯಾವ ರೀತಿ ಇರಬೇಕು ಎನ್ನುವ ತಕ್ಕಂಥ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಬಂದು 20 ವರ್ಷಗಳಾದರೂ ಸಹ ಒಂದು ನೀತಿಯನ್ನು ರೂಪಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ನಾವು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಫಲಪ್ರದವಾಗಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಮಿಗಿಲಾಗಿ ಇದೇ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಂದು ವಿಷಯವನ್ನು ಕಳಕಳಿಯಿಂದ ಹೇಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಅದು ಭಾಷಾ ಪ್ರಶ್ನೆ. ಈ ಒಂದು ಭಾಷಾ ಪ್ರಶ್ನೆಯಿಂದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಇವತ್ತು ಆಹುತಿಯಾಗಬೇಕಾಗಿದೆ. 15 ರಿಂದ 20 ವರ್ಷಗಳವರೆಗೆ ಅಂದರೆ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮುಗಿಯುವವರೆಗೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ರಾಜಕೀಯ ಕ್ಷೇತ್ರದಿಂದ ದೂರವಿರುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು. ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವೇ ಅವರ ಏಕೈಕ ಗುರಿಯಾಗಿರಬೇಕು. ಈ ಗುರಿಯನ್ನು ಅವರು ಸಾಧಿಸಬೇಕಾದರೆ ಮುಂದೆ ಉತ್ತಮ ಜೀವನ ನಡೆಸಬೇಕಾದರೆ ರಾಜಕೀಯ ಕ್ಷೇತ್ರದಿಂದ ದೂರವಿರುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು. ಪ್ರಚಲಿತವಾಗಿರುವ ಕೆಲಸ ಸಮಸ್ಯೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಇಂದು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಆಹುತಿಯಾಗಬೇಕಾಗಿದೆ. ರಾಷ್ಟ್ರಭಾಷೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಇಂದು ಏನು ಒಂದು ಸಮಸ್ಯೆ ಉದ್ಭವಿಸಿದೆಯೋ ಅದನ್ನು ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರು ನಿವಾರಣೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆಯೆಂದು ನಾನಾದರೂ ಹೇಳಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರು ಒಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾದಂಥ ನಿಲುವನ್ನು ಭಾಷಾ ಪ್ರಶ್ನೆಯ ಬಗ್ಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳದಿದ್ದರೆ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಆಹುತಿಯಾಗಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಒಂದು ಭಾಷಾ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಬಿಡಿಸುವ ಬಗ್ಗೆ ಸರ್ಕಾರದ ಜೊತೆ ಸಮಾಜ ಮತ್ತು ಎಲ್ಲಾ ರಾಜಕೀಯ ಪಕ್ಷಗಳು ಸಹ ಸಹಕರಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇದೇ ಒಂದು ಕಾರಣವನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಇಂದು ರಾಜಕೀಯ ಪಕ್ಷಗಳು ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣ ಕ್ಷುಲ್ಲಕ ಕಾರಣಗಳಿಗಾಗಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಈ ರೀತಿ ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಂಡು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಮುಂದಿನ ಜೀವನವನ್ನು ಹಾಳುಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆಂದು ಕಠೋರವಾಗಿ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ ಮತ್ತು ದೂಷಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಈ ರೀತಿ ರಾಜಕೀಯ ಪಕ್ಷಗಳು ಉಪಯೋಗಿಸಿ

ಕೊಳ್ಳುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲವೆಂದು ಘುಂಟಾಘೋಷವಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಈಗ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ರಾಜ ಕೀರ್ತಿಯ ಪಕ್ಷಗಳ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿ ಕಷ್ಟ ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿದ್ದೇವೆ. ರಾಜಕೀಯ ಪಕ್ಷಗಳು ಯಾವುದೇ ಆಗಿರಲಿ ಎದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ದೂರ ವಿಸರ್ಜನೆ. ಮಾತೆತ್ತಿದರೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಲ್ಲ ಒಂದು ಶಿಶು ಇಲ್ಲ, ಒಂದು ನೀತಿಯಿಲ್ಲ, ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳನ್ನು ಮಟ್ಟ ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತಿದೆಯೆಂದು ಹೇಳತಕ್ಕಂಥ ನಾವುಗಳು ಭಾಷಾ ಪ್ರಶ್ನೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಅವರನ್ನು ಸೇರಿಸಿಕೊಂಡು ಮುಂದಿನ ಅವರ ಜೀವನವನ್ನು ಹಾಳುಮಾಡುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಈಗಿನ ತಕ್ಕಂಥ ಭಾಷಾ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಬಿಡಿಸಲು ಸರ್ಕಾರ ಒಂದರಿಂದಲೇ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ, ಸರ್ಕಾರದ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ರಾಜಕೀಯ ಪಕ್ಷಗಳು ಸಹ ಸಹಕರಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ.

ಇನ್ನು ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕಗಳಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ನ್ಯೂನತೆಗಳಿವೆ. ಇದು ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾದಂಥ ಮಾತು. ಅಧಿಕಾರಿಗಳು, ಶಿಕ್ಷಣ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಮತ್ತು ಅಸೆಂಬ್ಲಿಯ ಸದಸ್ಯರುಗಳು ಎಲ್ಲರೂ ಸಹ ಈ ಬಗ್ಗೆ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ಹೊರಬೇಕಾಗಿದೆ. ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಹಿರಿಯವರೇ ಇರಲಿ, ಕಿರಿಯವರೇ ಇರಲಿ, ಈ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದು ಗುರುತರವಾದ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಇರುತ್ತದೆ. ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕಗಳಿಂದ ಹಿಡಿದು ಇನ್ನೂ ಅನೇಕ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಇದೆ. ಪ್ರಾಥಮಿಕ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಂದ ಹಿಡಿದು ಅತ್ಯವಿದ್ಯಾನಿಲಯದವರೆಗೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ಏನೇನಿವೆ ಎಂಬ ಬಗ್ಗೆ ಉನ್ನತ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಮತ್ತು ತಜ್ಞರುಗಳು ಕೂಡಿ ಆರೋಪಿಸಿ ಮಾಡಿ, ತೀವ್ರವಾಗಿ ಪರಿಶೀಲನೆ ಮಾಡಿ ನೂತ್ನ ಮಾರ್ಗಗಳನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯಬೇಕಾಗಿದೆ. ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಒಂದು ವಿಷಯವನ್ನು ಹೇಳಬೇಕೆಂದರೆ ಇನ್ನೂ 10 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳು ಹೆಚ್ಚು ಖರ್ಚಾದರೂ ಸರಿಯೇ ಗ್ರಾಮಾಂತರ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಾವಶ್ಯಕವಾಗಿ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಯ ಕಟ್ಟಡಗಳು ಬೇಕೋ ಅಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಸರ್ಕಾರದವರೇ ಕಟ್ಟಿಸಿಕೊಡಬೇಕು. ಇವತ್ತಿನದಿವಸ ಗ್ರಾಮಾಂತರ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಮುರುಕಲು ದೇವಸ್ಥಾನ ಮತ್ತು ಚಾವಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಶಾಲೆಗಳು ನೆಡೆಯುತ್ತಿವೆ. ಹಳ್ಳಿಗಾಡು ಪ್ರದೇಶವನ್ನು ಮತ್ತು ಪಟ್ಟಣವನ್ನು ಹೋಲಿಸಿ ನೋಡಿದಾಗ ಪಟ್ಟಣಗಳಲ್ಲಿ ಆರ್ಥಿಕ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ದಕ್ಷತೆಯಿಂದ ಕೂಡಿದ ಕಾರ್ಪೊರೇಷನ್ ಅಥವಾ ಮುನಿಸಿಪಾಲಿಟಿಗಳು ಇದ್ದು ಇವುಗಳು ಸರ್ಕಾರದ ಧನಸಹಾಯ ಪಡೆದುಕೊಂಡು ಉತ್ತಮ ಸ್ಕೂಲ್ ಕಟ್ಟಡಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿಕೊಂಡು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ನೆಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಗ್ರಾಮಾಂತರ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿರುವ ನ್ಯೂನತೆಗಳೇನೆಂದರೆ, ತಾಲ್ಲೂಕು ಬೋರ್ಡ್ ಅಥವಾ ಗ್ರಾಮಪಂಚಾಯಿತಿಗಳವರ ಹತ್ತಿರ ಸಾಕಷ್ಟು ಹಣವಿರುವುದಿಲ್ಲವಾದ್ದರಿಂದ ಸ್ಕೂಲ್ ಕಟ್ಟಡಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ತೊಂದರೆಯಾಗುತ್ತಿದೆ. ಈ ದಿಶೆಯಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿಯ ಕಟ್ಟಡಗಳನ್ನು ನೋಡುವುದಕ್ಕಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಶಿಕ್ಷಣ ಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆ ಇನ್ನೂ ಹತ್ತು ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳು ಖರ್ಚಾದರೂ ಸರಿಯು, ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ಸ್ಕೂಲ್ ಕಟ್ಟಡಗಳ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಇದೆಯೋ ಅಲ್ಲೆಲ್ಲ ಸರ್ಕಾರದವರೇ ಕಟ್ಟಿಸಿಕೊಡಬೇಕು, ಹಣದ ಕೊರತೆ ಏನಾದರೂ ಇದ್ದರೆ ಮಾದರಿಯಾವಂಥ ಗುಡಿಸಲುಗಳನ್ನಾದರೂ ಕಟ್ಟಿಸಿಕೊಡುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು. ಈ ಬಗ್ಗೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ತೀವ್ರವಾದಂಥ ಗಮನ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.

12-00 NOON

ಇನ್ನೊಂದು ವಿಷಯ ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ಕೇರ್ ಸಂಸ್ಥೆಯವರು ಏಕೆಂದು ಅಹಾರ ಮತ್ತು ಹಾಲಿನ ಪ್ರದಿಯನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ, ಇದು ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತಿದೆ, ಎಂಬುದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತಿಳಿದಿರತಕ್ಕ ವಿಚಾರ. ಆದರೆ ಅದರ ವಿಮೋಚನಾಗುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಹಿರಿಯ ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಮತ್ತು ಕಿರಿಯ ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಆ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಂದ ಹಿಡಿದು ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳ ತನಕ ಎಷ್ಟು ದುರುಪಯೋಗವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಬಹಳ ತೀವ್ರವಾಗಿ ಯೋಚಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ವಿದ್ಯಾ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಪವಿತ್ರ ಬೋಧನೆಯನ್ನು ಮಾಡತಕ್ಕ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿ ದುರುಪಯೋಗವಾದರೆ ನಮ್ಮ ಬಳಿಗೆ ಹೇಗೆ ಆದೀತು? ಆದ್ದರಿಂದ ಅದರಲ್ಲಿ ಯಾರ್ಯಾರು ಒಳಗಾಗಿದ್ದಾರೋ, ಮತ್ತು ಯಾರು ದುರುಪಯೋಗ ಮಾಡುತ್ತಾರೋ ಅಂಥವರ ಮೇಲೆ ತೀವ್ರ ಕ್ರಮವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಅಷ್ಟೇ ರೀತಿ ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಸಮಸ್ಯೆ ಏನಿದೆ ಅದಕ್ಕನುಗುಣವಾಗಿ ವಿದ್ಯಾವಂತರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕು. ಇವತ್ತು, ಪಥವೀಧರರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ ನಿರುದ್ಯೋಗ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ತಯಾರು ಮಾಡಬಾರದು. ಆ ರೀತಿಯಿಂದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಮಾಡಿ ವಿದ್ಯಾವಂತರು ತಮ್ಮ ಕಾಲಮೇಲೆ ನಿಲ್ಲುವಂತೆ ದೇಶದ ಸಮಸ್ಯೆಗನುಗುಣವಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಿಗೆ ವಂದಿಸಿ ನನ್ನ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

Sri V. N. PATIL.—Mr. Speaker Sir, I wish to oppose the demand for education on the following grounds: The first one is that the education is not being imparted to educate the Nation and the State and to create a sense of nationhood among the students or among the educated class. If education is to create frustration and disintegration, then we should call that education 'a hell'. If education is to create frustration among the younger generation, who is to take up that responsibility? The mass student unrest is due to the fact that the Government has failed to create a sense of security in the minds of the young ones who expect and agitate for a fair deal for them in the society. Has the Government ever thought of its responsibility? To quote an instance, the Government has implemented the provisions of the Mysore State Libraries Act to collect cess. But has it ever attempted to establish even 10 per cent more libraries during these years? Several District and Taluka Headquarters suffer due to non-availability of any books, magazines and papers as there are no libraries. Your policy is to collect first and see later about facilities. This is an irresponsible way of betrayal. The present education is not being used as a media of understanding one another. It is not being used to create more and more national-minded people and to create a sense of security among the younger generation. The students' indiscipline is the result of the present day wrong policies of the Government with regard to education. Some people say that more Engineering and Technical Colleges should not be encouraged to be started in future and we must cut admissions to these Colleges. But in my opinion, it is not a correct method to solve this problem. About 30 years back, our National Poet, peoples' poet, Rabindranath Tagore said that education should not be such as to produce clerks for British imperialism to facilitate the ruling of the Britishers, but it is to get the masses of our own country educated to create politicians, great leaders and nation building workers among ourselves, for the welfare of the Nation. Is this being done? I do not blame the Education Minister or I do not blame any individual for this. But the methods and policies adopted by the Congress Government so far are wrong. The policies adopted by Government are themselves wrong. When economic disability is there, how can these policies succeed? Some vested interests are there who can afford to buy education. How about the 90 per cent of the population who are the backbone of the country? You have failed to supply even the minimum of text books to students. What should they do for educating their children? What about the education of the children of those who are fighting at the borders? What is the security we have given to them? There is no equal opportunity given to them. Equal opportunity is not given even in employment. Equal opportunity is not given to 90 per cent of the people to be worthy citizens. You have not created opportunities to secure better jobs for them. You have fattened the richer section at the cost of the nation. Education is being given only for job seeking. The policy should be changed. The pattern itself should be changed. The Janpada Sahitya Academy Books (filled with filth) is not the salvation.

Of course, the Government by recommending the rot have opened the floodgates for mischief. It might have helped the publisher which again is one-man show to fatten himself at the cost of the students' future, but it cannot build healthy boys who are made to read obscene at the age of 14 years leading to premature thinking of sex. Education must be given in order to create a sense of security among those who are educated and not frustration. The problems are not being tackled properly. Equal opportunities are not being given for citizens of Mysore State and castes have taken the place of merit or talent. Even in the allotment of seats in the Colleges, blackmarketing is there. There is corruption in Education Department. There is corruption everywhere. Unless this blackmarketing is removed by abolishing the stigma of capitation fee, how can we create a sense of brotherhood and a sense of security in the minds of the younger generation? I want to say one thing. The Education Ministry in general and the Congress rule in particular are responsible for the wrong policies they have adopted. These wrong policies are being adopted from the very beginning. Equality is not being considered and the right of every citizen to get education and employment is not being considered. The right to own property is recognised, but the right to get educated and the right for a job and decent living is not recognised and this valuable right of every citizen is thrown to the winds. This is the fundamental bankruptcy in policy making of the Congress rulers. On the other hand, frustration is being created in the minds of the young people. Compulsory education has failed because of this frustration in the minds of the educated people and also in the minds of the parents. Economic poverty is one of the paramount reasons for this. 80 per cent of the population is very poor. They do not want to send their children to schools. They want to have their children as earning members of the family. Unless the economic disability is removed, how can we succeed in the compulsory education scheme? The Government is shouting from the house tops that they have made secondary education free. Has it been really made free? No. Every month, they are collecting Rs. 10 to 15 in private institutions. These private institutions are being tolerated. They have become money minting rackets. These private institutions which are running the educational institutions are doing lucrative business under the name of charitable institutions. People of these institutions are minting money. The education has become the medium of corruption. Education is being available to those who have capacity to purchase. We talk of socialism. Is there any meaning in it? When we allow monopolists to enter the education field and mint money unscrupulously from the education-hungry citizens of ours. Several things have been brought to the notice of the Education Minister. Collection of fees by these private institutions has been brought to the notice of the Minister. These private institutions adopt different methods to collect fees. They won't say it is tuition fees. They say it is the donation for which receipts will be issued not in the name of the students but in the name of the parents. It is for the Department to look into this difficulty. I can say except the

(SRI V. N. PATIL)

judicial Department, the rest of the Departments under Government have become corrupt. The Education Department stands between the Police and the P.W.D. in the matter of corruption, but is making tremendous progress to push aside both the Departments and to take a lead. The reason is, the teachers are suffering from their own problems. But, those problems are neglected for years together. How can you get a fair deal for students when teachers are neglected? When the teachers come with their problems, they are not properly attended to. They suggest some change in the system, but it is bypassed by the higher authorities. More than one thousand graduate teachers in Hyderabad-Karnatak area have not been promoted so far for the simple reason that they are not trained. The authorities say that they should get trained at their own cost. But, the same principle is not applied in the old Mysore area. In Gulbarga Division, the Deputy Director of Public Instruction, Gulbarga, has directed that graduate teachers are not eligible for promotion unless and until they get themselves trained. To get training, one has to spend at least Rs. 5,000, and in order to get Rs. 5,000, the teacher has to start stealing from the purses of his students by way of private tuitions. In that way the teachers are harassed. The less we talk about this harassment the better. The Hon'ble Minister for Education is aware of certain things. When it is a case of one or two individuals, he is himself capable of dealing with them. But when it is a case of thousands, where injustice is done, he is incapable of facing the situation. There is a specific instance—I do not want to name this unfortunate teacher. That teacher has not accepted even a single pie for private tuition throughout his 20 years service. But, what is the fate of that teacher? He is made a subordinate to his junior characterless staff member in his institution. A Physical Instructor, who has put in some years of service, has been made the Superintendent of that institution at Gulbarga, S. T. B. T. S. for women, Gulbarga. His name is Sri Chabi, who takes pride and pleasure in harassing the unfortunate teachers (women trainees) there. When such is the situation, what is the security for the women trainees? They are not courageous enough to open their mouth to report against that man. Even if they were to report, it will fall on deaf ears. They are afraid and the tradition sometimes is that their family life may break if it is revealed. What is the state of affairs of education when they are not in a position to protect their honour and respect? The Deputy Director of Public Instruction, Gulbarga has got some strange and surreptitious personal interest in Sri Chabi (who is only found in ladies Hostel) and therefore, any complaint against that person falls on deaf ears, and the Deputy Director of Public Instruction is not prepared to hear even one word against that particular person, Chabi. That poor teacher is being transferred from place to place for the last six months, and his L. P. C. is held up. His only sin is he was not amenable and treated every trainee as his sister and daughter and tried to protect the

honour of some innocents and warned Chabi the exphysical instructor and now promoted as Superintendent, and this poor teacher's presence either in that institution or at proper Gulbarga is not safe for this characterless friend (Chabi) and hence the harassment of transfer for poor teacher. Transfer this Superintendent of the S. T. B. T. S. for Women, Gulbarga first and never repeat the mistake of putting such a person in charge of Women training centres or Hostel. Devil should not be allowed to play with the honour of innocents, under the protection of the D. D. P. I. Orders were sent from Bangalore in this case, but that order was ignored by the D. D. P. I. I wonder as to how such things happen even in the Education Department. I can understand such things happening in the Police Department, Octroi Department, etc. Let the Education Department be free from corruption, because these things take away the sense of responsibility. They have no encouragement for zeal and sincerity, but bad character is being encouraged. If at all, we are to improve, the first thing that we have to do is to make education productive. It need not create a sense of supersession and depression among the other linguistic minorities.

The other day, when the Hindi and non-Hindi agitation started, it was a great disgrace. We cannot adopt any other language except some Indian language as National language. We see several cars with the boards, 'Down with Hindi'. The vested interests, who have served the British rulers, have got their patriotism regarding English. Some honest people have a sense of feeling that if Hindi is made the sole link language, the non-Hindi speaking people will be treated on an inferior level, but they are made a prey. We see boards, 'Hindi never English ever'. But, we must say: 'English never - Indian languages ever'. Kannada was a sin for us in Bidar District. Urdu and Marathi was forced on us. Today, I do not hate Urdu and Marathi. I say that our linguistic minorities must be given a better right. Marathi and Urdu must be treated on par with Kannada so that there are more languages to understand each other. Languages are there to understand each other, but not for quarrel. This language quarrel is the creation of the party in power in league with vested interests to divert the mass upsurge that is struggling against failures of the regime to solve the economic policies. The people who are shouting from the house tops 'down with Hindi' either do not understand the situation or fall a prey into the hands of the national elements. Hindi is understood by more than 60 per cent of the population of the country. We must adopt it not because it is a very good language, as every language is rich in its zone, but because it is understood by many. Therefore, we must make Hindi compulsory and English as Optional language, giving first preference to the State language. I would like to make some suggestions. I suggest for the removal of those officers who are not efficient and effective. In Bidar District we have a District Educational Officer—I have got the highest regard and sympathy for him, because he is invalid and not in a position to discharge his duties properly as he is incapacitated by paralysis. As such, his subordinate officer, the Manager of the office, is all in all there

(SRI V. N. PATIL)

and is using corrupt methods on the teachers. The Manager has become virtually the head of that office, in the face of the D.E.O., who is incapacitated—place this person not as D.E.O., but as Superintendent of some Women Training centre.

Sir, the teacher must be regarded as a human being and not as machine or a tool. In Bidar District, the teachers in rural areas cannot get even one-room quarters for their dwelling; as such the teachers are not in a position even to put in attendance in rainy season due to non-residential quarters. I suggest that at least one room or two-room quarters should be built for teachers. There must be some security for the teacher who goes to the rural areas. I do blame the party in power which neglects the poor teacher throughout, but tries to take maximum benefit during election period by exerting pressure on these poor teachers. Due to non-availability of quarters or single room tenements, the teacher has to subordinate himself for a room and has to work as a Gumasta. In rural areas, the teachers must be provided with some security and housing arrangement. When a teacher comes to represent his grievances maximum attention must be given to see that the wrongs done to him are redressed—no petty objections based on technicalities should be allowed to come in the way of his relief. It is only a self-contented teacher who can teach properly and mould the character of his pupils who are nothing more than raw clay. Have we got the teachers to-day who can with full peace of mind attend to the moulding work of his students' future with full attention? A dissatisfied and disgruntled teacher cannot produce better disciplined students. Give better service conditions to the teachers, remove the sense of insecurity from their minds by offering better incentives, giving the deserving timely promotions, so that they can devote maximum time to the future citizens of this country, and mould the creative character in students. Education is a light and let us not waste it. I have seen an auto-rickshaw driver in Bangalore who is a graduate in Arts and reads best of the magazines, political and philosophical. He could not get any job, whereas people of lesser ability than him are posted to high jobs and opportunities because they were either born with a silver spoon in their mouth or they had some better in-laws. Why this disparity and denial of opportunity? This creates frustration. So far as the Education Department under the Congress Government is concerned, they have failed to tackle this problem because they have no faith in equality and in creative education. They want to harass the people and they use this Educational Department for their selfish ends and transfer as one of the best methods to harass them. If a teacher is unwanted in Hyderabad Karnatak or old Mysore area because they refuse to yield to high influence, the transfer technique is used against such teachers as a tool of harassment.

ಶ್ರೀ ಕೆ. ಎಂ. ದಾಸನಕೊಪ್ಪ (ದಾರವಾಡ).—ಮಾನ್ಯ ಸಭಾಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ಶಿಕ್ಷಣ ಇಲಾಖೆ ಮಂತ್ರಿಗಳು 36,17,27,200 ರೂಪಾಯಿಗಳ ಬೇಡಿಕೆಯನ್ನು ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಇಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ.

ಅದನ್ನು ಸ್ವಾಗತಿಸಿ ಕೆಲವು ಮಾತುಗಳನ್ನಾಡಲು ಇಚ್ಛಿಸುತ್ತೇನೆ. ಮೂರನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ 19 ಸಾವಿರ ಟೀಚರುಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಎಂದು ಏನು ಚಾರ್ಟರ್ಡ್ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದರೋ ಅದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ 16 ಸಾವಿರ ಟೀಚರುಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡರು. ಮತ್ತು ಅಪಾಯಿಂಟ್‌ಮೆಂಟ್ ಆಫ್ ಅಡಿಷನಲ್ ಟೀಚರ್ಸ್ ಇನ್ ಪ್ರೈಮರಿ ಸ್ಕೂಲ್‌ನೊಳಗೆ ನಾಲ್ಕು ಸಾವಿರ ಜನರನ್ನು 1963ರಲ್ಲಿ ಪೂರೈಸಿದ್ದಾರೆ. ಕನ್‌ಸ್ಟ್ರಕ್ಷನ್ ಆಫ್ ಜೂನಿಯರ್ ಪ್ರೈಮರಿ ಸ್ಕೂಲ್ಸ್ ಬಿಲ್ಡಿಂಗ್ 2,867 ರೂಮುಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಬೇಕಾಗಿತ್ತು, 1,680 ರೂಮುಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಇನ್ನು 1,200 ರೂಮುಗಳು ಮೂರನೇ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಪೂರೈಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಅದನ್ನು ಇನ್ನೂ ಪೂರೈಸಿಲ್ಲ. ಅಪಾಯಿಂಟ್‌ಮೆಂಟ್ ಆಫ್ ಅಡಿಷನಲ್ ಟೀಚರ್ಸ್ ಇನ್ ಗೌರ್ದು ಮೆಂಟ್ ಹೈಸ್ಕೂಲ್ಸ್ 375ಕ್ಕೆ 300 ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಕನ್‌ವರ್ಟೆಡ್ ಹೈಸ್ಕೂಲ್ಸ್, ಪ್ರೈಮರಿ ಸೆಕೆಂಡರಿ ಸ್ಕೂಲ್ಸ್ 200ಕ್ಕೆ ಬದಲು 100 ಆಗಿದೆ. ಇದನ್ನು ಮೂರನೇ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಸಾಧಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಪ್ರಕಾರ ನಮ್ಮ ಮುಂಬೆತ್ತು ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆ ಗೌರ್ದು ಮೆಂಟ್ ಏವೆಡ್ ಸೆಕೆಂಡರಿ ಸ್ಕೂಲ್ಸ್ ಏನು ಇವೆ, ಹೊಸ ಗ್ರಾಂಟ್ ಇನ್ ಏಡ್ ಕೊಡುವುದರೊಳಗೆ ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಈ ರೀತಿ ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ಕರ್ನಾಟಕದವರಿಗೆ ಏಕಳ ಆನ್ಯಾಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಏತಕ್ಕೊಂದರೆ ಹೈಸ್ಕೂಲ್ಸ್ ಸಾರ್ವಜನಿಕರಿಂದ ನಡೆಸುವಂಥಾದ್ದು, ರಾಜ್ಯ ಪಬ್ಲಿಕ್ ಕಡೆಯಿಂದ ದುಡ್ಡನ್ನು ವಸೂಲಾಗಿಸಿ ಹೈಸ್ಕೂಲ್ ಮಾಡಿದ್ದೇವೆ. ಈಗ ಹೈಸ್ಕೂಲ್‌ಗೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಗ್ರಾಂಟ್ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ ಎನ್ನುವ ತೀರ್ಮಾನಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ನೋಡುತ್ತೇನೆ. ಆದರೂ ಮೈಸೂರಿನೊಳಗೆ ಎಲ್ಲಾ ಹೈಸ್ಕೂಲ್‌ಗಳನ್ನೂ ಸರ್ಕಾರ ನಡೆಸುತ್ತಾರೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಪೂರಾ ಗ್ರಾಂಟನ್ನು ಸರ್ಕಾರ ಕೊಡಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಬಾಂಬೆ ಕರ್ನಾಟಕ ಏರಿಯಾದೊಳಗೆ ಹೈಸ್ಕೂಲ್‌ಗಳಿಗೆ ಗ್ರಾಂಟ್ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಟೀಚಿಂಗ್ ಗ್ರಾಂಟ್ ಫುಲ್ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಮೆಂಟಿನೆಸ್ ಗ್ರಾಂಟ್ 50 ಪರ್ಸೆಂಟು ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಅದೂ ಸಹ ಮೊನ್ನೆಯವರೆಗೂ ಸಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಇದರಿಂದ ಬಹಳ ತೊಂದರೆಯಾಗಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರು ಅಲ್ಲಿ ಖಾಸಗಿ ಮಾನ್ಯೇಜ್‌ಮೆಂಟ್‌ನವರು ಏನು ಹೈಸ್ಕೂಲ್‌ಗಳನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಾರೋ ಅದಕ್ಕೆ 7½ ಪರ್ಸೆಂಟು ರೆಂಟ್ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರು ನಿರ್ಣಯ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಆ ಪ್ರಕಾರ ನಾನು ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಬಿನ್ನಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಈ ತರಹ ಒಂದು ಕಡೆ ಒಂದು ನಮೂನೆ ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆ ಇನ್ನೊಂದು ತರಹ ನಮೂನೆ ಆಗಬಾರದು, ಅದುದರಿಂದ ರಾಸಗೀ ಹೈಸ್ಕೂಲ್ ಮಾನ್ಯೇಜ್‌ಮೆಂಟ್‌ನವರಿಗೆ ಪೂರ್ಣ ಸಹಾಯ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ಬೇಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನೊಂದು ವಿಚಾರ ಏನೆಂದರೆ ಪ್ರೈಮರಿ ಸೆಕ್ಷನ್‌ಗೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಪೂರಾ ಟೀಚರ್‌ಗಳನ್ನು ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ. ಧಾರವಾಡದಲ್ಲಿ ದಿವ್ಯ ಕ್ಲಬ್ ಸ್ಕೂಲ್ ಬೋರ್ಡ್‌ನವರು ಕನಿಷ್ಠಶಕ್ತ ಎಂದು ವರ್ಷ 10ಯಾಗಿ, ಅವರು 100 ಟೀಚರ್ಸ್ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಇದೆ ಎಂದು ಕೇಳಿದ್ದರು. ಆ ಜಿಲ್ಲೆಯೊಳಗೆ ಬಹಳ ಕುಡುಗರು ಇದ್ದು ಒತ್ತಾಯ ಇದೆ, ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಜಾಗ ಇಲ್ಲ, ಎಂದು ಕೇಳಿಕೊಂಡಿದ್ದಾಗ್ಯೂ ಇದುವರೆಗೂ ಮಾಡಿಲ್ಲ, ಇದನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಬಿನ್ನಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.

ಇದೇ ಪ್ರಕಾರ ಹುಬ್ಬಳ್ಳಿ-ಧಾರವಾಡ ಸ್ಕೂಲ್ ಬೋರ್ಡ್‌ನವರು ಮೂರು-ನಾಲ್ಕು ವರ್ಷದ ನಮಗೆ 100 ಜನ ಟೀಚರ್ಸ್ ಕೊಡಿ, ಪ್ರೈಮರಿ ಸೆಕ್ಷನ್ ಕೊಡಿರಿ ಎಂದು ಕೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಇನ್ನೂ ಸರ್ಕಾರದವರು ಮಂಜೂರು ಮಾಡಿಲ್ಲ. ಇದನ್ನು ತ್ವರಿತವಾಗಿ ಮಂಜೂರು ಮಾಡಬೇಕು. 1,000 ಬಾಲಕರು ಅಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ. ಅದುದರಿಂದ 100 ಜನ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳನ್ನು ಮಂಜೂರು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಬಿನ್ನಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ಬಾಂಬೆ ಕರ್ನಾಟಕ ಏರಿಯಾದೊಳಗೆ 12 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಕಾರ್ಪೊರೇಷನ್‌ನವರು ಖರ್ಚು ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಹತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಸರ್ಕಾರದವರು ಬಿರೀ 50 ಪರ್ಸೆಂಟು ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಅದಕ್ಕೆ 100 ಪರ್ಸೆಂಟು ಕೊಡುವುದು ಯೋಗ್ಯ. ಅದುದರಿಂದ ಇದಕ್ಕಿಲ್ಲಾ ಒಂದೇ ನಮೂನೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಬಿನ್ನಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ಟ್ರಸ್ಟರ್ ಬೆನಿಫಿಟ್ ಸ್ಕೀಂ ವಿಚಾರ. ಈ ಟ್ರಸ್ಟರ್ ಬೆನಿಫಿಟ್ ಸ್ಕೀಂ ಏನು ಇದೆ ಅದನ್ನು ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ದಿನ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಯಾವ ತರಹವಾದ ಟ್ರಸ್ಟರ್ ಬೆನಿಫಿಟ್ ಸ್ಕೀಂ ಅಕ್ಷರಕ್ಕೆ ಸಿಕ್ಕುವುದಿಲ್ಲ. ನನಗೆ ತಿಳಿದಮಟ್ಟಿಗೆ ಹೇಪರ್ಸ್ ನೋಡುವವರು ಇಲ್ಲ, ಬಿಡುವವರೂ ಇಲ್ಲ. ಕಾಗೆಯೇ ಬಿದ್ದಿದೆ. ಈ ಪ್ರಕಾರ ಅಕ್ಷರಕ್ಕೆ ಬಹಳ ತೊಂದರೆಯಾಗಿದೆ ಎಂದು ಕೇಳಿದ್ದೇನೆ. ಅದುದರಿಂದ ಇದನ್ನೆಲ್ಲಾ ನಿವಾರಿಸಬೇಕೆಂದು ಕೇಳುತ್ತೇನೆ.

(ಶ್ರೀ ಕೆ. ಎಂ. ದಾನನಕೊಪ್ಪ)

ಇನ್ನು ಬುಕ್ ಕರೆಕ್ಷನ್ ಸಲುವಾಗಿ ಒಂದು ಬುಕ್ ಗೆ 4 ರೂಪಾಯಿ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಆ ಕೆಲವು ನ್ಯೂನತೆಗಳು ಆಗಿವೆ. ಬೇರೆ ಟೀಕೆ ನಡೆದಿದೆ. ಅದುದರಿಂದ ಕರೆಕ್ಷನ್ ಮಾಡಿದವರಿಗೆ ಕನಿಷ್ಠ ಪಕ್ಷ 15 ರೂಪಾಯಿ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಭಿನ್ನವಿನಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ಉರ್ದು ಸ್ಕೂಲ್ ವಿಚಾರವಾಗಿ ಕೆಲವು ಮಾತುಗಳನ್ನಾಡಲು ಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ಕನಿಷ್ಠ ಪಕ್ಷ ನಮ್ಮ ಪ್ರಾಂತದೊಳಗೆ 5-6 ಸಾವಿರ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳು ಅನಿಷ್ಟಿನ್ಯ ಆಗಿರುತ್ತೇವೆ. ಕೂಡಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ಟ್ರೈನಿಂಗ್ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಕಷ್ಟು ಟ್ರೈನಿಂಗ್ ಕಾಲೇಜು ಇಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಅವರಿಗೆ ಇಂಕ್ವಿಮೆಂಟೂ ಇಲ್ಲ. 2-3 ಟ್ರೈನಿಂಗ್ ಕಾಲೇಜುಗಳು ಇವೆ ಎಂತ ತಿಳಿದು ಬಂದಿದೆ. ಉದಾಹರಣೆ ಕೊಡಬೇಕಾದರೆ ಬಿಜಾಪುರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಟ್ರೈನಿಂಗ್ ಕಾಲೇಜು ಇದೆ. ಇರುವುದಕ್ಕೆ ಜಾಗ ಇಲ್ಲ, ಮಲಗಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೂ ಜಾಗ ಇಲ್ಲ, ಈ ತರಹ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಟ್ರೈನಿಂಗ್ ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ಇದೆ. ಪ್ರಿನ್ಸಿಪಾಲರಿಗೆ ಕನ್ನಡ ಬರುತ್ತದೆ. ಅವರಿಗೆ ಉರ್ದು ಮಾತನಾಡಬೇಕು ಕೂಡ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಇಂಥ ಜನರಿಗೆ ಅಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಅದೇ ಪ್ರಕಾರ ನಮ್ಮ ಧಾರವಾಡದಲ್ಲಿ ಸಹಿತ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳ ಟ್ರೈನಿಂಗ್ ಕಾಲೇಜು ಇದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಉರ್ದು ಬರುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ನನಗೆ ತಿಳಿದುಬಂದಿದೆ. ಕಾರಣ ಉರ್ದು ಬಲ್ಲವರಿಗೆ ಪ್ರಿನ್ಸಿಪಾಲರಾಗಿ ನೇಮಕ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಬನ್ನವಿನಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.

12-30 P.M.

ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರಾದ ಬಂಗಾರಪ್ಪನವರು ಒಂದು ಸಲಹೆ ಮಾಡಿದರು. ಉರ್ದು ಶಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ಇಡದೆ ಕನ್ನಡ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಅವರನ್ನೂ ಸೇರಿಸಿ ಓದುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಉರ್ದು ರೇಂಜುಗಳು ಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಒಂದೊಂದು ಶಾಲೆಯ ಒಂದೊಂದು ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾದ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಕಲಿಯುವ ಪದ್ಧತಿ ಇದೆ. ಒಂದೇ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಮೂರು ನಾಲ್ಕು ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಕಲಿಸಿದರೆ ಅದರಿಂದ ಗೊಂದಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಅದರಿಂದ ಆ ಪ್ರಕಾರ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಸೂಚಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಅಧ್ಯಕ್ಷರು ನನಗೆ ಇಷ್ಟು ಸಮಯ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಕ್ಕಾಗಿ ಬಹಳ ಅಭಿನಂದಿಸಿ ನನ್ನ ಭಾಷಣವನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

MR. DEPUTY SPEAKER.—The House will now adjourn and meet again at 3 P.M. to-day.

The House rose at Thirty-five Minutes past Twelve of the Clock re-assemble at Three of the Clock.

The House re-assembled at Ten Minutes past Three of Clock.

[MR. DEPUTY SPEAKER in the Chair]

† ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಎನ್. ನಂಜೇಗೌಡ (ಅರಕಲಗೂಡು).—ಮಾನ್ಯ ಸಭಾಪತಿಗಳೇ, ಈ ಬೇರೆಯನ್ನು ವಿರೋಧಿಸುತ್ತೇನೆ. ನಮ್ಮ ಮಾನ್ಯ ವಿದ್ಯಾ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ ಬಹುಶಃ ನಾನೇನು ಕಮ್ಮಿ ಇರಬೇಕು ಅಥವಾ ಅವರಲ್ಲಿ ಅದು ಕಮ್ಮಿ ಇದೆಯೇ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಈ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಒಮ್ಮೆ ಅವರು ಹೇಳಿದ್ದು ನೆನಪು ಉಂಟು, ಪ್ರತಿವರ್ಷ ಸಾವಿರ ಜನ ಇಂಜನಿಯರಿಂಗ್ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಪಾಸ್ ಆಗುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ, ಗ್ರಾಜ್ಯುಯೇಟ್ ಆಗುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ, ಅದರಲ್ಲಿ 10 ಪರ್ಸೆಂಟ್ ಮಾತ್ರ ನಾವು ಅವರಿಗೆ ಕೆಲಸ ಒದಗಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬ ಮಾತನ್ನು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಈಗ ಎರಡು ದಿನಗಳ ಹಿಂದೆ ಆ ರೀತಿ ಹೇಳಲಿಲ್ಲವೇ ಅಂತ ಕೇಳಿದ್ದಕ್ಕೆ ಹೇಳಲಿಲ್ಲ ಅಂತ ಅಂದ

ಎರಡು ದಿನ ಆದ ಪ್ರಶ್ನಾವಳಿಗಳ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸಿ ನಾನು ಹೇಳದೇ ಇರತಕ್ಕ ಮಾತನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾ ಇದ್ದೀರಿ ಅನ್ನುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಹೇಳಿದರು. ನಾನು ಅವರು ಹೇಳದೇ ಇರತಕ್ಕ ಮಾತನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾ ಇದ್ದೇನೆ ಎಂದು ಅಂದುಕೊಂಡಿಲ್ಲ. ಈ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಅವರು ಹೇಳಿದ್ದನ್ನು ಹೇಳಿದ ಅಂತ ಅಂದುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಅವರು ಏನಾದರೂ ರಿಟಾರ್ಡ್ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ ಅಂತ ಅಂದುಕೊಂಡು ಈ ಮಾತನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾ ಇದ್ದೇನೆ. ಶ್ರೀಮಾನ್ ಶ್ರೀಕಂಠಯ್ಯನವರ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಉತ್ತರ ಕೊಡತಕ್ಕ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಡಿಸೆಂಬರ್ 19ನೇ ತಾರೀಖಿನ ದಿವಸದ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ, ಅದನ್ನು ಈ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ನಿರಾಕರಿಸಿ ಸದಸ್ಯರು ಹೇಳದೇ ಇರುವುದನ್ನು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ ಎಂಬ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಹೇಳಿದರು. ಈ ಒಂದು ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಒಂದು ನಿರ್ದರ್ಶನವನ್ನು ಹೇಳಬೇಕಾದರೆ :

On the 19th December 1967, Sri L. Srikantiah put the following questions :

(a) The number of Engineering Graduates coming out from Government and Private Engineering Colleges per year ?

(b) The percentage of absorption of the said Graduates under Government service ?

The following is the reply by Sri K. V. Shankara Gowda, the hon'ble Minister for Education :

(a) About 1,000.

(b) About 10 per cent.

ಇನ್ನು ಡಿವ್ಯಾಂಡ್ ಮೇಲೆ ಮಾತನಾಡುವುದಾದರೆ ನಾನು ಹೆಚ್ಚು ಕಾಲ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ, ಬೆಂಗಳೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ಬಗ್ಗೆ ಮೊದಲು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಈ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದಲ್ಲಿ ಮಾನ್ಯ ವಿದ್ಯಾಮಂತ್ರಿಗಳಿಗೆ ಬಹುತಃ ಹಿಡಿತ ಇದೆಯೋ ಇಲ್ಲವೋ ಎಂಬ ಅನುಮಾನ ಬಂದಿದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನೆಂದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಅಗತಕ್ಕ ಅಪಾಯಿಂಟ್‌ಮೆಂಟ್ಸ್ ಮತ್ತೊಂದು ಇದರಲ್ಲಿ ಯಾವ ಯಾವ ಇಂಜಿನಿಯರಿಂಗ್ ಇವೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇವೆಯೋ ಅವೆಲ್ಲಾ ಕನ್ನಡಿ ಇಟ್ಟಹಾಗೆ ಇವೆ. ಇದರಲ್ಲಿ 5-6 ಅಪಾಯಿಂಟ್‌ಮೆಂಟ್ಸ್ ಬಗ್ಗೆ ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ, ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಇಂಜಿನಿಯರಿಂಗ್ ಅಗುತ್ತಿದೆ ಎಂದರೆ ಅಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಆಡಳಿತ ನಡೆಸತಕ್ಕವರು ಎಂದರೆ ರಿಜಿಸ್ಟ್ರಾರ್‌ರವರು, ವೈಸ್‌ಚಾನ್ಸಲರ್‌ರವರು ಮುಂತಾದವರು ಯಾರಾರೂ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಇದ್ದಾರೋ ಅವರು ಮೊದಲು ಕರಾರುವಾಕ್ಕಾಗಿ ಇರಬೇಕು. ರಿಜಿಸ್ಟ್ರಾರ್‌ರವರ ಸ್ಥಾನ ಎಂದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಬಹಳ ಒಳ್ಳೆಯ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಇದೆ. ಆದರೆ ಒಂದು ಮಾತನ್ನು ಮಾತ್ರ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಟೀಚಿಂಗ್ ಫೋರ್ಸ್ ನಲ್ಲಿರತಕ್ಕವರು ನಾನ್-ಟೀಚಿಂಗ್ ಫೋರ್ಸ್‌ಗೆ ಹೋದರೆ ಟೀಚಿಂಗ್ ಅಲೋಯನ್ಸ್ ಏನು ಇದೆಯೋ ಅವನ್ನು ನಾನ್-ಟೀಚಿಂಗ್ ವರ್ಕ್‌ಗೂ ಕೊಡುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ. ನಮ್ಮ ಬೆಂಗಳೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ರಿಜಿಸ್ಟ್ರಾರ್‌ರವರು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಪ್ರಸಾರ ಅಂಗದ ಡೈರೆಕ್ಟರಾಗಿದ್ದವರು ಟೀಚಿಂಗ್ ಫೋರ್ಸ್‌ನಲ್ಲಿದ್ದವರು ಬಂದರು, ಇದು ನಾನ್ ಟೀಚಿಂಗ್ ಕೇಡರ್, ಈಗ ಅಲೋಯನ್ಸ್ 100 ರೂಪಾಯಿ ಪಡೆಯುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ. ಈ ಅಕ್ರಮ ವ್ಯವಹಾರ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ರಿಜಿಸ್ಟ್ರಾರ್‌ರವರಿಂದಲೇ ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು ಎಂದಮೇಲೆ ಉಳಿದದ್ದು ಹೇಗೆ ಸರಿಯಾಗಿರುತ್ತದೆ ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತೇನೆ. ಇನ್ನು ಮೊದಲನೆಯ ಅಪಾಯಿಂಟ್‌ಮೆಂಟ್‌ಗೆ ಬರುತ್ತೇನೆ. ಫೋರ್ಸ್ ಅಡ್ವರ್‌ಟೈಸ್ ಮಾಡುವುದು, ಪ್ರೊಫೆಸರ್ ಫೋರ್ಸ್‌ಗೆ ಅಂತ ಇಂಟರ್‌ವ್ಯೂ ಕರೆಯುವುದು ತಮಗೆ ಬೇಕಾದವರು ಬರದಿದ್ದರೆ ರೀಡರ್ ಅಗಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ ಎಂದು ಹೇಳುವುದು. ಈ ರೀತಿ—ಪ್ರೊಫೆಸರ್ ಅಪ್ ಫಿಸಿಕ್ಸ್ ಫೋರ್ಸ್‌ಗೆ ಅಡ್ವರ್‌ಟೈಸ್ ಮಾಡಿದರು, ಮಾಡಿದ ಮೇಲೆ ಅಲ್ಲಿ ಬಂದಂಥವರ ಬಗ್ಗೆ ಬೋರ್ಡಿನವರು ಒಂದು ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಕೊಟ್ಟರು, ಏನೆಂದರೆ :

“Dr. Paramasiviah is fit to become a Reader and not a Professor.”

They appointed him as a Reader against the post of a Professor. ಹೆಡ್ ಅಫ್ ದಿ ಡಿಪಾರ್ಟ್‌ಮೆಂಟ್ ಅಗಿ ಅವರನ್ನು ಅಪಾಯಿಂಟ್ ಮಾಡಿದರು. ಬೋರ್ಡ್ ಅಫ್ ಅಪಾಯಿಂಟ್‌ಮೆಂಟ್ ಅವರು ರೀಡರ್ ಅಗಿ ಅಪಾಯಿಂಟ್ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಒಪ್ಪಿನಿಯನ್ ಕೊಟ್ಟರೂ

(ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಎನ್. ನಂಜೇಗೌಡ)

ಕೂಡ ಸಿಂಡಿಕೇಟ್‌ನವರು ಅವರನ್ನು ಪ್ರೊಫೆಸರ್ ಆಗಿ ಆಪಾಯಿಂಟ್ ಮಾಡಿದರು. ಆ ವಿಷಯ ದ್ವಿ ಒಬ್ಬ ಸಿಂಡಿಕೇಟ್ ಸದಸ್ಯರು ತಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಮಾಡಿ ಡಿಸೆಂಟಿಂಗ್ ನೋಟನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಬೋರ್ಡ್ ಆಫ್ ಆಪಾಯಿಂಟ್‌ಮೆಂಟ್‌ನವರು ಕೊಟ್ಟಂತಹ ಅಭಿಪ್ರಾಯಕ್ಕೆ ಮನ್ನಣೆಕೊಡದೆ ಅವರನ್ನು ಪ್ರೊಫೆಸರ್‌ನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವುದು ಅನುಚಿತ, ಈ ವರ್ತನೆ ಒಳ್ಳೆಯದಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳಿ ಸಿಂಡಿಕೇಟ್ ಸದಸ್ಯರೊಬ್ಬರು ಡಿಸೆಂಟಿಂಗ್ ನೋಟ್ ಹಾಕಿದ್ದಾರೆ.

ಇನ್ನೊಂದು ಪ್ರೊಫೆಸರ್ ಆಫ್ ಜಿಯಾಲಜಿ. ಏಪ್ರಿಲ್ 1966ರಲ್ಲಿ ಇದನ್ನು ಅಡ್ವರ್‌ಚೈಸ್ ಮಾಡಿದರು. ಆಗ ಇಬ್ಬರನ್ನು ಇಂಟರ್‌ವ್ಯೂ ಮಾಡಿದರು. ಒಬ್ಬರು ಡಾಕ್ಟರ್ ನಾಗಣ್ಣನವರು, ಇನ್ನೊಬ್ಬರು ಡಾಕ್ಟರ್ ವರದರಾಜಯ್ಯನವರು, ಡಾಕ್ಟರ್ ನಾಗಣ್ಣನವರ ಇಂಟರ್‌ವ್ಯೂ ಆದದ್ದು ಜನವರಿ 1967ರಲ್ಲಿ ಡಾಕ್ಟರ್ ನಾಗಣ್ಣನವರ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ "on the ground of inexperience ತೆಗೆದು ಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳಿ ಅವರನ್ನು Reader, against the post of Professor ಅಂತ ಬೋರ್ಡ್ ಆಫ್ ಅಪ್ಪಾಯಿಂಟ್ ಮಾಡಿದ್ದರು. ಸಿಂಡಿಕೇಟ್‌ನಲ್ಲಿ ಗಲಾಟೆ ಆಗಿದೆ ಏನಂತ ಅಂದರೆ: that you should not have appointed him against the post of a Professor. As Reader ಏಕೆ ಮಾಡಲಿಲ್ಲಾ ಅಂತ ಹೇಳಿ ಅಬ್ಜಕ್ಷನ್ ಬಂತು. ನಂತರ ಪುನಃ ಅವರನ್ನು ರೀಡರ್ ಆಗಿ ಪರಿವರ್ತನೆ ಮಾಡಿದ್ದರು. ಇದರಲ್ಲಿ ಆಗುವುದಕ್ಕೆ 6 ತಿಂಗಳು ಆಯಿತು. 6 ತಿಂಗಳ ಕಾಲ the post of the Professor of Physics ಖಾಲಿ ಇತ್ತು. ನಂತರ ಪುನಃ ಕಾರ್‌ಫಾರ್ ಮಾಡಿದರು. Then he was appointed against the post of Professor even after objection by the Senate. 6 ತಿಂಗಳಿಗೆ ಮುಂಚೆ ಡಾಕ್ಟರ್ ನಾಗಣ್ಣ ಅನ್ನುವವರನ್ನು, the Expert Committee for want of experience ಅಂತ ಹೇಳಿ reject ಮಾಡಿದ್ದರು. Though he was found disqualified six months back and appointed as a Reader against the post of a Professor 6 ತಿಂಗಳಿನಲ್ಲಿ ಅವರು ಯಾವ ರೀತಿ ಅರ್ಹತೆ ಪಡೆದರೋ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ.

They have issued orders that he will continue in this post. This is in the nature of an agreement. ಇದು ಆಗ್ರೀಮೆಂಟ್ ಇದ್ದ ಹಾಗೆ. He will be the Head of Department for five years. ಇನ್ನೊಂದು ಪ್ರೊಫೆಸರ್ ಆಫ್ ಸೋಷಿಯಾಲಜಿ ಅಡ್ವರ್‌ಚೈಸ್ ಮಾಡಿದರು. ರೋಕರ್ ಕ್ಯಾಂಡಿಡೇಟ್ ಡಾಕ್ಟರ್‌ರೇಟ್ ಅರ್ಹತೆ ಇದ್ದಂತಹವರು, ಪಿ.ಎಚ್.ಡಿ. ಮಾಡಿದರು ಪ್ರೊಫೆಸರ್‌ರಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದಂತಹ ವ್ಯಕ್ತಿ ಇದ್ದರು, ಅವರನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಡೆಪ್ಪಿಯವರು ಒಬ್ಬರು ರಾಜಗೋಪಾಲ್ ಅಂತ ಅನ್ನುವವರನ್ನು ಆಪಾಯಿಂಟ್ ಮಾಡಿದರು. ಈ ರಾಜಗೋಪಾಲ್ ಅನ್ನುವವರು ರಾಜಕೀಯ ಪ್ರವರ್ ತಂದಿದ್ದಾರೆ ಅನ್ನುವುದರಲ್ಲಿ ಅನುಮಾನವೇ ಇಲ್ಲ ಅವರು ಮಾಡಿರತಕ್ಕ ಕ್ರಮವನ್ನು ನೋಡಿದರೆ. ಬಹುಶಃ ಈ ಪ್ರೊಫೆಸರ್ ಆಫ್ ಸೋಷಿಯಾಲಜಿ ಪ್ರೋನ್ಸ್‌ಗೆ ವಿದ್ಯಾವಂತರು ಅರ್ಹತೆ ಪಡೆದಂತಹ ಕ್ಯಾಂಡಿಡೇಟ್ ಇರಲಿಲ್ಲ, ಸಿಕ್ಕಿಲ್ಲ ಅಂತ ಜನ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಇದು ನಿಜವೇ ಅಲ್ಲವೇ ಎಂಬುದನ್ನು ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಹೇಳಬೇಕು. ಮತ್ತು ಅವರು ಇಂಟರ್‌ವ್ಯೂ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ ಇಲ್ಲವೋ ಹೇಳಬೇಕು. ನಾಗಣ್ಣನವರು, ರಾಜಗೋಪಾಲ್ ಅನ್ನುವವರು ಮತ್ತು ಡೆಪ್ಪಿಯ ರಾಜಗೋಪಾಲ್ ಅಂತ ಅನ್ನುವವರೂ ಕೂಡ ನಹ ಇದಕ್ಕೆ ಅಪ್ಪಾಯಿಂಟ್ ಮಾಡಿದ್ದರು.

Sri K. V. SHANKARA GOWDA.—If the hon. Member yields, I wish to tell him that the day-to-day administration of the Universities cannot be discussed here. The University is an autonomous body. Nobody is here to represent it. So, it is impossible for the University authorities to defend themselves here. There are decided cases about this point: that the day-to-day administration of the University cannot be discussed here. If there are any general points, the hon. Member may refer to them.

Sri H. N. NANJE GOWDA.—The Vice-Chancellor has acted dictatorially and arbitrarily without following principles, rules and regulations.

Sri K. V. SHANKARA GOWDA.—These are all matters which refer to the day-to-day administration of the University.

Sri H. N. NANJE GOWDA.—But Government is the financing authority for it. So, it is also the controlling authority. It can indirectly put its pressure on the University. The Education Minister has the discretion to direct the University authorities. Inasmuch as there are so many irregularities, we cannot sit closing our eyes to them. We should not neglect these things. ಈ ರೀತಿ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಕೆಲವರಿಗೆ ಇನ್‌ಕ್ರಿಮೆಂಟ್ ಕೊಡಬೇಕಾದರೆ ಹೊಸದಾಗಿ ಪ್ರೊಫೆಸರಾಗಿ ಬಂದರೆ ಅವರಿಗೆ ಅಡ್ವಾನ್ಸ್ ಇನ್‌ಕ್ರಿಮೆಂಟ್ ಕೊಡುವುದು, ತಮಗೆ ಬೇಕಾದವರಾದರೆ 5 ಅಡ್ವಾನ್ಸ್ ಇನ್‌ಕ್ರಿಮೆಂಟ್ ಕೊಡುವುದು ಇದ್ದರೂ ಇದೆ. ಒಂದೆರಡು ಕೇಸುಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದರೆ ಅವರಿಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ.

ಶ್ರೀ ಕೆ. ವಿ. ಶಂಕರಗೌಡ.—ಅಂತಹ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಪ್ರಸ್ತಾಪಮಾಡಬಾರದು.

ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಎನ್. ನಂಜೇಗೌಡ.—ಅದನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಪ್ರಸ್ತಾಪಮಾಡಬಹುದೆಂದು ನಾನು ತಿಳಿದು ಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ.

ಶ್ರೀ ಕೆ. ವಿ. ಶಂಕರಗೌಡ.—ಇಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ಪ್ರಸ್ತಾಪಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಅದು ತಮಗೇ ಗೊತ್ತಿದೆ.

Sri M. H. JAYAPRAKASH NARAYAN (Sirsi).—When Government is giving a lot of money, should we not discuss the merits and demerits of the University ?

ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಎನ್. ನಂಜೇಗೌಡ.—ಜನರಲ್ ಆಗಿ ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ಒಬ್ಬರನ್ನು ಫಿಸಿಕಲ್ ಎಜುಕೇಷನ್ ಇಲಾಖೆಗೆ ನೇಮಕಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಗ್ರೇಡ್: 300-600. ಅದರ ವ್ಯಾಗ್ಯುಮೆಂಟ್ 600 ಅದರ, ಅವರನ್ನು ನೇಮಕಮಾಡಿದ ದಿನದಿಂದಲೇ 600 ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಅವರಿಗೆ ಫಿಸ್ಕಸ್ ಮಾಡಿ ಅವರನ್ನು ಅಲ್ಲಿ ನೇಮಕಮಾಡಿದ್ದಾರೆ.

Sri K. V. SHANKARA GOWDA.—These are all matters considered by the Syndicate; it is an autonomous body; We can only discuss general things and not day to day administration.

ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಎನ್. ನಂಜೇಗೌಡ.—ವಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಮಂಡಿಸಿರತಕ್ಕ ಈ ದಿವಸದ ಬೇಡಿಕೆಯಿಲ್ಲ ಯೂನಿವರ್ಸಿಟಿ ವಿಷಯವೂ ಸಹ ಸೇರಿದೆ. ಅದ್ದರಿಂದ ಅದರಮೇಲೆ ನಾನು ಮಾತನಾಡುತ್ತೇನೆ.

ಉಪಾಧ್ಯಕ್ಷರು.—ಅವರು ಯೂನಿವರ್ಸಿಟಿ ವಿಷಯವನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡಬಾರದು ಎಂದು ಹೇಳಲಿಲ್ಲ. ಆ ಒಂದು ವಿಷಯವನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಪ್ರಸ್ತಾಪಮಾಡಬಾರದು ಎಂಬುದಾಗಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ.

Sri M. NAGAPPA (Raichur).—May I know under what rule it cannot be discussed ?

Sri S. R. KANTHI.—This House has passed the Bangalore University Act. Anything which is covered by the Act can only be discussed and the day to day administration of the University cannot be discussed. As I could understand, there are no powers with the Government to interfere with the day to day work of the University.

Sri M. NAGAPPA.—It is a matter of right. Tomorrow the Minister say the same thing about a Municipality or Corporation which are also autonomous. If this principle is followed, there will be nothing to discuss. After all we are giving grants to the University and we can discuss matters which are of importance.

ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಎನ್. ನಂಜೇಗೌಡ.—ನಾವು ಕೊಡತಕ್ಕ ಹಣ ಯಾವ ರೀತಿ ಖರ್ಚಾಗುತ್ತಿದೆ, ಅದು ಸಮರ್ಪಕವಾಗುತ್ತಿದೆಯೋ ಅಥವಾ ದುರುಪಯೋಗವಾಗುತ್ತಿದೆಯೋ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಹೇಳುವುದಕ್ಕೂ ಕೇಳುವುದಕ್ಕೂ ಹಕ್ಕು ಇದೆ. ಅದನ್ನು ತಾವು ಒಪ್ಪುತ್ತೀರೆಂದು ನಾನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. We are not financing the University to go and act outside the provisions of law. What I am sponsoring is, how they have violated the very principle and acted to favour their own people.

Sri K. V. SHANKARA GOWDA.—It is absolutely incorrect.

ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಎನ್. ನಂಜೇಗೌಡ.—ನಾನು ಹೇಳುತ್ತಾ ಇರತಕ್ಕದ್ದು ಯಾವರೀತಿ ಇನ್ ಕರೆಕ್ಟ್ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಅವರು ಉತ್ತರ ಕೊಡುವಾಗ ಹೇಳಬೇಕು. ನಾನು ಹೇಳಿದ್ದು ತಪ್ಪು ಎಂದು ಹೇಳುವುದು ಎಷ್ಟು ನಿಜವೋ ಆಪ್ತೇ ನಿಜವಾಗಿ ನಾನು ನಿಮಗೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. You hold an enquiry. With full responsibility, I am remarking. I know they are not incorrect. They are most corrupt.

ಇನ್ನು ಕೊಲಂಬಿಯೇಟ್ ಎಜುಕೇಷನ್ನಿನಲ್ಲಿ ಲೆಕ್ಚರರ್ಸ್ ಎಷ್ಟುಬಾಗಿ ಕೆಲವು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ಕೆಲವರ ಹುದ್ದೆಗಳನ್ನು ರೆಗ್ಯುಲರೈಜ್ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಡೈರೆಕ್ಟರ್ ಆಫ್ ಕೊಲಂಬಿಯೇಟ್ ಎಜುಕೇಷನ್ ಆಫೀಸಿನಿಂದ ಹೊರಟಿರುವ ಒಂದು ಆರ್ಡರ್ ಪ್ರಕಾರ 27-1-68 ರಲ್ಲಿ ಯಾರ್ಯಾರು ಚೆಂಪೊರಿಯಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೋ ಅವರ ಪೈಕಿ 10 ಜನರನ್ನು ಖಾಯಂಮಾಡಿ ರೆಗ್ಯುಲರೈಜ್ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಇನ್ನು 45 ಜನರನ್ನು ಟರ್ಮಿನೇಟ್ ಮಾಡುವ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ಪಿ.ಎಸ್.ಸಿ. ಮುಖಾಂತರ ಬರಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಇದು ನನಗೆ ತಿಳಿದಿದೆ. ಅವರು ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ್ದೂ ಸಹ ಗೊತ್ತಿದೆ. ಅವರಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು 5-6-8 ವರ್ಷಗಳಿಂದಲೂ ಅಲ್ಲಿ ಕೆಲಸಮಾಡಿರುವವರೂ ಸಹ ಇದ್ದಾರೆ. ಉದಾಹರಣೆ ಬೇಕಾದರೆ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ, ಅವರು ಪಿ.ಎಸ್.ಸಿ.ಗೆ ಹೋದರೆ ಏಜ್ ಬಾರ್ ಆಗಿರುತ್ತದೆಂದು ಒಂದು ಕಂಡೀಷನ್ ಹಾಕುತ್ತೀರಿ. ಅವರ ಪ್ರೀವಿಯಸ್ ಸರ್ವಿಸ್ ವೇವ್ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಅದಕ್ಕೋಸ್ಕರ From the date of order their services should be counted. ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಕೊಲಂಬಿಯೇಟ್ ಎಜುಕೇಷನ್ನಿನಲ್ಲಿ ಯಾರ್ಯಾರನ್ನು ಲೆಕ್ಚರರುಗಳಾಗಿ ನೇಮಕ ಮಾಡಿದ್ದೀರೋ ಅಂತಹವರನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕೂಡಲೇ ರೆಗ್ಯುಲರೈಜ್ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ಜನಪದ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಬಗ್ಗೆ ಡಿ.ಪಿ.ಐ. ಆಫೀಸಿನಿಂದ ಹೊರಟಂಥ ಒಂದು ಆರ್ಡರ್ ಕಾಮಿಯನ್ನು ಒದುತ್ತೇನೆ. ನಂ. 32ಸಿ. 1436-42-66-67 ಮಾಡ್ 8ನೇ 1968 ರಲ್ಲಿ ಜನಪದ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಎರಡು ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನೂ ಆಬಾಲಪ್ಪ ಮಾಡಿದ್ದೇವೆಂದು ಅಪ್ಪಣೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ನಾನೂ ಸಹ ಕೆಲವು ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ನೋಡಿದ್ದೇನೆ. ಈ ಪುಸ್ತಕವು ಮೇಲ್ಕನೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಬಂದಿತ್ತು. ಜನಪದ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರೇಮ ಗೀತೆಗಳು ಆಪ್ತೇ ಅಲ್ಲ, ಆಕ್ಷೇಪಣೀಯ ಚಿತ್ರಗಳೂ ಸಹ ಇವೆ. ಅಶ್ಲೀಲವೆನ್ನುವುದನ್ನು ನಾವೆಲ್ಲ ತೀರ್ಮಾನಮಾಡುವವರು. ಇಂತಹವು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಚಿತ್ರಮಂದಿರಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಬರುತ್ತವೆ. ಆ ರೀತಿ ಅಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ ಅದರಲ್ಲಿ ಏನೂ ಆಕ್ಷೇಪಣೀಯ ಇಲ್ಲವೆಂದು ನನಗನ್ನಿಸುತ್ತದೆ. ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಒದಿದರೆ ಅದು ಆಕ್ಷೇಪಣೀಯವೆಂದು ಹೇಳಿದರೆ ಹೇಗೆ? ಇವೂ ಕೂಡ ಲೈಬ್ರರಿಯಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಪುಸ್ತಕಗಳು. ಸರ್ವಜ್ಞ ವಚನಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದೆರಡು ಉದಾಹರಣೆಗಳನ್ನು ಕೊಡುತ್ತೇನೆ.

ಉಪಾಧ್ಯಕ್ಷರು.—ಅವನ್ನು ಒದುವುದು ಬೇಡ.

ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಎನ್. ನಂಜೇಗೌಡ.—ಕೆಲವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಒದುತ್ತೇನೆ. 'ಮೊರೆಗಳು'ದವಳಾಗಿ ಚೆಲುವ ಒಲಿದವಳಾಗಿ ಹಲ ತೆರದಿ ಕರೆವ ಕಾಮಿನಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ತೊಲಗುವವರಾರು ಸರ್ವಜ್ಞ. 'ಕಣಕಾಲ ಕುಣಿಸುವಳು, ಮೊಣಕಾಲ ಮಣಿಸುವಳು, ಎಣಿಕೆಯಲಿ ಹಲ್ಲು ತೋರುವಳು, ಹಾದರದ ಕುಣಿಕೆ ಕಾಣಯ್ಯ' ಸರ್ವಜ್ಞ. 'ಬಿದ್ದ ಮೊರೆಯವಳು ತಾ, ನೆಮ್ಮೋಡಿ ಬರುವಾಗ, ಎದ್ದೆದ್ದು ಬದಿಯು ಬದಿಯುತ್ತ ಹಾರುವ ಹದ್ದಿನಂತಿಹಳು ಸರ್ವಜ್ಞ. —ಹೀಗೆ ಸರ್ವಜ್ಞ ವಚನಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದೆ. ಕರ್ಯಾಣೀಶ್ವರ ಕಾದಂಬರಿಯಲ್ಲಿ 'ಸೊಂಟದಿಂದ ಮೇಲೆ' ಅನಾವೃತ್ತಿಯಾಗಿದ್ದಳು. ಕೆಂದಾವರೆಯ ದಳಗಳ ನಡುವೆ ಮುಚ್ಚಿಟ್ಟ ಚಿನ್ನದ ಕಲಶಗಳಂತೆ ಬೆಳಗುತ್ತಿತ್ತು. ಶಾಲಿನ ಮರೆಯಲ್ಲಿ ಅವಳ ತುಂಬೆದೊ ಎಂಬುದಾಗಿ ಹೇಳಿದೆ. ಅಂದಮೇಲೆ ಈ ಜನಪದ ಸಾಹಿತ್ಯ ಹೇಗೆ ಯಾವ ರೀತಿ ಬಂತು ಅಂದರೆ, ಆ ಸಾಹಿತ್ಯವೆಲ್ಲಾ ಬಾಯಿನಿಂದಲೇ ಬಂತು. ಬೇರೆ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಅಂದರೆ ಇಂಗ್ಲೆಂಡ್,

ಅಮೇರಿಕಾ, ರಷ್ಯಾ ಮುಂತಾದ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಆಯಾ ಬುಡಕಟ್ಟಿನ ಜನತೆ ಅಲ್ಲಿನ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಎಷ್ಟೋ ರಿಸರ್ಚ್ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಅನೇಕರು ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ಮನ್ನಣೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ ಅಂದ ಮೇಲೆ ಜನಪದ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಅಬಾಲಪ್ಷ ಮಾದುತ್ತೇವೆಂದು ಹೇಳಿದರೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಅರ್ಥವಿಲ್ಲ. ಇದರಲ್ಲಿ ಏನು ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆಂದರೆ, ಯಾವುದೋ ಒಂದು ವೈಯುಕ್ತಿಕವಾದ ದ್ವೇಷಾಸೂಯೆ, ಒಂದೇ ಜಾತಿಯವರನ್ನೇ ಅಲ್ಲಗೆ ನೇಮಿಸಬೇಕೆಂದು ಇಂತಹ ಹುಕುಂ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಅನೇಕ ಅಕ್ಷೇಪಣೀಯಕರವಾದ ಪುಸ್ತಕಗಳೂ ಇವೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ಚಿತ್ರಗಳಿದ್ದರೆ ಅವನ್ನು ತೆಗೆದುಹಾಕಿ ಉಳಿದವನ್ನು ಇರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಇಲ್ಲ ಒಂದು ಉಮುರನ ವಸಗಿ ಎಂಬ ಚಿತ್ರವಿದೆ. ಅದು ಎಷ್ಟೋ ಅಶ್ಲೀಲವಾಗಿ ಇರಬಹುದು. ಆದರೆ ಅದು ಅಶ್ಲೀಲವೆಂದು ಅಬಾಲಪ್ಷ ಮಾಡಬೇಕಾದರೆ there must be feasible grounds.

ಇನ್ನೊಂದು, ಉದಯರವಿ ಐತಿಹಾಸಿಕ ಕಾದಂಬರಿಯಲ್ಲಿ ಎಡಭಾಗ ಬಂಧನವಿಲ್ಲದೆ ತಾವರೆ ಮೊಗ್ಗಿಯಂತೆ ಬಿಟುವಾಗಿ ಅರಕ್ಕವಾಗಿದ್ದ ಸ್ತನದಡಿಯಲ್ಲಿ ಜೋತಾಡುತ್ತಿತ್ತು. ನಮಿವಿಗೆ ಕಟ್ಟಿದ ಕನೂತಿ ಕೆಲನದ ಕೆಂಪುಬಣ್ಣದ ಒಡ್ಡುಣ ಜಫಾನದ ಮಾಟವನ್ನೂ ತೊಡೆಗಳ ಹರವನ್ನೂ ಎತ್ತಿ ತೋರುತ್ತಿತ್ತು. ಎಂಬುದಾಗಿ ಹೇಳಿದೆ.

3-30 P.M.

ಈ ಪುಸ್ತಕದ ಬಗ್ಗೆ ವಿದ್ಯಾ ಇರಾಬೆಯವರು ಆರ್ಡರ್ ಹೊರಡಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಜನಪದ ಗೀತೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಮಲತಾಯಿ ಥೋರಣ್ ಅವನುಸುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಕೊಡಬಾರದು. ಪುಸ್ತಕಗಳ ಮೇಲೆ ಇರತಕ್ಕಂಥ ರಾಷ್ಟ್ರಪರ್ವಗಳು ಕೂಡ ವಂಡರ್‌ಪುರ್ ರಾಪರ್ಸ್ ಆಗಿವೆ. ಇದರಿಂದ ಮಕ್ಕಳ ಮನಸ್ಸಿನ ಮೇಲೆ ಕೆಟ್ಟ ಪರಿಣಾಮ ಉಂಟುಮಾಡುತ್ತದೆ.

ಇನ್ನು ಆದಲ್ಟ್ ಎಜ್ಯುಕೇಷನ್ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕಾರ್ಪೊರೇಷನ್ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ ಎಂದು ತಿಳಿದುಬಂದಿದೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ನಾನ್ ಅಫೀಷಿಯರ್ ಜಾಸ್ತಿ ಇರಬೇಕು. ಇದರ ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ ಡಿಪಾರ್ಟ್‌ಮೆಂಟಿನ ಸೆಕ್ರೆಟರಿ ಮತ್ತು ಡಿ. ಡಿ. ಪಿ. ಐ. ಈ ಇಬ್ಬರು ಅಫೀಸರುಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ಆಡಳಿತ ಬಗಿಯಾಗಿ ನಡೆಸಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾನೆ.

ಇನ್ನು ನ್ಯೂಲು ಇನ್‌ಸ್ಟೆಕ್ಷನ್ ವಿಷಯ ಭಾರಿ ಮುಖ್ಯವಾದುದು. ಇನ್‌ಸ್ಟೆಕ್ಷರರ್ಸ್ ಸಂಖ್ಯೆ ಕಡಿಮೆ ಇದೆ. ಐದು ನೂರು ಆರು ನೂರು ನ್ಯೂಲುಗಳನ್ನು ಒಬ್ಬ ಡಿ. ಒ. ಆಡಳಿತಕ್ಕೆ ಸೇರಿಸಿದರೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅದುದರಿಂದ ಇನ್‌ಸ್ಟೆಕ್ಷನ್ ಸ್ವಾಫ್ ಜಾಸ್ತಿ ಮಾಡಬೇಕು.

ಇನ್ನು ಪ್ರೈಮರಿ ಎಜ್ಯುಕೇಷನ್ ಇದು ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವಾದುದು. ಇದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಸ್ವತಂತ್ರವಾದ ಡೈರೆಕ್ಟೋರೇಟ್ ಮಾಡಬೇಕು. ಪ್ರೈಮರಿ ಎಜ್ಯುಕೇಷನ್ ಅನ್ನು ಬೇರೆ ಮಾಡಿ ಅದಕ್ಕೆ ಒಬ್ಬ ಡೈರೆಕ್ಟರ್ ಹಾಕಿ ಸರಕಾರ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಿದರೆ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ವಿದ್ಯಾಭಾಸವನ್ನು ಉತ್ತಮ ಪಡಿಸಬಹುದು. ಕೊನೆಯದಾಗಿ ಜನಪದ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಬಗ್ಗೆ ಈ ರೀತಿ ಪ್ರೊಹಿಬಿಟ್ ಮಾಡತಕ್ಕದ್ದು ಅನುಚಿತ ಕ್ರಮ ಎಂದು ಹೇಳಿ ನನ್ನ ಭಾಷಣ ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

† ಶ್ರೀ ಕೆ. ಎಚ್. ಶ್ರೀನಿವಾಸ (ಸಾಗರ).—ಮಾನ್ಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಇರುವ ಶಿಕ್ಷಣ ಬೇಡಿಕೆಗಳನ್ನು ಸಮರ್ಥಿಸುತ್ತಾ ಕೆಲವು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಪ್ರಸ್ತಾಪ ಮಾಡಲು ಇಚ್ಛೆ ಪಡುತ್ತೇನೆ. ಕಳೆದ ಇಪ್ಪತ್ತು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ರಾಷ್ಟ್ರಾದ್ಯಂತ ಹಾಗೂ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಸೌಲಭ್ಯಗಳ ಹೆಚ್ಚಳವಾಗಿದೆ. ಈ ಬಗ್ಗೆ ವಿಶೇಷ ಅಂಕಿ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಪದೇ ಪದೇ ಪ್ರಸ್ತಾಪ ಮಾಡುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿಲ್ಲ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಇದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಗೊತ್ತಿದೆ. ಶಿಕ್ಷಣ ಸೌಲಭ್ಯಗಳ ಹೆಚ್ಚಳವಾಗಿದೆ ಎನ್ನುವ ಬಗ್ಗೆ ಎರಡು ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಇರಲಿಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯೆ ಕಲಿಯುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಿರಲಿಲ್ಲವೋ ಎಲ್ಲ ಗಾಢಾಂಧಕಾರವಿತ್ತೋ ಅಂಥಲ್ಲಿ ಮೂಲ ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಇಂದು ವಿದ್ಯಾಭಾಸ ಪಡೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ದೊರೆತಿದೆ. ಇವರ ಬಗ್ಗೆ ಎರಡು ಅಭಿಪ್ರಾಯವಿರಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಹೀಗೆ ಹೆಚ್ಚಿಸುತ್ತಿರತಕ್ಕಂಥ ವಿದ್ಯಾಭಾಸ ಅವಕಾಶ, ಅನೇಕ ರಂಗಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಧಿಸಿರತಕ್ಕಂಥ ಪ್ರಗತಿ ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಗಿರಬಹುದು. ಆದರೆ ಇದು ತನ್ನದೇ ಆದ ಒಂದು ಸಮಸ್ಯೆ ಉಂಟುಮಾಡಿದೆ. ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವಾದ ಸಮಸ್ಯೆ ಇಂದು ಎದುರಿಸಬೇಕಾದುದು ಅಂದರೆ ವಿದ್ಯಾವಂತರ ನಿರುದ್ಯೋಗ ಸಮಸ್ಯೆ. ಇದು ರಾಷ್ಟ್ರದ ವಿಕಾಸಕ್ಕೆ ಧಕ್ಕೆ ತಂದಿದೆ. ಇದರ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಇದಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಕೆಲವು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಅನೇಕ ರೀತಿ ಪರಿಹಾರ ಹೇಳಬಹುದು. ಆದರೆ ಕೆಲವೊಂದಕ್ಕೆ ಪರಿಹಾರ ಸಿಕ್ಕದೇ ಇರುವ ಪ್ರಸಂಗ ಬಂದಿದೆ. ಉನ್ನತ ವಿದ್ಯಾಭಾಸ ಮಾಡಿದವರಿಗೆ ಕೆಲಸವಿಲ್ಲದೆ ಅದಕ್ಕೆ ಪರಿಹಾರ ಕಂಡುಬಂದಿಲ್ಲ. ತೆರೆನೋವು

(ಶ್ರೀ ಕೆ. ಎಚ್. ಶ್ರೀನಿವಾಸ)

ಬಂದರೆ ತರೆ ತೆಗೆದುಹಾಕಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳುವ ಹಾಗೆ ಆಗದಾರದು ಎಂದು ಬಹು ನಮ್ಮತೆಯಿಂದ ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ವಿನಂತಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಇಷ್ಟೊಂದು ವಿಕಾಸವಾಗಿ ಅವಕಾಶ ಹೆಚ್ಚಿದ್ದಾಗ್ಗೆ ವಿದ್ಯಾವಂತ ನಿಯೋಗಿಗಳು ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಉತ್ಪತ್ತಿವಾಗುತ್ತಿದ್ದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಪರಿಹಾರ ಕಂಡುಹಿಡಿಯಬೇಕಾಗಿದೆ. ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದಲ್ಲಿ ರೋಷ ದೋಷಗಳು ಇವೆಯೇ? ಗುಣದ ಅಭಾವ ಇದೆಯೇ? ಇದನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಬೇಕು. ಇದರಲ್ಲಿ ಏನಾದರೂ ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡಬೇಕಾದರೆ ಆರೋಚನೆ ಮಾಡಿ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಮೂಲಭೂತವಾದ ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ, ಕೋಲಾರಿ ರಿಪೋರ್ಟ್‌ನಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ಈ ರೀತಿ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ವ್ಯಕ್ತ ಮಾಡಿದೆ.

“ The most important and urgent reform needed in education is to transform it to endeavour to relate it to the life, needs and aspirations of the people and thereby make it a powerful instrument of social, economic and cultural transformation necessary for the realisation of the national goals. For this purpose, education should be developed so as to increase productivity achieve social and national integration, accelerate the process of modernisation and cultivate social, moral and spiritual values.”

ಇನ್ನು ಇದರಲ್ಲಿ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಇದು ನಮ್ಮ ಸಮಸ್ಯೆಯ ಮೂಲ. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳನ್ನು ತಯಾರ್ಪಡತಕ್ಕಂಥ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ರಂಗವೇ ಬೇರೆ, ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಪ್ರವೇಶ ಮಾಡಿದಾಗ್ಗೆ ಇರುವ ಅನುಭವವೇ ಬೇರೆಯಾಗಿದೆ. ಇದರಿಂದ ಕಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಶಿಕ್ಷಣ ಪಡೆದಮೇಲೆ ಅದು ಜೀವನಕ್ಕೆ ಹತ್ತಿರವಾಗಿದ್ದು ಅನುಕೂಲವಾಗಬೇಕು. ಅಂದರೆ ಅದರ ಪರಿಣಾಮ ಉತ್ತಮವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದಲೂ ತತ್ವ ಹೇಳುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಗ್ರಾಂಟ್ ಕೊಡುತ್ತೀರಿ ಅದಕ್ಕೆ ಕ್ರಮ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೀರಿ. ಅದರ ಬದಲಾವಣೆಯಿಂದ ಯಾವ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಮೂಲಭೂತವಾದ ಪ್ರಶ್ನೆ ಬಿಡಿಸಲು ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡುವ ಅವಕಾಶ ಇರಬೇಕು. ಅದೇ ಅನಾವಶ್ಯಕವಾಗಿ ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡಿದರೆ ಅದರಿಂದ ಏನೂ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅದುದರಿಂದ ಅನಾವಶ್ಯಕ ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡುವುದನ್ನು ದಯವಿಟ್ಟು ನಿಲ್ಲಿಸಬೇಕು ಎಂದು ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.

ಜನ ವಿದ್ಯಾವಂತರಾಗಿ ನಾನಾ ರಂಗದಲ್ಲಿ ಸೇವೆ ಸಲ್ಲಿಸತಕ್ಕಂಥ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ಇಂದು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಬೇಕಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಇಂದು ದೇಶದ ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ ಭ್ರಷ್ಟಾಚಾರ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನು? ಇಂದು ನೈತಿಕ ಮೂಲ್ಯ ಅಧಃಪತನವಾಗಿರುವುದೇ ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ. ಒಬ್ಬ ಎಂಪಿ ಯರನ್ನು ಐದು ವರ್ಷ ಶಿಕ್ಷಣ ಪಡೆದು ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಸೇರಿಕೊಂಡಾಗ್ಗೆ ಹತ್ತು ರೂಪಾಯಿ ನೂರು ರೂಪಾಯಿ ಸುಲಭವಾಗಿ ದಕ್ಕುತ್ತದೆ ಎಂದು ಅನ್ನಿಸಿದರೆ ಅವನು ಕಲತ ಎಂಪಿಯಿರಿಂಗ್ ವಿದ್ಯೆ ಮರೆತು ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಸೀಮೆಂಟು ಮರಳು ಇದರಲ್ಲಿಯ ವ್ಯತ್ಯಾಸವೇ ಮರೆತು ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಅಂಥವರಿಂದ ದೇಶ ಸೇವೆ ನಿರೀಕ್ಷಣೆ ಮಾಡುವುದು ತಪ್ಪು. ಒಂದು ಕಾಲಕ್ಕೆ ಎಂಪಿಯಿರಸ್, ಡಾಕ್ಟರ್ಸ್, ಐ.ಎ.ಎಸ್. ಆಫೀಸರ್ಸ್ ಬೇಕು ಎಂಬ ಕೂಗು ಇತ್ತು. ಇವತ್ತು 20 ವರ್ಷಗಳ ನಂತರ ನಮಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಿದೆ, ಇಂಥ ಎಂಪಿಯಿರಸ್, ಡಾಕ್ಟರ್ಸ್, ಆಫೀಸರ್ಸ್ ತಯಾರ್ಪಡುವುದರಿಂದ ಏನೂ ಪ್ರಯೋಜನ ಇಲ್ಲ ಎಂದು. ಅವರು ಸೂಕ್ತ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸೇವೆ ಸಲ್ಲಿಸಿದರೆ ಮಾತ್ರ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗುತ್ತದೆ. ಅದುದರಿಂದ ವಿದ್ಯೆಯ ಗುರಿ ಯೋಗ್ಯ ಮನುಷ್ಯನ ಸೃಷ್ಟಿ ಮಾಡುವುದು ಆಗಬೇಕು. ಯಾವುದನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು ಯಾವುದನ್ನು ಮಾಡದಾರದು ಎನ್ನುವ ಕಲ್ಪನೆ ಇರಬೇಕು. ಇಂಥ ಮನುಷ್ಯ ಸೃಷ್ಟಿಯಾಗಬೇಕು. ಹಾಗೆ ಒಂದು ಮನಸ್ಸಿನ ಮೂಲಭೂತ ಬದಲಾವಣೆಯನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳದೆ ನಾವು ಸುಮ್ಮನೆ ಇಂಪಿಯಿರಿಂಗ್ ಎಕ್ಸ್‌ಪರ್ಟ್‌ಗಳು, ನಾವು ಮೆಡಿಕಲ್ ಎಕ್ಸ್‌ಪರ್ಟ್‌ಗಳು, ನಾವು ಆಡಳಿತವರ್ಗದವರು, ನಾವು ಬೊಡ್ಡ ಉನ್ನತ ಅಧಿಕಾರವರ್ಗದವರು ನಾವು ಶಾಸಕ ವರ್ಗದವರು ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಯಾವುದೇ ಒಂದು ರಾಷ್ಟ್ರವಾಗಲಿ ಅದು ಒಂದು ನೀತಿವಂತ ರಾಷ್ಟ್ರವೆನಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿದ್ದರೆ ಆ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಎಲ್ಲ ದರ್ಜೆಯ ಜನರಲ್ಲೂ

ನೀತಿವಂತ ವಿಚಾರಗಳ ಮಾಲ್ಯವೇನು ಎಂಬುದು ಅವರೆಲ್ಲರ ಹೃದಯದಲ್ಲಿಯೂ ಧೃಢವಾಗಿ ಬೇರೂರಿ ನಿಲ್ಲುವಂಥ ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ತರಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಮಾನ್ಯ ವಿದ್ಯಾಸಚಿವರಲ್ಲಿ ಅರಿಕೆ ಮಾಡಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಇದೇ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಕೊಠಾರಿ ಕಮೀಷನ್ನಿನವರು ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ.—

The educational system should emphasise the development of fundamental social moral and spiritual values."

ಇಂಥಾ ಒಂದು ಬದಲಾವಣೆಗೆ ಯಾವ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ನಾವು ಮುಂದುವರಿಯ ಬೇಕು ಎನ್ನುತಕ್ಕ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ವಿವರವಾಗಿ ಪ್ರಸ್ತಾಪಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಬಗ್ಗೆ ನಾನು ಇಷ್ಟು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಹೇಳಿ ಇನ್ನು ನಾನು ಮತ್ತೊಂದು ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾದ ವಿಚಾರವನ್ನು ಪ್ರಸ್ತಾಪ ಮಾಡಲಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ನಮ್ಮ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ವೃಂದದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ನೋಡಿದರೂ ಆಶಿಸ್ತು ಎನ್ನುವುದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಕಂಡು ಬರುತ್ತಿದೆ. ಆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ತಮ್ಮ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಜೀವಿಯಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಮುಖ್ಯ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯೇನು, ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗೆ ಯಾವ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಹಕ್ಕಿದೆ, ಯಾವ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಹಕ್ಕಿಲ್ಲ, ಅವರು ಏನು ಮಾಡಬಹುದು, ಏನು ಮಾಡಬಾರದು ಎನ್ನುತಕ್ಕ ಒಂದು ವಿವೇಚನ ಅವರಲ್ಲಿದೆ. ಅವರ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಅವರ ಮುಖ್ಯ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯೇನು ಅನ್ನುವುದನ್ನು ಅವರಿಗೆ ಮನವರಿಕೆ ಮಾಡತಕ್ಕ ಒಂದು ಅವಕಾಶ ಎಲ್ಲೆಯೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಅವರು ಕಾರೇಜನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬರುತ್ತಿರುವಾಗಲೇ ತಮಗೊಂದು ಕುರ್ಚಿ ದೊರೆಯತಕ್ಕ ಸ್ಥಾನ ಎಲ್ಲ ದೊರೆಯುತ್ತದೆ, ಆ ಸ್ಥಾನದ ನಂಬಳವೇನು, ಅಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಕರ್ತವ್ಯ ಏನು ಎನ್ನುತಕ್ಕ ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ತಮ್ಮ ತರೆಯಲ್ಲಿ ತುಂಬಿಕೊಂಡು ಅವರು ಹೊರಗೆ ಬರುತ್ತಾರೆಯೇ ನಿನಾ, ಅವರು ತಾವೊಂದು ಬಡದೇಶದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿ ಬೆಳೆದಿದ್ದೇವೆ, ತಮ್ಮ ರಾಷ್ಟ್ರ ಬಡರಾಷ್ಟ್ರ ಈ ಬಡರಾಷ್ಟ್ರವನ್ನು ಮುಂದಕ್ಕೆ ತರಬೇಕಾದರೆ ಈ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಎಷ್ಟಿದೆ ಆ ತಮ್ಮ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ತಾವು ಹೇಗೆ ನಿರ್ವಹಿಸಬೇಕು ಎನ್ನುತಕ್ಕ ಭಾವನೆಗಳನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಅವರು ಕಾರೇಜಿನಿಂದ ಹೊರಗೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಇಂಥ ಒಂದು ತೀವ್ರ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ ಅವರ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಮೂಡುವಂತೆ ಒಂದು ವಾತಾವರಣವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಮಾಡಬೇಕು. ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೂ ಅವರಲ್ಲಿ ಅಂಥ ಒಂದು ಕ್ರಿಯಾಶೀಲತೆಯ ಪ್ರಜ್ಞೆ ಮೂಡಲು ಅವಕಾಶವಾಗಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ದೇಶ ಸಕಲ ಸಂಪದ್ಭರಿತ ದೇಶವಾಗಿದೆ. ನಮ್ಮನ್ನು ಹಸಿರು ಚಪ್ಪರ ತಳೆದುಡೋರಣಗಳಿಂದ ಅಲಂಕರಿಸಿರುವ ಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಮರಾಠೆಯಿಂದ ಆಹ್ವಾನಿಸುತ್ತಾರೆಂಬ ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಗಳಿಂದ ಬರತಕ್ಕ ಆ ಜನರನ್ನೆದ್ದಾರೆ ಅಂಥವರು ಯಾವ ಸ್ಥಾನವನ್ನೇ ಅಲಂಕರಿಸಲಿ ಅವರಿಂದ ದೇಶಕ್ಕೆ ಯಾವ ಪ್ರಯೋಜನವೂ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಸಹಾಯ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅವರಿಂದ ಸಾಧ್ಯವೂ ಇಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ನಾವೀದಿವನ ಅವರಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಏನು ಎನ್ನುತಕ್ಕ ಒಂದು ಪ್ರಜ್ಞೆ ಮೂಡುವಂತೆ ಅದಕ್ಕೇನು ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂಬುದು ಬಹಳ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವಾದ ಅಂಶ. ಆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಲ್ಲಿ ಕಂಡು ಬರತಕ್ಕ ಚಳವಳಿಯ ಭಾವನೆಯನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸುವಂತೆ ಮಾಡ ಬೇಕಾಗಿದ್ದರೆ ಏನು ಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಕೈಗೊಳ್ಳಬೇಕು ಅನ್ನುವುದರ ಬಗ್ಗೆ ಕೊಠಾರಿ ಕಮೀಷನ್ನಿನವರು ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ:—

"The responsibility for indiscipline taking place is multi-lateral and no effective solution is possible unless each agency, students, parents, teachers, State Governments and political parties does its own duty."

ಆದರೆ ನಾನು ಇಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಪ್ರಸ್ತಾಪಮಾಡಬಯಸುವುದೇನೆಂದರೆ ರಾಜಕೀಯ ಪಕ್ಷಗಳಿಂದ ಆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಚಳವಳಿಯನ್ನು ದೂರವಿಡಬೇಕಾದರೆ ನಾವು ಈ ದಿವಸ ಎಲ್ಲ ರಾಜಕೀಯ ಪಕ್ಷಗಳೊಂದಿಗೆ ಒಂದು ಒಡಂಬಡಿಕೆಗೆ ಬರಬೇಕಾದ್ದು ಅತ್ಯಗತ್ಯ. ಅಷ್ಟೇ ಸಾಲದು ಅದರ ಜೊತೆಗೆ ರಾಜಕೀಯ ಮುಖಂಡರೂ ಹಾಗೂ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯದಿಂದ ವಿದ್ಯಾನಿಪುಣರೂ ಆದ ಜನರನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಿದ್ದ ಒಂದು ಸಮಿತಿಯನ್ನು ನೇಮಕ ಮಾಡಬೇಕಾದ್ದು ಅಗತ್ಯ. ಅಂಥ ಒಂದು ಸಮಿತಿಯನ್ನು ಬೇಗ ಮಾಡಿ ಅದನ್ನು ತಡೆಗಟ್ಟುವುದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯುವುದಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ವಿದ್ಯಾ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಅವರಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ಖಾಸಗಿ ವಿದ್ಯಾ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ಅಷ್ಟು ಉತ್ತಮವಾದ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿಲ್ಲ ಎನ್ನುವಂಥ ಒಂದು ಮಾತನ್ನು ಹೇಳಲಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಹಾಗೆ ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ನಮಗೆ ನೈತಿಕ ಬೆಂಬಲವಿಲ್ಲ.

"As private enterprise has played an important role in the development of education in modern India, the State should

(ಶ್ರೀ ಕೆ. ಎಚ್. ಶ್ರೀನಿವಾಸ)

make all possible use of the assistance that comes from the private sector for the development of education."

ಈ ದಿವಸ ನಮ್ಮ ದೇಶವನ್ನೇ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಿ, ಇಲ್ಲವೇ ರಾಷ್ಟ್ರವನ್ನೇ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಿ, ಅಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಕಾಲೇಜುಗಳು ಅವು ಆರ್ಟ್ಸ್ ಕಾಲೇಜುಗಳಾಗಿರಲಿ, ಸೈನ್ಸ್ ಕಾಲೇಜುಗಳಾಗಿರಲಿ ಅಥವಾ ಇಂಜಿನಿಯರಿಂಗ್ ಇಲ್ಲವೇ ಮೆಡಿಕಲ್ ಕಾಲೇಜುಗಳಾಗಿರಲಿ—ಅವು ಬಹು ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಉತ್ತಮವಾದ ಸೇವೆಯನ್ನು ಸಲ್ಲಿಸಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿವೆ. ಆದರಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ವೇಷ್ಚಿದ್ವರೂ ಇರಬಹುದು. ಇನ್ನು ಕೆಲವು ವೆಸ್ಟ್‌ಡ್ ಇಂಟ್ರಿಸ್ಟಿನಿಂದ ಕೆಲಸ ಮಾಡತಕ್ಕವುಗಳೂ ಇರಬಹುದು. ಆದರೆ ಈ ವಿದ್ಯಾ ಸಂಸ್ಥೆಗಳನ್ನು ನೋಡತಕ್ಕ ದೃಷ್ಟಿವಾತ್ಸ ಬದರಾವಣಿಯಾಗಬೇಕು. ಮತ್ತು ಅದು ಒಂದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾದ ನೀತಿಯನ್ನು ತಾಳಬೇಕು. ಹಾಗಲ್ಲದೆ ಏನೋ ನೀವೂ ಶ್ರಮ ವಹಿಸಿ ಮುಂದೆ ಬಂದರೆ ಆಗ ನಾವೂ ಒಂದು ಕೈ ಕೊಡುತ್ತೇವೆ, ಆಗ ನೀವೂ ಈ ವಿದ್ಯಾ ಸಂಸ್ಥೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಬಹುದು ಎಂದು ಹೇಳತಕ್ಕದ್ದು ಸರಿಯಾದ ನೀತಿಯಲ್ಲ. ಖಾಸಗೀ ಜನರೂ ಕೂಡ ಒಂದು ಒಳ್ಳೆಯ ಭಾವನೆಯಿಂದ ಒಂದು ವಿದ್ಯಾ ಸಂಸ್ಥೆಯನ್ನು ಕಟ್ಟಲು ಮುಂದೆ ಬಂದು ಸರ್ಕಾರದವರನ್ನು ತಾವು ಅದಕ್ಕೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಗ್ರಾಂಟನ್ನು ಕೊಡಿ, ಆ ಶಾಲೆಯ ರೆಕಗ್ನಿಷನ್ ಕೊಡಿ ಎಂದು ಕೇಳಿ ಕೊಂಡರೆ—ನಿಮಗೆ ಅಂಥ ವಿದ್ಯಾ ಸಂಸ್ಥೆಯನ್ನು ಕಟ್ಟಲು ಅರ್ಹತೆ ಇಲ್ಲದ ಮೇಲೆ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಯಾರು ಕಟ್ಟು ಎಂದು ಹೇಳಿದರು ? ನಿಮಗೆ ಅಂಥ ಚೈತನ್ಯ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಅದನ್ನು ಕೈಬಿಟ್ಟುಬಿಡಿ ಎಂದು ಹೇಳತಕ್ಕ ಸರ್ಕಾರದವರ ಆ ನೀತಿ ಏನಿದೆ ಅದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಒಂದು ಖಾಸಗಿ ಪ್ರೌಢ ಶಾಲೆಯನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸುತ್ತೇವೆಂದು ಯಾರಾದರೂ ಖಾಸಗೀ ಜನರು ಮುಂದೆ ಬಂದರೆ ಅವರಿಗೆ ಪ್ರಾರಂಭದಲ್ಲೇ 5 ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಡೆಪಾಜಿಟ್ ಇಡಬೇಕೆಂದು ನಿರ್ಬಂಧವನ್ನು ಹಾಕಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಆದರೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಇಂಥ ಒಂದು ಡೆಪಾಜಿಟ್ಟನ್ನು ಯಾರು ಯಾವ ಒಂದು ಬೆಲೆಗೂ ಇಲ್ಲದೆ ಮತ್ತು ಯಾವ ಅಸೆಟ್ ಕೂಡ ಇಲ್ಲದೆ ಒಂದು ರೆಕಗ್ನಿಷನ್ ಕೇಳಿದರೆ ಅಂಥವರಿಂದ ಇದನ್ನು ಕೇಳಬಹುದು. 30-40 ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಕಟ್ಟಡ ಮತ್ತು ಇತರೇ ಎಕ್ಸಿಟ್ ಮೆಂಟುಗಳನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದವರಿಗೂ ಕೊಡಿ, ನೀವೂ ಕ್ಯಾಷ್ ಡೆಪಾಜಿಟ್ಟನ್ನು ಮಾಡಲೇ ಬೇಕು ಎಂಬುದರಲ್ಲಿ ಅರ್ಥವಿಲ್ಲ. ಆ ಧೋರಣೆ ಸರಿಯಾದ್ದಲ್ಲ. ಎಲ್ಲ ಯಾವ ಅಸೆಟ್ ಇರುವುದಿಲ್ಲವೋ ಅಲ್ಲ ಕ್ಯಾಷ್ ಡೆಪಾಜಿಟ್ಟನ್ನು ಇವರು ನಿರ್ಬಂಧ ಮಾಡಲಿ. ಯಾರಾದರೂ ಈ ದಿವಸ ಒಂದು ಆರ್ಟ್ಸ್ ಅಥವಾ ಸೈನ್ಸ್ ಕಾಲೇಜನ್ನು ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಲು ಉದಾರದಿಂದ ಮುಂದೆ ಬಂದರೆ ಅವರಿಗೆ ಆರ್ಟ್ಸ್ ಕಾಲೇಜಿಗೆ 2 ಸಾವಿರ ಸೈನ್ಸ್ ಕಾಲೇಜಿಗೆ 5 ಸಾವಿರ ಡೆಪಾಜಿಟ್ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಒತ್ತಾಯ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಈ ಒತ್ತಾಯದ ಹಿನ್ನೆಲೆಯೇನು ಅನ್ನುವುದು ನನಗೆ ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತ ಇಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಆರ್ಥಿಕ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಅವರ ಬಡ್ಡಿಗೆ ಭಾಷಣದಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ :—

"If one is to have liquid assets proportionate to the debts, it means no development can be expected."

ಈ ಹತ್ತು ಸಾವಿರ ಆ ಸಂಸ್ಥೆಯವರ ಕೈಲಿದ್ದರೆ ಒಂದು ರೂಮನ್ನಾಗಲಿ ಅಥವಾ ಲ್ಯಾಬೋರೇಟರಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಸಾಮಾನುಗಳನ್ನಾಗಲಿ ಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಾಗುತ್ತದೆ. ಕಾಲೇಜಿನವರಾದರೆ ಅವರಿಗೆ ಒಂದು ಹಾಸ್ಟಲನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಅದರಿಂದ ಬಹಳ ಸಹಾಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಹಾಗೆ ಆ ಜನರು ಆ ಸಂಸ್ಥೆಗಳನ್ನು ನಡೆಸುವುದಕ್ಕೆ ಯಾವ ಒಂದು ಸಕ್ಕೂರಿಳಿ ಇದೆ ಎಂದು ಕೇಳುವುದಾದರೆ ನಾನು ಕೇಳುತ್ತೇನೆ ಹಾಗೇ ಇವರೇ ಈ ಸರ್ಕಾರ ನಾಳೆಯೂ ನಡೆಸುತ್ತಾರೆಂಬುದಕ್ಕೆ ಯಾವ ಸಕ್ಕೂರಿಳಿ ಇದೆ ಎಂದು ? They do not have any liquid cash with them. They may have some assets. ಆದುದರಿಂದ ಇಂಥ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ತಾನು ಯಾವ ರೀತಿ ಇದ್ದೇನೆ ಅನ್ನುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸದೆ ಬೇರೆಯವರ ಬಗ್ಗೆ ಇಂಥ ನೀತಿಯನ್ನು ಅನುಸರಿಸುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಇದನ್ನು ಕೂಡಲೇ ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಇನ್ನು ಯಾರಾದರೂ ಇಂಥ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ಬಾಡಿಗೆ ಕಟ್ಟಡದಲ್ಲಿ ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದರೆ ಅವರಿಗೆ ಗ್ರಾಂಟನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಾರಂತೆ, ಸ್ವಂತ ಕಟ್ಟಡ ಇದ್ದವರಿಗೆ ಆ ಗ್ರಾಂಟನ್ನು ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲವಂತೆ. ಕಟ್ಟಡ ಇರತಕ್ಕವರಿಗೆ ಆ ಗ್ರಾಂಟನ್ನು ಕೊಟ್ಟರೆ ಅವರಿಗೆ ಆಗತಕ್ಕ ಡಿಫಿನ್ಸಿಟನ್ನು ಭರ್ತಿಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದುದರಿಂದ ಸ್ವಂತ ಕಟ್ಟಡವರಿಗೆ ಈ ಗ್ರಾಂಟನ್ನು ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳತಕ್ಕ ನೀತಿ ಸರಿಯಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ಕೂಡಲೇ ಬದಲಾಯಿಸಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಇನ್ನು ಒಂದು ವಿದ್ಯಾ ಸಂಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಪಾಸಾಗತಕ್ಕ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಕಮ್ಮಿಯಾದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಕೊಡತಕ್ಕ

ಗ್ರಾಂಟನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸುವಂತೆ ಆರ್ಡರ್ ಮಾಡಲು ಅದಕ್ಕೆ ಹಿಂದೆ ಸಲಹೆ ನೀಡತಕ್ಕ ತೊಗಲಕ್ಕರು ಯಾರಿದ್ದಾರೋ ಅದು ಗೊತ್ತಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಹಾಗೆ ಎಲ್ಲ 200 ಹುಡುಗರಿಗಿಂತ ಕಡಮೆ ಇರುತ್ತಾರೋ ಅಲ್ಲಗೆ ಒಂದು ಎಸ್.ಎಸ್.ಎಲ್.ಸಿ.ಯ ಸೆಂಟರನ್ನು ಕೊಡುವುಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ನಮ್ಮ ಮಲೆನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಮನೆಗಳು ಒಂದೊಕ್ಕೊಂದಕ್ಕೂ ಬಹಳ ದೂರವಿರುತ್ತೆ. ಅಲ್ಲದೆ ಅಲ್ಲ ಇರತಕ್ಕ ಜನ ಸಂಖ್ಯೆ ಕೂಡ ಬಹಳ ಕಡಮೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅಲ್ಲಗೆ 200ಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ 100 ಎದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿದ್ದರೂ ಅಲ್ಲಗೆ ಒಂದು ಸೆಂಟರನ್ನು ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಒತ್ತಾಯ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಮತ್ತು ಈ ಸಂಖ್ಯೆಯನ್ನು ತತ್ಪ್ರಾಪ್ತಿ ಮಲೆನಾಡಿನಲ್ಲಿ 100ಕ್ಕೆ ಇಳಿಸಲೇಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ಪ್ರೈಮರಿ ಮತ್ತು ಸೆಕೆಂಡರಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡತಕ್ಕ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳಿಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಸಂಬಳವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿಲ್ಲ. ಅದರಿಂದ ನಾವು ನಿರೀಕ್ಷಿಸತಕ್ಕ ಫಲವನ್ನು ಪಡೆಯುವುದಕ್ಕಾಗ್ತಿಲ್ಲ. ಅದುದರಿಂದ ಈ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳ ಸಂಬಳಸಾರಿಗೆಯ ಕಡೆಗೆ ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಹೆಚ್ಚಿನ ಗಮನ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಕೆಲವು ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರಿ ಪ್ರೌಢಶಾಲೆಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಮನಸ್ಸು ಮಾಡುತ್ತಿಲ್ಲ, ಅದನ್ನು ಕೈಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಸಾಕಷ್ಟು ಅವಕಾಶ ಇರತಕ್ಕ ಕಡೆಯಲ್ಲೂ ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡದೆ ಕೈಬಿಡತಕ್ಕದ್ದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಕೆಲವು ತಾಲ್ಲೂಕುಗಳಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ಸರ್ಕಾರದವರು ಒಂದೂ ಸರ್ಕಾರಿ ಪ್ರೌಢಶಾಲೆಯನ್ನೂ ಸ್ಥಾಪಿಸಿಲ್ಲವೋ ಅಂಥ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದನ್ನಾದರೂ ಸರ್ಕಾರದವರು ಸ್ಥಾಪಿಸಬೇಕು ಎಂದು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ಕೊಠಾರಿ ಕಮಾಷನ್ ವರದಿಯನ್ನು ಚರ್ಚೆಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸುದೀರ್ಘವಾಗಿ ಚರ್ಚೆ ನಡೆಸುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಮಾಡಿಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿ ನನಗಿಷ್ಟು ಮಾತನಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಒದಗಿಸಿಕೊಟ್ಟ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಿಗೆ ನನ್ನ ವಂದನೆಗಳನ್ನರ್ಪಿಸಿ ನಾನು ನನ್ನ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

Sri P. B. NANDIHALI (Uchagaon).—Mr. Deputy Speaker Sir, before our independence we were criticising the British Government for their educational pattern which was creating only clerks. But to-day after 20 years of freedom, we see no change in the pattern of education. So I expect a revolutionary change in the pattern of education because there is no soul and life in the education to-day. Nobody is satisfied with the pattern of education; the parents, teachers, officers and everybody is suspicious in the education system. Regarding the pre-primary education, I am glad to say that the Government have given importance and they have decided to take 4 lakhs children in the age group of 3 to 5 years. In this connection, I want to suggest the Government must see that priority and preference should be given to the backward rural areas while opening the pre-primary schools because in the backward area, there are no educational facilities at all. Of course the teachers are not available. I request the Government to be liberal with regard to this policy and appoint the teachers with minimum qualifications to 7th standard. I also request the Government that the retired teachers should be appointed for these pre-primary schools. Regarding the primary education, Sir, in 1965-66, there were 31,112 schools, the teachers strength was about 36.10 lakhs and the students strength was about 90,181 lakhs. In the next two years there as considerable increase in the number of children in the Schools and it was about 2.75 lakhs increase. In the same proportion the teachers' strength was not increased. More than 17,000 teachers were taken for Training Colleges. My experience is that in the First Standard, it is not possible for a Teacher to control more than 30 to 40 children. But to-day, the

(SRI P. B. NANDIHALI)

experience is quite different. There are some schools where 100 students in the First Standard are to be controlled by one Teacher only and there are some Schools in backward villages called one Teacher School, and this single Teacher has to conduct 4 classes. This must be put an end to and not more than two classes should be given to one teacher. We are seeing every day the miserable economic plight of the poor teachers. Unless and until the economic condition of the Teachers is improved, we cannot expect more progress in the educational field. No increments are being given to untrained teachers. It is a great injustice done to them. In other Departments, increments are being given to untrained clerks, servants etc. But I do not know why this injustice is done to the poor teachers who are working for the cause of education. I came to know that during 1961-62 and 62-63 some untrained teachers were given increments, but again the increments were taken back. Especially there is one Marathi Training College and it is very difficult to get admission for all the teachers. For this reason many teachers could not get admission there. On account of this reason, they could not get increments for a long period. I request the Government to give increments even to untrained teachers. About transfer of teachers, the Government must take proper action to see that Teachers should not be transferred to distant places because with their meagre salary, they cannot maintain their families. It is utterly impossible to maintain their families in distant places paying high prices for the essential commodities and also paying high rent for the houses in these hard days. I also suggest, therefore, that in the rural areas, quarters may be constructed for the use of the teachers. The Government has taken up the compulsory primary education scheme. But unfortunately, there are private schools yet under the private management. With the meagre grants by the Government, it is not possible to give sufficient payment to the Teachers. To-day after 20 years of freedom, the teachers are getting only Rs. 30 to 50 per month in Belgaum City. Is it possible to maintain their families? They are starving. There was a circular by the Director of Public Instruction on 2nd March 1965 regarding the taking over of private primary schools to the control of School Boards in the Bombay Karnataka area and to the control of Government in other areas of the State and they have specifically mentioned here that the policy should be liberalised in regard to taking over of the private primary Schools and every one of such private primary schools should be taken over by the School Boards or Government. But some of the Schools have not been taken over. I request the Hon'ble Minister for Education to sympathetically consider these cases and see that these Schools are taken over immediately in the interest of the starving teachers who are serving for the cause of education: I may mention one instance here. There is one Marathi School in Narrekargalli Shahapur. For the last 10 years, no grants have been given to this School. Of course there is some dispute about the management with regard to this School. The Teachers are suffering. I pray

the Government to take over the School with the Teachers immediately. They have not sanctioned a single pie for the last 8 to 10 years.

About secondary education I must thank the Government because they have solved the problem of salary and they have satisfied all the servants and staff by granting the salary on cheque system and in time. In this connection, I request the Government to increase their salary, because in Maharashtra State the salary is more than what is given in Mysore State. A graduate teacher of Belgaum at a distance of hardly 10 to 15 miles in Maharashtra area gets Rs. 60 or Rs. 70 more than a teachers working in Mysore State.

My friend, hon'ble member Sri Srinivas pointed out the difficulties about the permission to open new High schools. I want to bring very seriously to the notice of the Government that this is a great injustice that the Government is doing. All the private managements and the Government have started High schools in convenient places in towns and cities and in places where facilities are available. After 20 years of independence, there are some backward areas where no facilities are available. I will give an instance. In Jamboti and Kanakumbi area, within 15 miles from Belgaum City, there are Sixty villages. It is a thick forest area, there are no roads and buses cannot ply, and a man cannot travel even in day time in that area. This year, we tried our level best and inspired people, and they started one school with 20 or 25 boys. Unfortunately, they could not get permission from the Government, and because there are rules that they must deposit Rs. 5,000. they cannot get maintenance grant for 3 years. How is it possible to run a High School without grant? Are Tatas and Birlas coming forward for the upliftment of the landless people who are starving today? Poor people are eating fruits and leaves in the forest in this area. I swear before the Hon'ble Minister that there is not a single word which is exaggerated here in my statement. So, I request that these rules should be revolutionised and to change the grant-in-aid rules to bring the poor common people from the deep dark valley of ignorance and poverty and develop them. The policy should be liberalised, and there should not be any deposit for opening new schools at least in rural areas. It is not possible to run a High school without grant for three years. According to my experience, financial help is necessary in the primary stage rather than after three years. People are under the impression that Government is helping by means of grant. Government is not giving grant for 3 years and it is great injustice. As per the present rules, it is not possible to start a High school by the common people, for the common people. Grants should be given in the beginning at least in the backward rural areas. To my surprise I see that the betterment fees from these high schools must be collected. The other day, one of the hon'ble members from the other Side had been to the Secretary to request him to grant some time to deposit this betterment fees—the management was prepared to deposit this amount after the grant is given next year, because many students are not in a position to pay the betterment fees. To strengthen the High Schools in rural

(SRI P. B. NANDIBALI)

areas, lands should be released for the construction of buildings, playgrounds and also for cultivation. There are vast lands in the villages. The Educational Officers should suggest to the department concerned to release the land required.

I would like to say a few words about the low percentage of result in S.S.L.C. Of course, there may be so many Commissions, but my experience is that it is utterly impossible to make progress and train students within 3 years. I earnestly request the Government to have four years course in High schools. There are frequent changes in Text-books and there are many mistakes also. Useful passages should be selected for the students to develop themselves, to create a sense of patriotism. The schools should be given the right to submit the examination forms of S.S.L.C. students. The result of preliminary examination is not taken into consideration while submitting the examination forms to S.S.L.C. This should be done as otherwise the students will not study well right from the beginning.

College education should be free to students, the annual income of whose parents is less than Rs. 2,400. On this Demand, I wish to bring to the kind notice of the Hon'ble Minister that there should not be any injustice in the Marathi border areas for the development of Marathi school. At present, sufficient number of marathi teachers are not there, there are Kannada circulars even in predominantly Marathi areas, and I came to know that scholarships are given to Kannada and English subjects only in the Colleges. I request the Hon'ble Minister to see that scholarships are given to Marathi and Hindi subjects in predominantly Marathi areas.

With these few words, I thank the Chair.

ಶ್ರೀ ಎ. ನಂಜಪ್ಪ (ಶಾಂತಿನಗರ).—ಮಾನ್ಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ಮಾನ್ಯ ವಿದ್ಯಾಮಂತ್ರಿಗಳು ಮಂಡಿಸಿರತಕ್ಕಂಥ ಡಿಮಾಂಡ್‌ಗಳನ್ನು ಸ್ವಾಗತ ಮಾಡುತ್ತಾ ಎರಡು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಇಚ್ಛಿಸುತ್ತೇನೆ. ಬೆಂಗಳೂರು ಕಾರ್ಪೊರೇಷನ್ ಒಳಗೆ ಇರುವಂಥ ಸರ್ಕಾರಿ ಸ್ಕೂಲ್‌ಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಹೋದ ವರ್ಷ ಕೆಲವು ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಹೇಳಿದೆ. 1965ನೇ ಇಸವಿಯಿಂದಲೂ ಸಹ ಹಲಸೂರು ಬಳಿಯಿರುವ ಗೌತಮಪುರದಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು 800 ಹರಿಜನ ಮಕ್ಕಳು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಶ್ರೀ ಕಂಠಿಯವರು ವಿದ್ಯಾಮಂತ್ರಿಗಳಾಗಿದ್ದಾಗ ಒಂದು ಸಾರಿ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ಇನ್‌ವೆಸ್ಟ್ ಮಾಡಿದ್ದರು. ಈಗ ಅಲ್ಲಿ ಸ್ಕೂಲ್ ಬಲ್ಟಿಂಗ್ ಚೆನ್ನಾಗಿಲ್ಲವೆಂದು ಮರ್ಪಿ ಟೌನ್‌ಗೆ ಬದಲಾಯಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಗೌತಮಪುರದಿಂದ ಮರ್ಪಿ ಟೌನ್‌ಗೆ ಸುಮಾರು ಒಂದು ಮೈಲಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣ ಮಕ್ಕಳು ಇಷ್ಟು ದೂರ ನಡೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುವುದಕ್ಕೆ ಆರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ವಾಹನಗಳು ಮತ್ತು ಬಸ್‌ಗಳು ಒಡಾಡುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ ತೊಂದರೆಯಾಗುತ್ತಿದೆ. ಈ ಬಗ್ಗೆ ಅನೇಕ ಅರ್ಜಿಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರೂ ಸಹ ಸರ್ಕಾರದವರು ಇದುವರೆಗೆ ಯಾವ ಕ್ರಮವನ್ನೂ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿಲ್ಲ.

[Mr. CHAIRMAN (Sri S. D. KOTHAVALA) in the Chair.]

ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಕಾಗದ ಬರೆದೆ. ಒಂದು ವರ್ಷವಾಯ್ತು. ಇದುವರೆಗೆ ಅದನ್ನು ಗಮನಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ಜನರು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ, ಅವರವರ ಜನರಿಗೆ, ಎಲ್ಲೆಲ್ಲ ಬೇಕೋ ಅಲ್ಲಿ ಅನುಕೂಲ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ, ಹರಿಜನರ ಕಡೆ, ಬಡವರ ಕಡೆ ಗಮನ ಕೊಡುತ್ತಿಲ್ಲ. ಇದು ನಿಜ. ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಹೋಗಿ ನೋಡಿದರೆ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ.

ಬಾಡಿಗೆಯ ಕಟ್ಟಡದಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ. 60 ರೂಪಾಯಿ ಬಾಡಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಕಟ್ಟಡದ ಮಾಲೀಕನಿಗೂ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೂ ಭೇದಭಾವವೆಂದು ಬಿಟ್ಟು ಕಟ್ಟಡವನ್ನು ಕೊಡಲೇ ಇಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿ ಒಂದು ನೋಡಿದರೆ ಮಕ್ಕಳ ಕಷ್ಟ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಒಂ' ಮದ್ರಾಸ್ ನೋಡಿದರೆ 800 ಜನ ಮಕ್ಕಳು ಇದ್ದಾರೆ. ಎ. ಒ. ನ್ನು ಕರೆಸಿಕೊಂಡು ತೋರಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಇನ್‌ಸ್ಟ್ರಕ್ಟರನ್ನು ಕರೆಸಿ ತೋರಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಜೋಗುಪಾಳ್ಯದೊಳಗೆ ಒಂದು ಸರ್ಕಾರಿ ಪ್ರೈಮರಿ ಸ್ಕೂಲ್ ಇದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಬಡವರಿಗೆ ಸ್ಕಾಲರ್‌ಶಿಪ್ ಸರ್ಕಾರದವರು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅದನ್ನು ಅಲ್ಲಿರುವ ಹೆಡ್‌ಮಾಸ್ಟರ್ ತಂದು ಬಿಟ್ಟು, ಸ್ಕಾಲರ್‌ಶಿಪ್ ಕೊಟ್ಟಲ್ಲ. ಈ ತರಹ ಸರ್ಕಾರಿ ಸ್ಕೂಲಗಳು ನಡೆಯುವುದಾದರೆ, ಅಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಭಯಭಕ್ತಿ ಇದೆಯೆಂಬುದನ್ನು ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಬಹುದು. ಎರಡನೆಯದಾಗಿ ಆತೋಕನಗರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸ್ಕೂಲು ಇದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಹರಿಜನ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಸ್ಕಾಲರ್‌ಶಿಪ್ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದನ್ನು ಹೆಡ್‌ಮಾಸ್ಟರ್ 3-4 ಸಾವಿರದಷ್ಟು ರೂಪಾಯಿಯನ್ನು ತಂದು ಹಾಕಿದ್ದಾನೆ. ಅದರ ಮೇಲೆ ಕ್ರಮ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಿ, ಅವರನ್ನು ಬದರಾಯಿಸಿ ಎಂದು ಹೇಳಿದಕ್ಕೆ, ಬದರಾಯಿಸಿ, ಪುನಃ ಈಗ ಅವರನ್ನು ಇರುವ ಜಾಗಕ್ಕೆ ಹಾಕಿದ್ದಾರೆ. ಇದರಿಂದ ಸರ್ಕಾರ ಎಷ್ಟು ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತದೆ ಎಂದು ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ. ತಪ್ಪು ಮಾಡಿದರೆ ಶಿಕ್ಷೆ ಮಾಡುವುದು ಬಿಟ್ಟು ಪುನಃ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಅಲ್ಲೇ ಹಾಕಿದ್ದಾರೆ. ಈ ರೀತಿ ಮಾಡಿದರೆ, ಅವರಿಗೆ ಒಂದು ಭಯ ಇರುತ್ತದೆಯೇ? ಅದು ಇವರ ಗಮನಕ್ಕೆ ಬಂದಿದೆಯೇ? ಆ ತರಹ ಮಾಡಿದರೆ ಇವರಿಗೆ ಹಾಗೂ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಒಂದು ಕೆಟ್ಟ ಹೆಸರು ಬರುವುದಿಲ್ಲವೇ? ನಾಗರಿಕರಿಗೆ ಗೊತ್ತಾದರೆ, ಅವರೇ ಕ್ರಮ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಶಿಕ್ಷೆ ಮಾಡುವರು. ಆದ್ದರಿಂದ ಸರ್ಕಾರದವರು ತಪ್ಪು ಮಾಡಿದವರನ್ನು ಶಿಕ್ಷೆ ಮಾಡಲೇಬೇಕು. ಬಡವರಿಗೆ, ಹರಿಜನರಿಗೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಕೊಟ್ಟ ಸಹಾಯವನ್ನು ಹೆಡ್‌ಮಾಸ್ಟರ್ ತಂದು ಹಾಕಿದರೆ, ಅವನ ಮೇಲೆ ಏಕೆ ಕ್ರಮ ಸರ್ಕಾರದವರು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ? ಇಲ್ಲೇ ಈ ರೀತಿಯಾಗುವಾಗ ಬೇರೆ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವ ರೀತಿಯಾಗಬಹುದು ಎಂಬುದನ್ನು; ದೋಚಿಸಬಹುದು. ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಏನು ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಕೂತಿದ್ದಾರೆಯೇ? ಒಟ್ಟು ಇನ್‌ಸ್ಟ್ರಕ್ಟರ್ ಆಫ್ ಸ್ಕೂಲ್ಸ್‌ನ ಕಾರ್ಕ್ ತಪ್ಪು ಮಾಡಿದ್ದನೆಂದು, ಅವನು ಬೀರುಗೆ ರಾಕ್ ಹಾಕಿ ಎರಡು ತಿಂಗಳು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕೂತಿದ್ದ. ನಂತರ ಎರಡು ಹೇಳಿದ ಮೇಲೆ, ರಾಕ್ ಒಡೆದು ಮಹಜರ್ ನಡೆಸಿ ಕಾಗದ ಪತ್ರಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಇವತ್ತು ಸರ್ಕಾರದವರು ದುಡ್ಡು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅದರ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಕುಡಿಯುವುದಕ್ಕೆ ಕೂಡ ನೀರಿಲ್ಲ. ಬೆಳಿಗ್ಗೆ 8 ಗಂಟೆಯಿಂದ ಸಾಯಂಕಾಲ ನಾಲ್ಕುವರೆ ಗಂಟೆಯವರೆಗೆ ನೀಲಿಸುತ್ತಾರೆ. ಮಕ್ಕಳು ನೀರಿಗಾಗಿ ಮನೆ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಬೇಕಾಗಿದೆ. ನಿಮಗೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ, ನಾನಾದರೂ ಮಾಡಿಸಿ ಕೊಡುತ್ತೇನೆಂದು ಒಂದು ಸಾರಿ ಹೇಳಿದೆ. ತಾವು ಏನಾದರೂ ಇನ್‌ಕ್ವಯರಿ ಮಾಡಿದಾಗ ನನ್ನನ್ನು ಕರೆಸಿ ಅಲ್ಲಿಯವರನ್ನು ಕೇಳಬೇಕು. ಅದಕ್ಕೆ ಏನೋ ಕಾರಣಗಳನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಅದನ್ನು ನನ್ನ ಎದುರಿನಲ್ಲಿ ಅವರು ಹೇಳಬೇಕು. ದೊಡ್ಡ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಯಾರಾದರೂ ಅದನ್ನು ಹೋಗಿ ಇನ್‌ಸ್ಟ್ರಕ್ಟರ್ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆಯೇ? ಅದು ಹೈಸ್ಕೂಲಾಗಲಿ, ಮಿಡ್, ಸ್ಕೂಲಾಗಲಿ, ಅಥವಾ ಪ್ರೈಮರಿ ಸ್ಕೂಲಾಗಲಿ, ಅದನ್ನು ಇವರು ಇನ್‌ಸೆಕ್ಟ್ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆಯೇ? ಅಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳು ಯಾವ ರೀತಿ ಇದ್ದಾರೆ, ಅವರಿಂದ ಅಲ್ಲಿ ಗುಡಿಸುವುದು, ಮತ್ತು ಅವರನ್ನು ಪ್ರೋರಿಂಗ್‌ನಲ್ಲಿ ಕೂತುಕೊಳ್ಳಿಸುವುದು. ನಾಳೆ ದಿವಸ ಅವರಿಗೆ ಕಾಯಿಲೆ ಬಂದರೆ, ಅವರ ರಕ್ತಕು ಅನುಭವಿಸ ಬೇಕು. ನಿಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳನ್ನಾದರೆ, ಈ ರೀತಿಯ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಕಳಿಸುತ್ತಿದ್ದೀರೋ? ಬಡವರ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಏಕೆ ಮಾಡಬೇಕು, ಈ ರೀತಿ ಒಂದು ಮಹಮ್ಮದನ್ ಪ್ರೈಮರಿ ಸ್ಕೂಲು ಇದೆ. ಅದರ ಕಟ್ಟಡ ನೋಡಿದರೆ, ಅಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ನೋಡುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆರು ಅಡಿ ಎತ್ತರದಲ್ಲಿ, ಇದೆ. ಎರಡು ನೋರುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನು ಇನ್‌ಸ್ಟ್ರಕ್ಟರಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದ್ದೇನೆ, ಎ. ಒ. ಅವರಿಗೂ ತಿಳಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಇದನ್ನು ಡಿ. ಒ. ಎಷ್ಟು ಸಲ ಇನ್‌ಸ್ಟ್ರಕ್ಟರ್ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ, ಏನು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ? ನಾನು ಬಿ. ಡಬ್ಲ್ಯೂ. ಡಿ. ಮಂತ್ರಿಯವರಿಗೆ ಬರೆದಿದ್ದೆ. ಒಂದು ಗ್ರೌಂಡ್ ಟ್ರಾಂಕ್ ಕಟ್ಟಿಸಿ ನೀರಿನ ಅನುಕೂಲಮಾಡಿಕೊಡಿ ಎಂದು. ಅವರು ಅದು ವಿವ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಇರಾವೆಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟದು ಎಂದು ಅವರಿಗೆ ಕಳಿಸಿಕೊಟ್ಟರು. ವಿವ್ಯಾ ಮಂತ್ರಿಯವರಿಗೂ ಬರೆದೆ. ಅದನ್ನು ಮಾಡು ತ್ತೇವೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಇಂಥ ಉದಾಹರಣೆಗಳನ್ನು ಶಾಂತಿನಗರದಲ್ಲಿ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಬಂದರೆ ನಾಳೆ ತೋರಿಸುತ್ತೇನೆ. ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಒಂದು ಕ್ಲಾಸ್, ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಒಂದು ಕ್ಲಾಸ್. ಈ ರೀತಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದರೆ, ಮಕ್ಕಳ ವಿವ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಹೇಗೆ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ? ಬಂಡಿವಾಗಿಯೂ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಇನ್ನು ಟೀಚರ್ಸ್ ಶುಕ್ರವಾರ ಪೂಜೆ ಮಾಡುತ್ತೇವೆಂದು ಮಕ್ಕಳಿಂದ 8 ಆಣೆ, ಒಂದು ರೂಪಾಯಿ ವಸೂಲು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಏನೋ ಪೂಜೆ ಶಾಸ್ತ್ರ ಮಾಡಿ ಇವರು ಹೊಡೆದುಬಿಡುತ್ತಾರೆ, ಈ ರೀತಿಯಿಂದ ಒಂದು ತಪ್ಪು ಮಾಡಿದವರನ್ನು ಅಲ್ಲಿ ಪುನಃ ಹಾಕುವುದು ಬಹಳ ಅನ್ಯಾಯ.

(ಶ್ರೀ ಎ. ನಂಜಪ್ಪ)

ಮೊನ್ನೆ ಇಬ್ಬರನ್ನು ಟ್ರಾನ್ಸ್‌ಫರ್ ಮಾಡಿ, ಪುನಃ ಅಲ್ಲೇ ಹಾಕಿದ್ದಾರೆ. ನಾವು ಇದನ್ನೆಲ್ಲಾ ನೋಡಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತೇವೆ. ಜನರ ಕಷ್ಟ ಸುಖಗಳು, ಜನರಿಂದ ಆರಿಸಿ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ, ಇವರಿಗೆ, ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ. ಅವರಿಂದ ಬಡವರ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ, ನೀರಿನ ಸೌಕರ್ಯವನ್ನು ಒದಗಿಸಬೇಕಾದುದು ಅವರ ಕರ್ತವ್ಯ. ಅದೇ ರೀತಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಕೂತುಕೊಳ್ಳುವ ಬೆಂಚುಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸಬೇಕು; ಮತ್ತು ಲ್ಯಾಬರಿಗಳು ಎಲ್ಲ ಇಲ್ಲವೋ, ಅದನ್ನು ಒದಗಿಸಿಕೊಡಬೇಕು. ಇದನ್ನು ಒಂದು ವರ್ಷದಿಂದ ತಿಳಿಸುತ್ತಾ ಇದ್ದೇನೆ. ಕಾಗದ ಬರೆದಿದ್ದೇನೆ. ಡಿ. ಒ. ಒಂದು ಕಾಗದಕ್ಕೂ ರಿಪ್ಲೈ ಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಇಂಥ ಅಧಿಕಾರಿಗಳನ್ನು ಇವರು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಇದನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ತೀವ್ರವಾಗಿ ಪರಿಶೀಲಿಸ ಮಾಡಿ ಯೋಗ್ಯ ಕ್ರಮಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿ, ಮಾತನಾಡಲು ಅವಕಾಶ ಕೊಟ್ಟು ಅಧ್ಯಕ್ಷರಿಗೆ ವಂದಿಸಿ ನನ್ನ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

Mr. CHAIRMAN.—As I have just now said there are 19 names and I am told that the debate has to be closed at 6 P.M. It is difficult to give more than five minutes to each speaker. Therefore I request Hon'ble Members to co-operate with me in being brief in their remarks.

Sri D. M. SIDDIAH (Beligere).—There are many Members on this side who want to speak also. A little latitude may be given. The Hon'ble Minister may begin at 6 P. M.

Mr. CHAIRMAN,—Either the number of speakers will have to be cut down or they must be brief. I cannot create time.

ಶ್ರೀ ಪಿ. ವೆಂಕಟಗಿರಿಯಪ್ಪ (ಕೋರಾರ).—ಮಾನ್ಯ ಸಭಾಪತಿಗಳೇ, ಎರಡು ಇರಾಪೆಗಳಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಮೊತ್ತವಾದ ಸುಮಾರು 36 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕಾಗಿ ಖರ್ಚು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಇಷ್ಟು ಹಣವನ್ನು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕಾಗಿ ಖರ್ಚು ಮಾಡಿದರೂ ಸಹ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಇರಾಪೆಯಲ್ಲಿ ನಾವು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿದ ಪ್ರಗತಿ ಏನಾದರೂ ಸಾಧ್ಯವಾಗಿದೆಯೇ ಎಂದರೆ ಅದು ಕೇವಲ ಅಂಕಿ ಅಂಶಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಇದೆ. ವಾಸ್ತವಿಕವಾಗಿ ನಾವು ಏನೇನೂ ಸಾಧನೆ ಅಥವಾ ಪ್ರಗತಿಯನ್ನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಉಳಿಯಬೇಕಾದರೆ, ನಮ್ಮ ದೇಶ ಒಂದು ಆಧುನಿಕ ರಾಷ್ಟ್ರವಾಗಬೇಕಾದರೆ ನಮ್ಮ ಜನತೆಯ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಮಟ್ಟ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗಿ ಬೇಕು. ಈ ಕಾರಣದಿಂದಲೇ ಸರ್ಕಾರದವರು ಕಡ್ಡಾಯ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತಂದಿದ್ದಾರೆ. ಸರ್ಕಾರಿ ಲೆಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಅಂಕಿ ಅಂಶಗಳ ಮೂಲಕ ಹೆಚ್ಚಿನ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಸೇರಿಸಲಾಗಿದೆಯೆಂದು ಕೋರಿಸಿದ್ದರು. ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಅಲ್ಲಿಯ ಸ್ಕೂಲ್ ಲೆಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಹುಡುಗರ ಹೆಸರುಗಳು ಇರುತ್ತವೆಯೇ ಏನೇ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಬಡವರ ಮಕ್ಕಳು ಸ್ಕೂಲಿಗೆ ಬರುತ್ತಿಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೆಂದರೆ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿರುವ ಬಡತನವೇ ಕಾರಣ. ಕಾನೂನು ಮೂಲಕ ಬಡವರ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಸ್ಕೂಲಿಗೆ ಸೇರಿಸುವಂತೆ ಒತ್ತಾಯ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಅವರು ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ನರಿಯಾದ ಬಟ್ಟೆ ಮತ್ತು ಸ್ಲೇಟ್, ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಕೊಡಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಶಕ್ತಿಯಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಸರ್ಕಾರದವರೇ ಬಡವರ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಮತ್ತು ಕಾರ್ಮಿಕರ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಉಚಿತವಾಗಿ ಬಟ್ಟೆ ಮತ್ತು ಸ್ಲೇಟ್, ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಉಚಿತ ಊಟ ಒದಗಿಸಿದರೆ ಮಾತ್ರ ಕಡ್ಡಾಯ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ ಜಾರಿಗೆ ತರುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದು ಏನೇ ಕೇವಲ ಅಂಕಿಅಂಶ ಮೂಲಕ ಕಡ್ಡಾಯ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರುತ್ತೇವೆಂದು ಹೇಳುವುದು ಹಾಸ್ಯಾಸ್ಪದ.

ಇನ್ನು ಎರಡು ಉದ್ಯೋಗಗಳಿಗಿಂತ ಉಪಾಧಾಯರ ಉದ್ಯೋಗ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಇಲ್ಲದ ಉದ್ಯೋಗ ಎಂದು ಹೇಳುವುದು ಒಂದು ವಾದಿಕೆಯಾಗಿದೆ. ಇದು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಕೂಡ ಸತ್ಯವಾದ ಮಾತು. ಆದೇ ಇಂಜಿನಿಯರ್ ಮತ್ತು ಡಾಕ್ಟರ್ ಹುದ್ದೆಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಿ. ಇಂಜಿನಿಯರ್ ಇಷ್ಟು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟೇ ಕಟ್ಟಡಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಬೇಕೆಂದು ಇತ್ಯಾದಿ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ವಹಿಸುತ್ತಾರೆ. ಡಾಕ್ಟರ್ ಅವರೇ ಇಷ್ಟೇ ಜನಕ್ಕೆ ಒಂದು ದಿನಕ್ಕೆ ಬಿಪದಿ ಕೊಡಬೇಕೆಂಬ

ಜವಾಬ್ದಾರಿಯಿರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳಿಗೆ ಯಾವ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯೂ ಸಹ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಸ್ಕೂರ್‌ಗೆ ಹೋದರೂ ಸರಿ, ಹೋಗದಿದ್ದರೂ ಸರಿ, ಪಾಠ ಹೇಳಿದರೂ ಸರಿ, ಪಾಠ ಹೇಳದಿದ್ದರೂ ಸರಿ, ಇದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಯಾರಿಗೂ ಅಧಿಕಾರವಿಲ್ಲ. ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿರುವ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳು ಇನ್‌ಸೆಕ್ಟರ್‌ಗೆ ಕೋಳಿವೊಟ್ಟಿ, ತುಪ್ಪ ಮುಂತಾದವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು, ಅವರನ್ನು ಸರಿಪಾಡಿಕೊಂಡು ತಮಗೆ ಇಷ್ಟ ಬಂದಂತೆ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ. ಕೆಲವು ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳು ಗಾಜೀಯಕ್ಕೆ ಸೇರಿಕೊಂಡು ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೆ ಮತ್ತೆ ಕೆಲವರು ಹಾಲಿನ ಸೊಸೈಟಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬೇರೆ ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ. ಅಧಿಪಾಯದಂತಿರುವ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳೇ ಈ ರೀತಿ ನಡೆದರೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಯಾವ ರೀತಿ ಮುಂದೆ ಬರುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಾಗುತ್ತದೆ. ಕೆಲವು ಸ್ಕೂರ್‌ಗಳು ಮೂರು ನಾಲ್ಕು ದಿನಗಳಾದರೂ ಸಹ ತೆಗೆಯುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳು ಟಾನ್‌ಗಳಲ್ಲ ಅಥವಾ ಬೆಂಗಳೂರಿನ ವಿಧಾನಸೌಧದ ಸುತ್ತಲೂ ಅದೂ ಅವರ ಇನ್‌ಸೆಕ್ಟರ್ ಮುಂದೆಯೇ ಓಡಾಡಿಕೊಂಡಿರುತ್ತಾರೆ. ಇವರಿಗೆ ದೇಶ ಮುಂದು ವರೆಯಬೇಕು, ನಮ್ಮ ಹುಡುಗರು ಮುಂದುವರೆಯಬೇಕು ಎನ್ನುವಂಥ ಅಭಿಮಾನ ಇಲ್ಲವಾಗಿದೆ. ಇವರಿಗೆ ತಿಂಗಳಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಸಂಬಳ, ಸೀನಿಯಾರಿಟಿ ಪ್ರಕಾರ ಬಡ್ತಿ ಬಂದರೆ ಸಾಕು. ಕಡ್ಡಾಯ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ ಮುಂದುವರೆಯಬೇಕಾದರೆ ಮೇಲಿನ ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ಈ ಇನ್‌ಸೆಕ್ಟರ್ ವಾರಕ್ಕೆ ಒಂದು ಸಾರಿಯಾದರೂ ನಡೆಯಬೇಕು. ಬಿ. ಡಿ. ಒ. ಅವರಿಗೆ ಓಡಾಡಲು ಜೀಪ್‌ಗಳನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಅದೇ ಒಬ್ಬ ಜಿಲ್ಲಾ ವಿದ್ಯಾಧಿಕಾರಿಯವರಿಗೆ ಏತಕ್ಕೆ ಕೊಡಬಾರದು. ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕಾಗಿ ಇಷ್ಟೊಂದು ಹಣ ಖರ್ಚು ಮಾಡುವಾಗ ಇವರಿಗೂ ಒಂದು ಜೀಪ್ ಮತ್ತು ಸಾಕಷ್ಟು ಸಿಬ್ಬಂದಿಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟರೆ ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಇನ್‌ಸೆಕ್ಟರ್ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದರ ಜೊತೆಗೆ ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಸಹ ಸರಿಯಾಗಿ ಶಾಲೆಗಳು ನಡೆಯುತ್ತಿವೆಯೇ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯುವುದಕ್ಕೆ ಒಂದು ವಿಜಿಲೆನ್ಸ್ ಫೋನ್ಸ್ ಮಾಡಿ ವಿಷ್ಣುವಂತರಾದ ಅಧಿಕಾರಿಗಳನ್ನು ನೇಮಿಸಬೇಕು. ಈ ರೀತಿ ಮಾಡಿದರೆ ಸ್ಕೂರ್‌ಗಳು ಚೆನ್ನಾಗಿ ನಡೆಯಬಹುದೆಂದು ನನಗೆ ಆಶೆಯಿದೆ. ಕೆಲವು ಸ್ಕೂರ್‌ಗಳಲ್ಲಿ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳು ರಜಾ ಹೋಗುವಾಗ ರಜಾ ಚೀಟಿಯನ್ನು ಬರೆದಿಟ್ಟು ಹೋಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಮತ್ತೆ ಕೆಲವರು ಬರೆಯುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ವಿಜಿಲೆನ್ಸ್ ಫೋನ್ಸ್ ನೇಮಕ ಮಾಡಿದರೆ ಇದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕಂಡುಹಿಡಿಯುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಾಗುತ್ತದೆ.

ಇನ್ನು ರಿಜರ್ವ್ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರೆ ಕೆಲವು ಹೈಸ್ಕೂರ್‌ಗಳಲ್ಲಿ ಕೇವಲ ಒಂದು ಪರ್‌ಸೆಂಟ್ ಅಥವಾ ಎರಡು ಪರ್‌ಸೆಂಟ್ ಮಾತ್ರ ಬರುತ್ತಿದೆ. ನಮ್ಮ ಕೋಲಾರದ ಹೈಸ್ಕೂರ್‌ನಲ್ಲಿ 6 ಪರ್‌ಸೆಂಟ್ ಮಾತ್ರ ಬಂದಿದೆ. ಕೋಲಾರದ ಹೈಸ್ಕೂಲಿನಲ್ಲಿ 1,000 ವಿದಾರ್ಥಿಗಳು ಮತ್ತು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿನಿಯರು ಇದ್ದಾರೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು 500 ರಷ್ಟು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿನಿಯರೇ ಇದ್ದಾರೆ. ಸುಮಾರು 40 ಜನ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳು ಇದ್ದಾರೆ. ಹೆಚ್ಚು ಹುಡುಗಿಯರಿಗೇ ಒಂದು ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾದಂಥ ಹೈಸ್ಕೂರ್‌ನ್ನು ಮಾಡಿ ಎಂದು ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ತಿಳಿಸಿದ್ದರೂ ಸಹ ಇದುವರೆಗೆ ಕ್ರಮ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿಲ್ಲ. ಈ ಹೈಸ್ಕೂಲಿನಲ್ಲಿರುವಂತಹ ಕೈಡ್‌ಮಾಸ್ಟರ್‌ಗೆ ಡಯಾಟಿಟಿ ಕಾಯಿರೆ ಇರುವುದರಿಂದ ಎರಡುದಿನ ಸ್ಕೂರ್‌ಗೆ ಬಂದರೆ 6 ರಿಂಗಳು ಅಸ್ವತ್ತೆಯಲ್ಲಿರುತ್ತಾರೆ. ಈಗ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳು ಹತ್ತಿರ ಬಂದಿದ್ದರೂ ಸಹ ಕೆಲವೊಂದು ಪರೀಕ್ಷೆಗಳ ಪಾಠಗಳು ಇನ್ನೂ ಮಾಡಿ ಮುಗಿಸಿಲ್ಲ. ಈ ರೀತಿಯಾದರೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಯಾವ ರೀತಿ ಕಾಣು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ನನ್ನ ರೆಕ್ಕೆಯಲ್ಲಿ ಈ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ ಎರಡು ಅಥವಾ ಮೂರು ಪರ್‌ಸೆಂಟ್ ಜಿರ್‌ಸ್ ಬರಬಹುದೆಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಈಗ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಜನ ಜಾಯಿಂಟ್ ಡೈರೆಕ್ಟರ್‌ಗಳು, ಕೆಪ್‌ಟೈಟ್ ಡೈರೆಕ್ಟರ್‌ಗಳು, ಅಡಿಷನಲ್ ಡೈರೆಕ್ಟರ್‌ಗಳು ಇದ್ದಾರೆ. ಇವರುಗಳು ಆಗಾಗ್ಗೆ ಎಲ್ಲಾ ಹೈಸ್ಕೂರ್‌ಗಳಿಗೂ ಸಂಪ್ರೀತ್ ವಿಜಿಟ್ ಕೊಟ್ಟು ಅಲ್ಲಿ ಆಗುತ್ತಿರುವ ಅನ್ಯಾಯಗಳನ್ನು ಕಂಡು ಬಿಡು ತಪ್ಪು ತಪ್ಪು ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳನ್ನು ಬೇರೆ ಕಡೆಗೆ ವರ್ಗ ಮಾಡಬೇಕು. ಇನ್‌ಕ್ರಿಮೆಂಟ್ ಇಲ್ಲನಬೇಕು. ವಿಷ್ಣು ಪರ್‌ಸೆಂಟ್ ಆದರೂ ರಿಜರ್ವ್ ಬರಲಿ, ನಮ್ಮ ಸಂಬಳ ಮತ್ತು ಬಡ್ತಿ ಬಂದರೆ ಸರಿ ಎಂದು ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಇದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಇದರಿಂದ ನಾವು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕಾಗಿ ಖರ್ಚು ಮಾಡುವ ಹಣ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ದುರುಪಯೋಗವಾಗುತ್ತದೆಂದು ಅಳಿಸುತ್ತೇನೆ.

4-30 P.M.

ಇನ್ನು ಒಂದೇ ಒಂದು ವಿಷಯ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಕೋಲಾರದ ಹೈಸ್ಕೂಲಿನ ವಿಷಯ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಇಲ್ಲಿಯ ಹೈಸ್ಕೂಲಿನಲ್ಲಿ ಹುಡುಗರಿಗೆ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಸ್ಥಳವಿಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮಾಡುವ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳು 500 ಜನ ಇದ್ದಾರೆ. ಈ ಸ್ಕೂಲಿನ ಕಥೆ ಕೇಳಿ ಬಿಟ್ಟರೆ

(ಶ್ರೀ ಪಿ. ವೆಂಕಟಗಿರಿಯಪ್ಪ)

ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಇರಾಖೆ ಇದೆಯೇ ? ದೇಶದಲ್ಲಿ ಇದಕ್ಕೆ ಯಾರಾದರೂ ಜವಾಬ್ದಾರರು ಇದ್ದಾರೆಯೇ ? ಎಂದು ಅಶ್ಚರ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದು ನಮ್ಮ ದುರ್ದೈವ. ಇಂಥ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ನಡೆಯದಂತೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಸ್ಥಳಾಪಕಾಶ ಸಾಕಷ್ಟು ಒದಗಿಸಬೇಕು. ಕೋಲಾರವು ಜಿಲ್ಲೆಯ ಕೇಂದ್ರವಾಗಿದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಬೇರೆ ಒಂದು ಪ್ರೌಢ ಶಾಲೆ ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಮಾಡಿ ಕೊಡಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಪ್ರೈವೇಟ್ ಸ್ಕೂಲ್ ಮಾಡಿ ಎಂದು ಹೇಳುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಕೆಲವು ಪ್ರೈವೇಟ್ ಸ್ಕೂಲುಗಳಿಗೆ ಗ್ರಾಂಟ್ ಕೊಟ್ಟು ಸರಕಾರದ ಹಣ ಹಾಳು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೀರಿ. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಅನ್ಯಾಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಇವರ ಪಾಪ ನಿಮಗೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಆದುದರಿಂದ ವಿದ್ಯಾ ಇರಾಖೆಗೆ ಒದಗಿಸಿದ ಹಣವನ್ನು ವ್ಯವಸ್ಥಿತ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬರ್ಚರ್ ಮಾಡುವಂತೆ ಸಚಿವರು ಆಸಕ್ತಿ ವಹಿಸ ಬೇಕು ಎಂದು ಸಲಹೆ ಮಾಡಿ ನನ್ನ ಮಾತು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀ ಕೆ. ಸಂಗನಗೌಡ (ಲಿಂಗನೂಗೂರು).—ನಮ್ಮ ಸಭಾಪತಿಗಳೇ, ಇವತ್ತಿನ ದಿವಸ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಚಿವರು ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಮಂಡಿಸಿರತಕ್ಕಂಥ ಬೇಡಿಕೆಗಳನ್ನು ನಮೂನಿಸುತ್ತಾ ಕೆಲವು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಪ್ರಸ್ತಾಪ ಮಾಡಲು ಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ಒಂದು ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯ ಸರಕಾರವು ಇತರ ರಾಜ್ಯ ಸರಕಾರಗಳಿಗಿಂತ ಒಂದು ಹೆಜ್ಜೆ ಮುಂದೆ ಹೋಗಿದೆ, ಶಿಕ್ಷಣ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಹೇಳಬೇಕಾದಂಥ ಪ್ರಗತಿ ಸಾಧಿಸಿದೆ ಎಂದು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಹೇಳಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ಅದೇನೆಂದರೆ ಉಚಿತ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ ಸೌಲಭ್ಯ ಒದಗಿಸಿ ಕೊಟ್ಟಿದೆ. ಹಲವಾರು ದೊಡ್ಡ ರಾಜ್ಯಗಳಾದ ಬಂಗಾಲ, ಬಹಾರ, ಆಸ್ಸಾಮ, ಉತ್ತರ ಪ್ರದೇಶ ರಾಜ್ಯಗಳು ಇದುವರೆಗೆ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ ಉಚಿತವಾಗಿ ಕೊಡಲು ವಿಫಲವಾಗಿರುವಾಗ ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯ ಸರಕಾರ ಇದನ್ನು ಉಚಿತವಾಗಿ ಮಾಡಿದೆ. 1966-67 ರಿಂದ ಮಾಧ್ಯಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ ಉಚಿತ ಸೌಲಭ್ಯ ಕೊಟ್ಟು ಅದನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತಂದಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ನಾವು ಹೆಮ್ಮೆ ಪಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇವರು ಒಂದು ಅಸಾಧಾರಣ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ ಕಡ್ಡಾಯ ಶಿಕ್ಷಣ ಜಾರಿಗೆ ತಂದವೇ ಇದರಲ್ಲಿ ಕ್ರಾಂತಿಯಾಗಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದರೆ ಅದು ತಪ್ಪಾಗಲಾರದು. ಕಡ್ಡಾಯ ಶಿಕ್ಷಣ ಜಾರಿಗೆ ತಂದಿದ್ದಾರೆ. ಈ ವರ್ಷ ಬಜೆಟ್ನಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಖಾತೆಗೆ 36 ಕೋಟಿಗೆ ಮೇಲ್ಪಟ್ಟು ಹಣ ಒದಗಿಸಿದ್ದರೂ ನಮ್ಮ ಹೈದರಾಬಾದ ಕರ್ನಾಟಕ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನಮಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಹಣ ಒದಗಿಸಿಲ್ಲ, ಒದಗಿಸಿರತಕ್ಕ ಹಣ ಬಹಳ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿದೆ. ಅರೇಳು ಕೋಟಿ ಒದಗಿಸಿರುವುದು ಅಷ್ಟೇನೂ ಹೆಚ್ಚಲ್ಲ ಎಂದು ವಿಷಾದದಿಂದ ಹೇಳಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ವಿಶ್ವ ವಿದ್ಯಾನಿಲಯಕ್ಕೆ ಕೊಡಬೇಕಾದ ಗ್ರಾಂಟು ಹಣದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡಿದರೂ ಕರ್ನಾಟಕ ಯುನಿವರ್ಸಿಟಿಗೆ 37 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿ ಕೊಟ್ಟಿರುವುದು ಬಹಳ ಕಡಿಮೆ. ಬೆಂಗಳೂರು ಮೈಸೂರು ಯುನಿವರ್ಸಿಟಿ 74 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿ ಗ್ರಾಂಟು ಮೂಲಕ ಕೊಡತಕ್ಕಂಥಾದ್ದು ಇದನ್ನು ಸರಕಾರ ಗಮನಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದ ವಿಷಯ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಕಾರ್ಪಸ್ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಒದಗಿಸಿದ ಹಣ ನೋಡಿದರೆ ಹೈದರಾಬಾದ ಕರ್ನಾಟಕಕ್ಕೆ ಕೊಡತಕ್ಕಂಥ ಹಣ ಬಹಳ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿದೆ ಎಂದು ವ್ಯಥೆಯಿಂದ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಹೈದರಾಬಾದ ಕರ್ನಾಟಕ ಪ್ರದೇಶವಾದ ಬೀದರ್, ಗುಂಬಗ, ರಾಯಚೂರು ಜಿಲ್ಲೆಗಳನ್ನು ಹಿಂದೆ ಇದೆ ಆಗಿನ ಸರಕಾರ ಕಡೆಗಣಿಸಿದೆ, ಹಾಗೂ ಶಿಕ್ಷಣ ಪ್ರಗತಿ ಸಾಧಿಸಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಈಗಿನ ಸರಕಾರ ಕೂಡ ಅದೇ ರೀತಿ ಮಲತಾಯಿ ಧೋರಣೆ ಅನುಸರಿಸಿ ಅನುಕೂಲ ಮಾಡಿ ಕೊಡವೇ ಇದ್ದರೆ ಈ ಮೂರು ಜಿಲ್ಲೆಗಳು ಮುಂದೆ ಬರಲಕ್ಕೆ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಬಜೆಟ್ನಲ್ಲಿ ಈ ಮೂರು ಜಿಲ್ಲೆಗಳಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಹಣ ಒದಗಿಸಿ ಇತರ ಜಿಲ್ಲೆಗಳ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಬರುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕು ಹಾಗೂ ಅದುವರೆಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಹಣ ಒದಗಿಸಬೇಕು ಎಂದು ಈ ಪ್ರಸಂಗದಲ್ಲಿ ಇದರ ಕಡೆ ಸರಕಾರದ ಗಮನ ಸೆಳೆಯ ಬಯಸುತ್ತೇನೆ.

ಇಂದು ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳೇ ಇರಲಿ, ಮಾಧ್ಯಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳೇ ಇರಲಿ ಕಾರ್ಪಸ್‌ಗಳೇ ಇರಲಿ ಅವುಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದೆ. ಹೈದರಾಬಾದ ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಕಳೆದ ಹತ್ತು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಸಂಖ್ಯೆ ಇಮ್ಮಡಿ ಮುಮ್ಮಡಿಯಾಗಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಹೈದರಾಬಾದ ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಒಂದು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯ ಸ್ಥಾಪಿಸಬೇಕೆಂಬ ಆಗತ್ಯದ ಬೇಡಿಕೆಯನ್ನು ಪೂರೈಸಲು ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಬೇಕು. ಮುಂಬಾಯಿ ಕರ್ನಾಟಕ ಪ್ರದೇಶಕ್ಕೆ ಕರ್ನಾಟಕ ಯುನಿವರ್ಸಿಟಿ ಇದೆ, ಇತ್ತ ಕಡೆ ಬೆಂಗಳೂರು ಯುನಿವರ್ಸಿಟಿ ಇದೆ, ಮೈಸೂರು ಯುನಿವರ್ಸಿಟಿ ಇದೆ. ಹೈದರಾಬಾದ ಕರ್ನಾಟಕ ಪ್ರದೇಶ ಹಿಂದುಳಿದ ಪ್ರದೇಶವಾಗಿದೆ. ಹಾಗೂ ಶಾಲೆಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದೆ. ಆದುದರಿಂದ ಒಂದು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯ ಸ್ಥಾಪಿಸುವುದು ದೋಷವಾಗಿದೆ ಎಂದು ತಿಳಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ಆಡಳಿತದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಮತ್ತು ಶಿಕ್ಷಣ ಅಭ್ಯಾಸ ಕ್ರಮದ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದು ವಿಷಯ ಹೇಳಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ಹೈದರಾಬಾದ್ ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಆಡಳಿತ ವಿಷಯದ ಕ್ರಮವೇ ಬೇರೆ ಬಳಾರಿ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಕ್ರಮವೇ ಬೇರೆ ಮೈಸೂರು ಬೆಂಗಳೂರುಗಳಲ್ಲಿ ಅನುಸರಿಸುವ ಪದ್ಧತಿಯ ರೀತಿಯೇ ಬೇರೆಯಾಗಿದೆ. ಮುಂಬಯಿ ಕರ್ನಾಟಕ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಸ್ಕೂಲು ಬೋರ್ಡ್ ಮುಖಾಂತರ ಪ್ರಾಥಮಿಕ, ಮಾಧ್ಯಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಹೈದರಾಬಾದ್ ಕರ್ನಾಟಕ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಇದನ್ನು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇದಲ್ಲದೆ ಖಾಸಗಿ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ತಮ್ಮ ಮುಖಾಂತರ ಸ್ಕೂಲ್ ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಬಳಾರಿಯ ಕೆಲವೊಂದು ತಾಲ್ಲೂಕುಗಳಲ್ಲಿ ಖಾಸಗಿ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ಸ್ಕೂಲ್ ನಡೆಸುತ್ತಿವೆ. ಮೈಸೂರು ಬೆಂಗಳೂರು ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ನೇರವಾಗಿ ಶಾಲೆ ಕಾಲೇಜುಗಳನ್ನು ಸರ್ಕಾರವೇ ನಡೆಸತಕ್ಕಂಥ ಪದ್ಧತಿ ಇದೆ. ಹತ್ತು ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷಗಳಾದರೂ ಕೂಡ ಆಡಳಿತ ಮತ್ತು ಅಭ್ಯಾಸ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಏಕರೂಪತೆ ಕಂಡುಕೊಂಡಿಲ್ಲ ಎಂದು ವಿಷಾದದಿಂದ ಹೇಳಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ಈ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ರಾಜ್ಯಾದ್ಯಂತ ಒಂದೇ ರೀತಿಯ ಆಡಳಿತ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನೂ ಏಕರೂಪತೆಯನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರಬೇಕು. ಈ ರೀತಿ ಏಕರೂಪತೆ ಜಾರಿಗೆ ತಂದರೆ ಪಾಲಕರಿಗೂ, ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೂ ಶಿಕ್ಷಕರಿಗೂ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಬೆಳಗಾಂವಲ್ಲಿದ್ದ ಒಬ್ಬ ಅಧಿಕಾರಿಯು ವರ್ಷದ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಕಡೆಗೆ ಟ್ರಾನ್ಸಫರ್ ಆದರೆ ಏಕದ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ತೊಂದರೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಮಕ್ಕಳ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕಾಗಿ ಬೆಳಗಾಂವಲ್ಲ ಮನೆ ಇಡುವುದು ತಾವು ಒಬ್ಬರೇ ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ಇರುವ ಪ್ರಸಂಗ ಬರುತ್ತದೆ. ಇಂಥ ನೂರಾರು ಉದಾಹರಣೆಗಳಿವೆ. ಈ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ರಾಜ್ಯಾದ್ಯಂತ ಅಭ್ಯಾಸ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಯುನಿಫಾರ್ಮ್ ಸಿಲ್ಯಬಸ್ ಮಾಡಬೇಕು ಮತ್ತು ಆಡಳಿತ ಒಂದೇ ರೀತಿ ಮಾಡಬೇಕು. ಮಾನ್ಯ ಸಚಿವರು ಸ್ಕೂಲ್ ಬೋರ್ಡ್ ರಚನೆಯ ವಿಚಾರ ಹೇಳಿದರು, ಬಹಳ ಸಂತೋಷದ ಸಂಗತಿ. ಅದನ್ನು ವಿಳಂಬ ಮಾಡದೆ ಸೀಪ್ ಜಾರಿಗೆ ತರಬೇಕು ಎಂದು ತಿಳಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ಶಾಲೆಗಳು ಹೆಚ್ಚಿದ್ದು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದೆ. ಆದರೆ ಶಾಲಾ ತನಿಖೆ ಸಿಬ್ಬಂದಿ ಮಾತ್ರ ಅಷ್ಟೇ ಇದೆ. ಅದುದರಿಂದ ಪರಿಶೀಲನೆ ಮಾಡತಕ್ಕ ಸಿಬ್ಬಂದಿ ಹೆಚ್ಚು ಮಾಡಬೇಕು. 50 ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಒಬ್ಬ ಅಧಿಕಾರಿಯನ್ನು ಸೇಮಕ ಮಾಡಿ ಸರ್ಪರೈಜ್ ವಿಜಿಟ್ ಮಾಡುವ ಕ್ರಮ ಜಾರಿಗೆ ತಂದರೆ ಆಡಳಿತ ಪದ್ಧತಿ ಮತ್ತು ಶಿಕ್ಷಣದ ಮಟ್ಟ ಸಾಧಿಸಲು ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ತಿಳಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಹೈದರಾಬಾದ್ ಕರ್ನಾಟಕದ ಶಿಕ್ಷಕರ ಪತಿಯಿಂದ ಒಂದು ವಿಷಯ ಸರ್ಕಾರದ ಗಮನಕ್ಕೆ ತರಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ರಾಜ್ಯ ಪುನರ್ವಿಂಗಡಣೆಯಾದ ಮೇಲೆ ಶಿಕ್ಷಕರ ಸೀನಿಯಾರಿಟಿ ಪಟ್ಟಿ ತಯಾರಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಅನ್ಯಾಯವಾಗಿದೆ. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಕೆಲವರು ಹೈಕೋರ್ಟ್‌ನಲ್ಲಿ ರಿಟ್ ಆರ್ಟಿ ಹಾಕಿ ಆದರೆ ಮೂಲಕ ಕಾರವಾಯಿ ನಡೆಸಿದ್ದಾರೆ. ಇದು ಪರಿಶೀಲನೆಯಲ್ಲಿ ಇದ್ದುದರಿಂದ ಅನೇಕ ಶಿಕ್ಷಕರ ಕೇಸು ಎಲೆವಾರಿಯಾಗಿಲ್ಲ. ಸರ್ಕಾರ ನಿರ್ಣಯ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿಲ್ಲ ಹಾಗೆ ಉಳಿದಿವೆ. ಕೆಲವು ಪ್ರಸಂಗದಲ್ಲಿ ಎರಡು ಮೂರು ವಿಷಯಗಳು ನನ್ನ ಕಿವಿಗೆ ಬಿದ್ದಾಗ ಅದನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣ ಇಲಾಖೆಯ ಸೆಕ್ರೆಟರಿಯವರಿಗೆ ತಿಳಿಸುವುದಕ್ಕೆ ನಾನು ಹೋದನು. ಇದನ್ನು ಅವರ ಗಮನಕ್ಕೆ ತಂದಾಗ ಶಿಕ್ಷಣ ಇಲಾಖೆಯ ಸೆಕ್ರೆಟರಿಯವರು ಪಹಾನುಭೂತಿಯಿಂದ ನೋಡುವುದಾಗಿಯೂ ಯೋಗ್ಯ ಪರಿಹಾರ ಕೊಡುವುದಾಗಿಯೂ ಭರವಸೆ ಕೊಟ್ಟರು. ಆದರೆ ಹಿಂದಿನಿಂದ ಆಮೇಲೆ ಒಂದು ಆರ್ಟರ್ ತೆಗೆದು ಆ ಶಿಕ್ಷಕರ ಮೇಲೆ ಡಿಸಿಪ್ಲಿನರಿ ಆಕ್ಷನ್ ಏತಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬಾರದು, ಇವರು ಪೊಲೀಸರ ಪ್ರೆಶರ್ ಏತಕ್ಕೆ ಉಪಯೋಗ ಮಾಡಿದರು ಎಂದು ಕೇಳಿರುವುದು ತಿಳಿದು ಬಂದಿದೆ. ಇದು ಬಹಳ ವಿಷಾದದ ಸಂಗತಿ. ಕೆಳಗಿನ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಮೇಲ್ಮಟ್ಟ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಲ್ಲಿ ಬಂದು ತಮ್ಮ ದೂರುಗಳನ್ನು, ಕುಂದುಕೊರತೆಗಳನ್ನು ಹೇಳುವ ಒಂದು ಪರಿವಾರವನ್ನು ತಪ್ಪಿಸುವ ವಿಚಾರವನ್ನು ಮಾಡಬಾರದು. ಶಿಕ್ಷಣ ಖಾತೆಯ ಸೆಕ್ರೆಟರಿಯವರು ಈ ಬಗ್ಗೆ ವಿಚಾರ ಮಾಡಬೇಕು ಮತ್ತು ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಇಂಥ ಸಾಕನಕ್ಕೆ ಇಳಿಯಬಾರದು ಎಂದು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಹೇಳಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ಶಿಕ್ಷಕರಿಗೆ ತಮ್ಮ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ಸಾಕಷ್ಟು ಹಣ ಸುರಿದು, ಹಿಂದುಗಡೆ ಕೋರ್ಟ್‌ನಲ್ಲಿ ಹಣ ಸುರಿದು ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿ ಸರ್ಕಾರದಿಂದ ಹಣವನ್ನು ಪಡೆಯುವ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಲು ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ಸಲಹೆಯನ್ನು ಕೊಡಬಯಸುತ್ತೇನೆ.

† Sri G. CHANDRAKANTH (Bidar).—Hon. Speaker, while opposing the demands placed before this House by the hon. Minister for Education to the tune of Rs. 36,17,27,200, I would like to offer certain criticisms of my own.

(SRI G. CHANDRAKANTH)

Sir, we are going to spend Rs. 36 crores and odd. Before we permit the Government to spend it, it is better we review the past expenditure. When we look into the past expenditure for education the fruits reaped from it are rather very bleak. In order to see that we get the return from the money we spend, it is better we bring about a fundamental and radical change in our educational policies, which are, at present, faulty and defective. Due to the blemishes in the educational policy of the Government, to-day even degree holders and diploma holders in technical education are becoming unemployed. As a matter of fact, time was there when we badly needed technicians. But within a short period of five or ten years, we find that they are in excess. What does this go to show? This is because there is no bearing between the economic policies and educational policies. As a matter of fact, if both the policies had gone hand in hand this problem would not have been faced by us.

Secondly, we ought to know that we are producing nothing but clerks. This is what Acharya J. B. Kripalini has also told on the floor of the Parliament. I would leave it at that.

One more important thing I would like to tell the Government. And that is, the Teachers in Chikamagalur area are undergoing great harassment from the D. E.O. there. One Mr. Mulla Khan is the District Educational Officer in Chickmagalur. Immediately after the communal riots broke out there, he went on visiting the villages. Even now, he is going on with his visits to the villages. Wherever he goes, the first question he puts to the teacher is, to which caste does he belong. After ascertaining it, he would commence his harassment. I wanted to bring to the notice of the hon. Minister concerned the fear he has struck in the minds of a section of the Teachers through a representation but later I thought it was better to bring it to the notice of the Government on the floor of this House. In spite of the fact that the examinations are hardly ten days ahead he has indiscriminately ordered transfers of Teachers. In one village called Belwadi, there is one Teacher by name Mr. K. V. Sitharam Sastry, against whom there are no complaints. Still he has been transferred from that place, particularly at a juncture when examinations are going on. In another village by name Narsipur, a couple were working. Both have been separated and transferred to different places, which is quite against rules. In yet another village by name Budikrubarhalli, he has committed something, which I feel delicate to reveal on the floor of this hon. House. I do not wish to go into the further details of the misconduct and misdeeds of this D.E.O. I hope the hon. Education Minister will take serious note of them and put an end to his bad activities.

The report of the Education Commission was received in the year 1965. We find that several States excepting the State of Mysore,

6TH APRIL 1968

have already implemented the recommendations given by the Education Commission in its report. This Report of the Education Commission envisages policies and programmes with regard to syllabus, duration of courses, qualifications of teachers and pay structure. None of its recommendations has been followed by this Government. Whenever there was a representation or a deputation to remind this aspect to the hon. Education Minister he would give some evasive replies. One of the arguments advanced by the Minister is that this is confined only to the Plan period and that Government will have to bear the burden involved in implementing those recommendations. If this is his stock argument, those state of affairs apply with equal force to the other States also, which have accepted the recommendations of the Education Commission. When other States are able to implement their recommendations, why should we also not do?

When we go to the College level, there are two kinds of colleges; one run by the Government and the other run by private organisations. Again here, we find disparities in pay structure, promotions, etc., between the Government Colleges and others. With regard to promotions and pay-scales, in the Government Degree Colleges, the C. C. A. Rules are followed. The same C. C. A. Rules are not followed in the institutions run by private organisations. This is nothing but social disparity, inequality and what not.

One more problem which agitating the minds of the people at large, is the language for medium of instruction. Personally, I am of the opinion that we should not stick to the three language formula. On the contrary, we should adopt the regional languages as medium of instructions up to the higher Secondary level. And, at the same time, we must develop the link language, Hindi. There is one school of thought that says that Hindi is not fully developed, and therefore, we cannot make this as our national language. I am one of those who does not agree with that opinion. Unless we switch on to Hindi and use it, we cannot say that it has not developed. For example, in the erstwhile Hyderabad State, even during the time of the Nizam, education was being imparted through Urdu right up to the University level. Even technical education was given in Urdu. Even the High Court used to pronounce judgement in Urdu. When a small State like Hyderabad could teach all subjects in Urdu even in colleges, decades ago, I do not know why we cannot do it. It is nothing but our laziness.

Secondly in an autonomous body like the university the politicians should have least interference. But as a matter of fact we see many of our ministers interfering in the day to day affairs. I being a State member attended three meetings of the university wherein bitter criticisms were made but nothing came out from the Vice-Chancellor. Probably he had been made a prey to the pressures brought to bear on him. In the day today affairs of making appointments, we find there is a lot of irregularities and casteism and all sorts of tardy things are going on which should be stopped immediately. For the

(SRI G. CHANDRAKANTH)

appointment of professor in the faculty of geology applications were called for and several persons were interviewed. But incapable and persons who have no merit, have been appointed. In the case of Sri M. G. Chakrapani Naidu, he was one of the applicants who had put in about 28 years' service.

Mr. CHAIRMAN.—It is not fair to mention anybody's name.

Sri G. CHANDRAKANTH.—I am quoting from the authentic report. He had 21 years teaching experience. As against this one Dr. C. Naganna has been appointed. Compared to the experience of the previous gentleman, this person had put in about 15 years of experience and he has 31 publications to his credit. As against this gentleman the previous man is entertained and such irregularities are going on, and I hope it will soon be put an end to.

Lastly, I wish to say that when compared to other areas of the Mysore State, a great injustice has been done to Hyderabad Karnatak area. As a matter of fact we should have got larger amounts than what we are spending there now. Only six crores have been provided.

Mr. CHAIRMAN.—Smt. Nagamma will speak.

ಶ್ರೀಮತಿ ನಾಗಮ್ಮ (ಕಂಪಾಲ).—ಮಾನ್ಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ವಿದ್ಯಾ ಇರಾಖೆಯ ಬೇಡಿಕೆಯ ಮೇಲೆ ಒಂದೆರಡು ಮಾತುಗಳನ್ನಾಡಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ನಮ್ಮ ರಾಯಚೂರು ಡಿಸ್ಟ್ರಿಕ್ಟ್, ಬಹಳ ಹಿಂದುಳಿದ ಡಿಸ್ಟ್ರಿಕ್ಟ್, ಅಲ್ಲಿ ಇದುವರೆಗೆ ಕಟ್ಟಡಗಳಾಗಿಲ್ಲ ಹೊಸ ಕಟ್ಟಡಗಳಾಗದೆ ಇರುವುದರಿಂದ ಬಾಡಿಗೆಯ ಮನೆಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ಥೂಲಗಳನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅದುದರಿಂದ ಅಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಡಗಳನ್ನು ಬಾಗ್ಯತೆ ಕಟ್ಟಿಸಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಅಲ್ಲಿನ ಜನರು ನಮ್ಮ ಸ್ವರಾಜ್ಯ ಬಂದಾಗಿನಿಂದ ಅಲ್ಲಿನೂ ಆಗಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ, ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಕೆಲಸಗಳಾಗಿವೆ. ಆದರೆ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚು ಕೆಲಸಗಳಾಗಬೇಕು ಎಂದು ಮನವಿಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಸಾಕಾದಷ್ಟು ಕಟ್ಟಡಗಳಾಗಿಲ್ಲ, ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಕಟ್ಟಡಗಳಿಲ್ಲ. ಇದರ ಸಲುವಾಗಿ ಕಟ್ಟಡಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಬೇಕೆಂದು ಸಲಹೆಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಕಟ್ಟಡಗಳಲ್ಲಿದ್ದಿರುವುದರಿಂದ ರಾಯಚೂರು ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಶಾಲೆಗಳೆಲ್ಲಾ ಬಾಡಿಗೆ ಮನೆಗಳಲ್ಲವೆ, ಗುಡಿಸಲುಗಳಲ್ಲವೆ. ಇದುವರೆವಿಗೂ ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ಅಂತಃಕರಣ ಬಂದಿಲ್ಲ. ಹೈದರಾಬಾದು ಕರ್ಣಾಟಕ ಬಹಳ ಹಿಂದುಳಿದಿದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಏನೂ ಸೌಕರ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ, ಸ್ವರಾಜ್ಯ ಬಂದಮೇಲೆ ನಾವು ಸ್ವಲ್ಪ ಮುಂದೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಅದನ್ನು ಇಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ, ಸಾಕಷ್ಟು ಆಗಿದೆ, ಇನ್ನೂ ಮುಂದೆ ಆಗಬೇಕು ಎಂದು ಮನವಿಮಾಡುತ್ತೇನೆ ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಅಗಾಗ್ಯೆ ಹೋಗಿ ಇನ್‌ಸ್ಟ್ರಕ್ಶನ್ ಮಾಡಿ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ಕಾಲಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಹೋಗಿ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಪಾಠ ಮಾಡುವುದೇ ಇಲ್ಲವೇ ಎಂಬುದನ್ನು ನೋಡಿ ಸರಿಯಾಗಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಕ್ರಮ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಸರಿಪಡಿಸಬೇಕು. ಪೇಟೆಗಳಲ್ಲಿ, ಜಿಲ್ಲೆ ಮತ್ತು ತಾಲ್ಲೂಕುಗಳಲ್ಲಿ ಹೋಗಿ ನೋಡುತ್ತಾರೆ, ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಹೋಗಿ ನೋಡುವುದು ಕಡಿಮೆ. ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿರುವವರನ್ನು 3 ವರ್ಷಗಳಿಗೊಂದು ಸಲ ವರ್ಗ ಮಾಡಿ ಜಿಲ್ಲೆ ಮತ್ತು ತಾಲ್ಲೂಕುಗಳಿಗೆ ಹಾಕಬೇಕು. ಏಕೆಂದರೆ ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಅವರ ಮನಸ್ಸು ನಿಲ್ಲುವುದಿಲ್ಲ, ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಸೌಭಾಗ್ಯಗಳಿರುವುದಿಲ್ಲ. 10-15 ವರ್ಷ ಪೇಟೆಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲಸವಿರುತ್ತಾರೆ, ಏಕೆಂದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಬೇಕಾದ ಅನುಕೂಲಗಳಿರುತ್ತವೆ, ಅವರು ಹಳ್ಳಿಗಳಿಗೆ ಹೋಗಲು ಇಷ್ಟಪಡುವುದಿಲ್ಲ ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ವಾಸಕ್ಕೆ ಮನೆ ಸಿಕ್ಕುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರ ಸಲುವಾಗಿ ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಸರಕಾರದವರು ಕಟ್ಟಡಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಬೇಕು. ಪೇಟೆಗಳಲ್ಲಿ, ಜಿಲ್ಲೆಗಳಲ್ಲಿ, ಮೈಸೂರು-ಬೆಂಗಳೂರುಗಳಲ್ಲಿ ಬಂಗಲೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸುತ್ತಾರೆ, ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಅದುದರಿಂದ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ಹಳ್ಳಿಗಳಿಗೆ ಹೋದರೆ ವಸವಾಸವಾಗುತ್ತದೆ ಅಲ್ಲಿ ಗುಡಿಸಲು ಸಹ ಸಿಕ್ಕುವುದಿಲ್ಲ. ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣ ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಬಹಳ ತೊಂದರೆಯಿದೆ, ಅದರ ಸಲುವಾಗಿ ಅವರಿಗೆ ಕಟ್ಟಡ ಕಟ್ಟಿಸಬೇಕು ಎಂದು ಪದೇ ಪದೇ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಹೈದರಾಬಾದು

ಕರ್ಣಾಟಕ ಅದರಲ್ಲೂ ರಾಯಚೂರು ಜಿಲ್ಲೆ ಬಡತನದ ಪ್ರದೇಶ, ನಮ್ಮ ಭಾಗದ 3 ಜಿಲ್ಲೆಗಳೂ ಬಹಳ ಹಿಂದುಳಿದವೆ, ಅದರ ಸಲುವಾಗಿ ಈ ಭಾಗಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚು ಗಮನ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಪದೇಪದೇ ಬೇಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಈ ವಿಚಾರ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತಿಳಿದಿದೆ, ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೂ ಗೊತ್ತಿದೆ, ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಹೈದರಾಬಾದು ಕರ್ಣಾಟಕ ಹಿಂದುಳಿದವೆಯೆಂಬುದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತಿಳಿದಿರುವ ವಿಚಾರವೇ ಆಗಿದೆ. ರಾಯಚೂರು ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಹೈಸ್ಕೂಲು ಕಟ್ಟಡ ಆಗಬೇಕು, ತಾಲ್ಲೂಕುಗಳಲ್ಲಿ ಹೈಸ್ಕೂಲಾಗಬೇಕು ಎಂದು ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳಲ್ಲಿ ಮನವಿಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನೊಂದು ವಿಚಾರ. ಈಗ 40 ಮಕ್ಕಳಿದ್ದರೂ ಒಬ್ಬರೇ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು 50 ಮಕ್ಕಳಿಗೂ ಒಬ್ಬರೇ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ಇದ್ದಾರೆ. ಒಬ್ಬರು ಸಾಲದು, ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರನ್ನು ಕೊಡಬೇಕು ಎಂದು ಮನವಿಮಾಡುತ್ತೇನೆ. 40-50 ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಒಬ್ಬರಿಗೆ ವಹಿಸಿದರೆ ಅವರು ಪಾಠ ಸರಿಯಾಗಿ ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಮಕ್ಕಳು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕಲಿಯುವುದಕ್ಕೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಇದರ ಸಲುವಾಗಿ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರನ್ನು ಕೊಡಬೇಕು ಎಂದು ಮನವಿಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ರಾಯಚೂರು ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಡ ಇಲ್ಲದೆ ಕುರಿಗಳನ್ನು ಕೂಡುವಂತೆ ಗುಡಿಸಲುಗಳಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಸಣ್ಣ ಕಟ್ಟಡಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಮಕ್ಕಳನ್ನು ತುಂಬಿ ಪಾಠ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಪುಸ್ತಿಕೆ ಹೀಗಿದೆ. ನಮ್ಮ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಬಾಡಿಗೆ ಮನೆಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆಸುವಾಗ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಾಲದೆ ಕುರಿಗಳಂತೆ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕೂಡಿಹಾಕಿ ಒದಿಸುತ್ತಾರೆ. ಇದರ ಸಲುವಾಗಿ ಹೆಚ್ಚು ಖರ್ಚುಮಾಡಿ ಕಟ್ಟಡ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಪದೇಪದೇ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಹಿಂದೆ ಮಂತ್ರಿಗಳು ನಮ್ಮ ಕಡೆ ಬಂದು ಫೌಂಡೇಷನ್ ಹಾಕಿ ಬಂದಿರುವ ಕಡೆ ಇದುವರೆಗೂ ಕಟ್ಟಡವೇ ಆಗಿಲ್ಲ. ಇದರ ಸಲುವಾಗಿ ಹೇಳುವುದು ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದೆ, ಇಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಇನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಸೌಕರ್ಯ ಒದಗಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ.

ನಮ್ಮ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ಕೆಲವರಿಗೆ ಇನ್ನೂ ಇನ್‌ಕ್ರಿಮೆಂಟ್ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೋ ಇಲ್ಲವೋ ತಿಳಿಯದು. ಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಮನವಿಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಬೇಕಾದರೆ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರಿಂದ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕೆಲಸ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಿ, ಅವರಿಗೆ ಸಂಬಳ ಹೆಚ್ಚುಮಾಡಿ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿಸಿ. ಆಗಾಗ್ಗೆ ಹೋಗಿ ಹಳ್ಳಿಗಳು ಮತ್ತು ತಾಲ್ಲೂಕುಗಳಲ್ಲಿ ಇನ್‌ಸ್ಪೆಕ್ಷನ್ ಮಾಡಿ, ಚೆನ್ನಾಗಿ ಪಾಠ ಹೇಳುವರೇ, ಇಲ್ಲವೇ ಎಂದು ನೋಡಿ ಸೂಕ್ತ ಕ್ರಮ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಿ ಎಂದು ಮನವಿಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

5.00. P.M.

ಏನಿದ್ದರೂ ನೋಡೋಣ ಎಂದರೆ, ಅದರಲ್ಲೂ ಆಗೋದರಲ್ಲೂ ಮಕ್ಕಳು ಕಲಿಯುವುದಿಲ್ಲ ಬಡತನದ ದೇಶವಲ್ಲ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ತಯಾರು ಮಾಡತಕ್ಕ ಟೀಚರ್‌ಗಳು ಇಲ್ಲ ಎಂದರೆ ಮಕ್ಕಳು ಶಾಲೆಗೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಅದರ ಸಲುವಾಗಿ ಮೇಲಿನ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಆಗಾಗ್ಗೆ ತಿಂಗಳಿಗೆ ಒಂದು ಸಾರಿ ರಿಪೋರ್ಟ್ ತರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳ ಹೆಸರು ಇರುತ್ತದೆಯೇ ಹೊರತು ಸ್ಕೂರ್ ನಲ್ಲ ಅವರು ಇರುವುದಿಲ್ಲ, ಏಕೆಂದರೆ ಟೀಚರ್ ಇಲ್ಲ ನಾವೇನು ಮಾಡೋಣ, ಟೀಚರ್ ಬರಲಿಲ್ಲ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಅಂದರೂ ಅಂತ ಅನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಅದರ ಸಲುವಾಗಿ ಆಗಾಗ್ಗೆ ಇನ್‌ಸ್ಪೆಕ್ಷನ್ ಮಾಡಿ ತಿಂಗಳು ತಿಂಗಳು ರಿಪೋರ್ಟ್ ತರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಹಾಗಾದರೆ ಮಾತ್ರ ಎಷ್ಟೆ ಮುಂದುವರಿಯುತ್ತದೆ ಅಂತ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಮನವಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಸರ್ಕಾರದವರು ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಹಣ ಖರ್ಚುಮಾಡುತ್ತಾ ಇರುವಾಗ ಅದು ಫಲಕಾರಿಯಾಗಬೇಕೆಂದು ಪದೇಪದೇ ಹೇಳುತ್ತಾ ಇದ್ದೇನೆ. ಆ ರೀತಿ ಆಗ ಬೇಕಾದರೆ ಪ್ರೈವೇಟ್ ಸ್ಕೂಲುಗಳಿಗೆ ಗ್ರಾಂಟ್ ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ಎರ್ರಾ ಸ್ಕೂಲುಗಳನ್ನೂ ಸರ್ಕಾರದವರೇ ವಹಿಸಿಕೊಂಡು ನಡೆಸಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಡೈರೆಕ್ಟರ್ ಸಾಹೇಬರಾಗಲಿ, ಮಿನಿಸ್ಟರ್ ಸಾಹೇಬರಾಗಲಿ ಎರ್ರಾ ರೀತಿಯಿಂದ ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ಗಮನ ಕೊಟ್ಟು ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಮನವಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ನನ್ನ ಮಾತನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

†ಶ್ರೀ ವಾಟಾಳ್ ನಾಗರಾಜ್ (ಚಿಕ್ಕಪೇಟೆ).—ಮಾನ್ಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ಈ ವಿಧ್ಯಾ ಇರಾಖೆಯ ಬೇಡಿಕೆಯನ್ನು ನಾನು ವಿರೋಧಿಸುತ್ತಾ ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಕೆಲವು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಅಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇವತ್ತು ತಾವು ಏನು ಸರ್ಕಾರದ ಧನ ಸಹಾಯವನ್ನು ಈ ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತಾ ಇದ್ದೀರಿ ಅದು ನಿಜವಾಗಲೂ ಕೆರೆಗೆ ಮಣ್ಣನ್ನು ಹೊತ್ತಂತೆ ಆಗಿದೆ. ಈ ದಿನ ನಾನಾದರೂ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ ಇದೇ ರೀತಿ ಮಾಡುತ್ತಾ ಹೋದರೆ ವಿಧ್ಯಾ ಖಾತೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ದಾರವಸ್ತ್ರೆಯನ್ನು ರೂಪಿಸಿದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಆಗುತ್ತದೆ. ಅಂತಹ ಒಂದು ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದೀರಿ. ಇವತ್ತು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ ಈ ಶಾಲೆಗಳು ನಾಯಕೊಡೆ ಬೆಳೆದಂತೆ ಬೆಳೆಯುತ್ತಾ ಇದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಸರ್ಕಾರದ ಸಹಾಯ ಧನವನ್ನು ನೀಡಿ ಸಹಕಾರವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಾ ಇದ್ದೀರಿ. ಎಲ್ಲಾ ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲೂ ನೂರಕ್ಕೆ 70 ಭಾಗ ಮಕ್ಕಳು ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಸ್ಥಳ ಇಲ್ಲ, ಬೆಂಚು

(ಶ್ರೀ ವಾಟಾಳ್ ನಾಗರಾಜ್)

ಇಲ್ಲ, ಕುರ್ಚಿ ಇಲ್ಲ, ಕುರಿ ದೊಡ್ಡಿ ಇದ್ದ ಹಾಗೆ, ದನದ ದೊಡ್ಡಿ ಇದ್ದ ಹಾಗೆ ಇದೆ. ಅದರ ವ್ಯವಸ್ಥಾಪಕರೆಲ್ಲಾ ಡಿಸ್‌ಮಿಸ್ ಆದ ಕ್ಲಾರ್ಕ್‌ಗಳು. ಅವರು ನಿಮ್ಮ ಸಹಾಯವನ್ನು ಪಡೆದು ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಶ್ರೀಮಂತರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಇವತ್ತು ಹೇಳುತ್ತಾ ಇದ್ದೇನೆ. ಸಾಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಇವನ್ನು ರದ್ದುಮಾಡಿ ಸರ್ಕಾರದವರೇ ಈ ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ವಹಿಸಿಕೊಂಡು ನಡೆಸಬೇಕು ಎಂದು. ತಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಒತ್ತಾಯಮಾಡಿ ಈ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಳುತ್ತಾ ಇದ್ದೇನೆ. ನಾನು ಕೆಲವು ಸ್ಕೂಲುಗಳಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದೇನೆ. ತಾವು ಬಹಳ ಹೆಚ್ಚಿನ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅವುಗಳಿಗೆ ಹಾಸವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಾ ಇದ್ದೀರಿ. ಆದರೂ ಕೂಡ ಅವರು ಒಂದು ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕಡೆ ಕೋಳಿ ಕಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ, ಮತ್ತೊಂದು ಕಡೆ ದನ ಕಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ, ಇವುಗಳ ಮಧ್ಯೆ ಸ್ಕೂಲು ನಡೆಸುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ, ಇಂತಹ ಶಾಲೆಗಳು ನೂರಕ್ಕೆ 70—80 ಭಾಗ ನಡೆಯುತ್ತಾ ಇವೆ. ಅವರು ರಾಜ್ಯದ ಧನಸಹಾಯವನ್ನು ಪಡೆದು ದುರ್ವಿನಯೋಗ ಮಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ ಎಂದರೆ ತಪ್ಪಾಗಲಾರದು. ಮತ್ತು, ಇದಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದವರು ಯಾವ ರೀತಿಯಾದ ಸಹಾಯವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ ಎಂದರೆ ಎಲ್ಲ ರೀತಿಯ ಸೌಲಭ್ಯಗಳನ್ನೂ ಕೊಟ್ಟು ಇವುಗಳು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಬರಬೇಕೆಂಬ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ. ಈ ರೀತಿ ಮಾಡುತ್ತಾ ಒಬ್ಬರಾಯನ ಕಾಲದ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಅನುಸರಿಸುತ್ತಾ ಹೋದರೆ ಇನ್ನು ಹತ್ತು ಸರ್ಕಾರಗಳು ಬಂದರೂ ಕೂಡ ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಗಳು ಉದ್ಧಾರವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಕೂಡಲೇ ಮನಸ್ಸುಮಾಡಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ಎಷ್ಟೇ ಕಷ್ಟಬಂದರೂ ಚಿಂತೆ ಇಲ್ಲ, ಇದನ್ನು ರದ್ದುಮಾಡಿ ಸರ್ಕಾರದವರೇ ನಡೆಸಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಎರಡನೆಯನಾಗಿ ಇವತ್ತಿನವರೆಗೂ ಯಾರ್ಯಾರು ಈ ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ ಈ ವ್ಯವಸ್ಥಾಪಕರ ಆಸ್ತಿ ಬಗ್ಗೆ ತುಖಾ ಸಮಿತಿಯನ್ನು ನೇಮಕಮಾಡಿ ಯಾರ್ಯಾರು ಎಷ್ಟೆಷ್ಟು ಆಸ್ತಿ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಬೇಕಾದರೆ ಇವತ್ತು ಎವಿಡೆನ್ಸ್ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ, ಇವತ್ತಿನದಿವಸ ಲಕ್ಷಾಂತರ ರೂಪಾಯಿನ ವ್ಯಾಪಾರ ಅವರು ಮಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಮತ್ತು ವಿದ್ಯಾ ಸಂಸ್ಥೆಗಳ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಲಕ್ಷಾರ್ಥಿಪ್ಪರರು ಆಗುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ. ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ವಿದ್ಯಾ ಇಲಾಖೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ರೀತಿಯಿಂದ ಹೊಸ ಕ್ರಾಂತಿ ಮಾಡಬೇಕಾದರೆ ಇವತ್ತಿನ ದಿವಸ ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ರದ್ದು ಮಾಡಿ ಸರ್ಕಾರದವರೇ ಆ ಎಲ್ಲಾ ಶಾಲೆಗಳನ್ನೂ ನೆಸಬೇಕು. ತಾವು ಕೊಡತಕ್ಕ ಗ್ರಾಂಟನ್ನು ಆಗಲಿ ಅಥವಾ ಆ ರೀತಿ ಸ್ಕೂಲುಗಳನ್ನು ನಡೆಸತಕ್ಕ ವಂಜೂರಾತಿಯನ್ನಾಗಲಿ ಯಾವುದೇ ಹೈಸ್ಕೂಲು ಆಗಲಿ, ಇತರ ಶಾಲೆಗಳಿಗಾಗಲಿ ಕೊಡಬಾರದು ಎಂಬ ಮಾತನ್ನು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ತಿಳಿಸುತ್ತಾ ಇದ್ದೇನೆ.

ಚೆಕ್ ಸಿಸ್ಟಂ ತಂದಿದ್ದೀರಿ. ಇದು ಪೌಢ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಅನ್ವಯ ಮಾಡಿದ್ದೀರಿ, ಇದೇ ಪ್ರಕಾರ ಪ್ರೈವರಿ ಶಾಲೆಗಳಿಗೂ ಕೂಡ ಚೆಕ್ ಸಿಸ್ಟಂ ಮಾಡಿದರೆ ಅಲ್ಲರತಕ್ಕ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳಿಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾ ಇದ್ದೇನೆ. ಇವತ್ತು ಅಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡತಕ್ಕ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳ ಗೋಳು, ದುರಂತ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ನಾವು ನಮ್ಮ ಕಛೇರಿಗೆ ಅನೇಕ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ನೋಡುತ್ತಾ ಇದ್ದೇವೆ. ಅಲ್ಲಿನ ವ್ಯವಸ್ಥಾಪಕರು ಆ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರಿಗೆ ತಿಂಗಳಿಗೆ 120 ರೂಪಾಯಿ ಸಂಬಳ ಕೊಡಬೇಕಾದರೆ ಇವತ್ತು 10 ರೂಪಾಯಿ, ಮುಂದಿನವಾರ 20 ರೂಪಾಯಿ ಕೊನೆ ವಾರ 50 ರೂಪಾಯಿ—ಈ ರೀತಿ ಕೊಡುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ. ಈ ರೀತಿ ಸಂಬಳವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಾ ಇರುವುದರಿಂದ ಅನೇಕ ಜನ ಬಹಳ ವ್ಯಥೆಯಿಂದ ಬಡ ಮೇಷ್ಟರುಗಳು ಇವತ್ತಿನ ದಿವಸ ಅವರಿಗೆ ಶಾಪಹಾಕುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ. ಈ ಶಾಪ ಮಂತ್ರಗಳಿಗೂ ರಕ್ಷೆ ನಿಮ್ಮ ಪ್ರಖ್ಯಾತಿ ಕೆಡುತ್ತದೆ ಎಂಬ ಮಾತನ್ನು ಬಹಳ ವ್ಯಥೆಯಿಂದ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಪ್ರೈವರಿ ಸ್ಕೂಲ್ ಮೇಷ್ಟರುಗಳಿಗೂ ಕೂಡ ಚೆಕ್ ಮೂಲಕ ಸಂಬಳ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಕೊರತೆ ಇದೆ. ಒಬ್ಬ ಮೇಷ್ಟರು ಒಂದು ಹುಡುಗನಿಗೆ ಯಾವ ರೀತಿ ಪಾಠ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಒಬ್ಬರು ಬಹಳ ಸ್ವಾರಸ್ಯವಾಗಿ ಹೇಳಿದರು, ಆ ಒಂದು ಮಾತನ್ನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ಹುಡುಗನಿಗೆ ಹೇಳಿದಂತೆ ಮೈ ಹೆಡ್, ಅಂದರೆ, ನನ್ನ ತಲೆ ಅಂತ. ಹುಡುಗ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ, ಮೈ ಹೆಡ್ ಅಂದರೆ ನನ್ನ ಮೇಷ್ಟರ ತಲೆ. ಮೈ ಹೆಡ್ ಅಂದರೆ ನನ್ನ ಮೇಷ್ಟರ ತಲೆ, ಅಂತ 20 ಸಲ ಉರು ಹೊಡೆಯುತ್ತಾ ಇದ್ದಂತೆ, ಅಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಅವರ ಅಪ್ಪ ಬಂದನಂತೆ ಬಂದು ನೀನೋ ಅದು ನಿಮ್ಮ ಮೇಷ್ಟರ ತಲೆ, ನಿಮ್ಮ ಅಪ್ಪನ ತಲೆ ಎಂದು ಅಂದನಂತೆ. ಸರಿ ಅವನು ಅದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಮೈ ಹೆಡ್ ಅಂದರೆ ನಮ್ಮ ಅಪ್ಪನ ತಲೆ ಅಂತ ಶುರು ಮಾಡಿದನಂತೆ. ಈ ಒಂದು ಮುಖ್ಯದ್ದನ್ನು ನಮ್ಮ ವಿದ್ಯಾಭಾಸದ ಕ್ರಮ ಹೋಗುತ್ತಾ ಇದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಈ ವಿದ್ಯಾಭಾಸದ ಇಲಾಖೆಯಲ್ಲಿ ಏನಾದರೂ ಒಂದು ಕ್ರಾಂತಿ

ಕಾರಕವಾದ ಕೆಲಸ ನಡೆಯಬೇಕು, ಎಂದರೆ ಶ್ರದ್ಧೆವಹಿಸಿ, ನೀತಿಯಿಂದ, ದಕ್ಷತೆಯಿಂದ ಕೆಲಸ ನಡೆಸಬೇಕು ಎಂದು ತಮ್ಮಲ್ಲಿ ಕಳಕಳಿಯಿಂದ ಮನವಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಇದ್ದೇನೆ.

ಈಗ ಅನೇಕ ಸ್ಕೂಲುಗಳಲ್ಲಿ ಅಮೆರಿಕಾ ದೇಶದ ಕೇರ್ ಸಂಸ್ಥೆಯವರು ಕೊಟ್ಟ ಹಾಲಿನ ಪುಡಿಯಿಂದ ರಾಫವನ್ನು ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ, ಇದು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ನಮ್ಮ ದೇಶಕ್ಕೆ ಆಗೇರವವಾದ ವಿಷಯ. ನಾವು ಇವತ್ತು ಅಮೆರಿಕಾ ದೇಶದಿಂದ ತರಿಸಿಕೊಂಡ ರವೆ ಮತ್ತು ಹಾಲಿನ ಪುಡಿಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಧರ್ಮ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಹಾಚುತ್ತಾ ಇದ್ದೇವೆ. ಅದನ್ನು ಅನೇಕ ಸಂಸ್ಥೆಗಳವರು ಬ್ಲಾಕ್ ಮಾರ್ಕೆಟ್‌ನಲ್ಲಿ ಮಾರುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ. ಅಂತಹವರು ಅನೇಕರು ಇವತ್ತು ಅಂತಹ ಕೇಸುಗಳಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಇದು ನಿಜವಾಗಲೂ ವ್ಯಥೆಪಡಬೇಕಾದ ವಿಚಾರ. ಇದನ್ನು ದಯವಿಟ್ಟು ಖಂಡಿತ ನಿಲ್ಲಿಸಬೇಕು ಎಂದು ಕಳಕಳಿಯಿಂದ ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಆರ್. ಕಂಠಿ.—ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಆಹಾರ ಕೊಡುವುದು ಬೇಡ ಅನ್ನುತ್ತೀರಾ ?

ಶ್ರೀ ವಾಟಾಳ್ ನಾಗರಾಜ್.—ಬ್ಲಾಕ್ ಮಾರ್ಕೆಟ್ ಆಗುತ್ತಾ ಇದೆ ಅದನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಆರ್. ಕಂಠಿ.—ಈ ಸಂಬಂಧವಾಗಿ ಒಂದು ಹೊಸ ರಾ ಕೂಡ ಮಾಡುವವರು ಇದ್ದೇವೆ, ಇಷ್ಟರಲ್ಲೇ ಬರುತ್ತದೆ. ತಾವು ಬ್ಲಾಕ್ ಮಾರ್ಕೆಟ್ ಆಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾ ಇದ್ದೀರಿ, ಅದು ಸತ್ಯವಲ್ಲ.

ಶ್ರೀ ವಾಟಾಳ್ ನಾಗರಾಜ್.—ಪ್ರೈವೇಟ್ ಸ್ಕೂಲುಗಳಿಗೆ ಕೊಡತಕ್ಕ ರೆಂಟ್ ಏನಿದೆ ಅದು 150 ರೂಪಾಯಿ ಇದ್ದರೆ. ಲಂಚ ಕೊಟ್ಟು 400 ರೂಪಾಯಿ ಅಂತ ಸರ್ಚಿಫ್ಟ್ ಮಾಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ. ಅಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ಒಂದು ಫರ್ವೀಚರ್ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಬೆಂಚ್ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಕೊನೆಗೆ ಉಪಾಧ್ಯಾಯ ಕೂತುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಕುರ್ಚಿಯೂ ಇಲ್ಲ. ಅಂತಹ ಸ್ಕೂಲುಗಳಿವೆ. ಮಾನ್ಯ ಶ್ರೀ ಕಂಠಿಯವರ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಈ ಕೊಳೆ ಬೆಳೆದದ್ದು, ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಗಳ ಕರ್ಮಕಾಂಡ, ಅನ್ಯಾಯ, ಮಾನ್ಯ ಶ್ರೀ ಕಂಠಿಯವರ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಆದುದೇ. ಆದರೆ ಮಾನ್ಯ ಶ್ರೀ ಶಂಕರೇಗೌಡರ ಕಾಲದಲ್ಲಿಯೂ ಅದು ಇನ್ನೂ ಮುಂದುವರಿಯುತ್ತಿದೆ. ದೇಶದೊಳಗೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅಂತಹವರು ಇವತ್ತು ಉಪಮಂತ್ರಿಗಳು ಆಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಮುಂಚೆ ಜನ ಒಂದು ಪ್ರಚಂಡ ಧಾಳಿ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿ ಬರುತ್ತದೆಂದು ನಾನು ಘಂಟಾಘೋಷವಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಈಗಲೂ ಒಂದು ವಿಜಿಲೆನ್ಸ್ ಕಮಿಷನ್ ಮಾಡಿ. ನುಮಾರು ಸೇಕಡ 75ರಷ್ಟು ರೋಪ ದೋಷಗಳು ಆ ಕಮಿಷನ್ನಿಗೆ ಸಿಗುತ್ತವೆ. ಆಗ ನಿಮ್ಮ ನಾಟಕ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ. ಇದೇ ಸಭೆಯ ಒಬ್ಬ ಉಪ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಯನ್ನು ಇಡಿಸಿ ಸಾವಿರಾರು ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಗ್ರಾಂಟ್ ರೂಪದಲ್ಲಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆಂಬುದು ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆ. ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಗಳಿಂದ ಎಷ್ಟೋ ಬ್ಲಾಕ್ ಮಾರ್ಕೆಟ್ ಆಗುತ್ತಿದೆ. ಕೆಲವು ಖಾಸಗಿ ಸ್ಕೂಲುಗಳು ಬ್ಲಾಕ್ ಮಾರ್ಕೆಟ್ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಾಗಿವೆ. ಅವು ವ್ಯಾಪಾರ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಾಗಿವೆ. ಅದರಿಂದ ಸರ್ಕಾರದವರು ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ಖಂಡಿತ ಸಹಕಾರ ಕೊಡಬೇಡಿ. ಒಂದು ಸಹಕಾರ ನೀಡಿದ್ದೇ ಆದರೆ, ನಿಜವಾಗಿ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯೆಯೇ ಹಾಳಾಗುತ್ತದೆ, ಮಕ್ಕಳು ಹಾಳಾಗುತ್ತಾರೆ, ದೇಶವೂ ಹಾಳಾಗುತ್ತದೆ, ಅನ್ಯಾಯವಾಗಿ ನಮಾಜದ ದುಡ್ಡು ಸಹ ಹಾಳಾಗುತ್ತದೆ.

ಕೊನೆಯದಾಗಿ ನಾನು ಜನಪದ ಸಾಹಿತ್ಯದ ವಿಚಾರವಾಗಿ ಒಂದು ಮಾತನ್ನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಜನಪದ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ರನಿಕತೆ ಇದೆ. ಅದನ್ನು ಓದುತ್ತಿದ್ದರೆ ಒಂದು ಸಂಕೋಪ. ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಒಂದು ಆನಂದ. ಹಿಂದೆ ಹಳ್ಳಿಯ ಜನ ಏನೇನು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರೋ ಅದನ್ನು ಕ್ರೋಧೀ ಕರಿಸಿ ಯಾರೋ ಕೆಲವರು ಒಳ್ಳೆಯ ಸಾಹಿತ್ಯಗಳನ್ನು ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ. ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಸಾಹಿತ್ಯಗಳೇ ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ. ಕೆಲವರು ಅದು ಅಶ್ಲೀಲ, ಒದುವುದು ಬೇಡವೆಂದು ಹೇಳಿದರು. ಅದು ಸರಿಯಾದದ್ದಲ್ಲ. ಹಾಗಾದರೆ ಶ್ರವಣಬೆಳಗೊಳದಲ್ಲಿ ಗೊಮ್ಮಟೇಶ್ವರನ ಪೂಜೆ ಮಾಡುವುದು ಸಹ ಸರಿಯಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳುವ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಹೋಗಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಅದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಬಹಳ ಸ್ವಾರಸ್ಯಕರ ವಾದಂಥ ಕೆಲವು ಸಾಹಿತ್ಯಗಳೂ ಇವೆ. ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಅನೇಕ ನಿಮಿಷ ವಂದಿರಗಳಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಫಿಲಂಗಳನ್ನು ತೋರಿಸುವಾಗ ಬಚ್ಚಿ ಬಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಇರತಕ್ಕ ಅನೇಕ ಅಶ್ಲೀಲವಾದ ಚಿತ್ರಗಳನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತಾ ಇರುವುದನ್ನು ನಾವು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಆದರೆ ಸರ್ವಜ್ಞ ವಚನಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. 'ಉಚ್ಚೆಯ ಬಚ್ಚಲವ, ತುಡ್ಡವೆಂದನಬೇಡ, ಅಚ್ಚುತ ಬಿದ್ದನಜಬಿದ್ದ, ದೇವೇಂದ್ರ ನಡ್ಡತ್ತು ಬಿದ್ದ ಸರ್ವಜ್ಞ' ಎಂದು ಹೇಳಿದೆ. ಇದು ಎಂಥಾ ಮಾತು ? 'ಗಂಡುನಿಲ್ಲದ ನಾರಿ, ಮಿಂಡುನಿಲ್ಲದ ಸೂಳೆ, ಬಂಡವಿಲ್ಲದನ ಬೇಹಾರ, ಮಂದಿನಾಯಕುಂಡೆಯಂತಿಕ್ಕು ಸರ್ವಜ್ಞ—

(ಶ್ರೀ ವಾಟಾಳ್ ನಾಗರಾಜ್)

ಹೀಗೆ ಸವಜ್ಜಮೂರ್ತಿ ಬರೆದಂಥ ಪುಸ್ತಕಗಳೂ ಇವೆ. ಇವು ಎಂತಹ ಪುಸ್ತಕಗಳು? ಈ ರೀತಿ ಸಾಹಿತ್ಯವಿದೆಯೆಂದು ಅಂತಹ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನೂ ಸಹ ನಾಳೆ ಸುಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ನಮಗೇಕೆ ಸಾಹಿತ್ಯ, ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಎಂದು ಹೇಳುವಹಾಗೆ ಇಲ್ಲ. ಹಳೆಯಬೀಡು, ಬೇಲೂರು ಶಿಲಾ ಶಾಸನಗಳನ್ನು ನೋಡಿದರೆ, ಅವು ಎಷ್ಟು ರಮ್ಯವಾಗಿವೆ, ಅವನ್ನು ನೋಡುವುದಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟೋ ಸಂತೋಷವಾಗುತ್ತದೆ, ಅದರ ಒಂದು ರಶಿಕತೆ ನೋಡಿ ನಾವು ಸಂತೋಷಪಡಬೇಕು,

ಕಟ್ಟಕಡೆಯದಾಗಿ ಕೆಲವು ಚಿತ್ರಗಳನ್ನು ಕೆಲವಾರು ಪುಸ್ತಕಗಳಿಂದ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ತೋರಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಇವತ್ತು ನಾವು ಸಾಮ್ಯಭಾವನೆಯುಳ್ಳ ಜನಪದ ಸಾಹಿತ್ಯಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಬೆಳೆಸಬೇಕು.

ಚೇರ್ಮನ್ ಅವರು.—ಮುಂದೆ ಹೇಳುವುದನ್ನು ರಿಕಾರ್ಡ್ ಮಾಡಬೇಕಾದುದಿಲ್ಲ. ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು ಏನೇನು ಇಲ್ಲ ಹೇಳಬೇಕೆಂದು ಇದ್ದಿರೋ ಅವನ್ನು ಸಚಿವರಿಗೆ ಕೊಡಬಹುದು.

ಶ್ರೀ ವಾಟಾಳ್ ನಾಗರಾಜ್—ಅನೇಕ ರಮ್ಯವಾದ ಚಿತ್ರಗಳು ಇರತಕ್ಕಂಥ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಲೈಬ್ರರಿಗಳಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ.

ಚೇರ್ಮನ್ ಅವರು.—ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು ಮಾತನಾಡಿದ್ದು ಯಾವುದೂ ಈಗ ರಿಕಾರ್ಡ್ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ವೇಳೆಯಾಯಿತು. ಅವರು 20 ನಿಮಿಷಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಜಾಗೃತ ಅವರು ಭಾಷಣ ಮುಗಿಸಬೇಕು.

ಶ್ರೀ ವಾಟಾಳ್ ನಾಗರಾಜ್.—ಇಷ್ಟು ಹೇಳಿ, ನನ್ನ ಮಾತನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

† ಶ್ರೀ ಎಂ. ಎನ್. ರಾಮಣ್ಣ (ತರುವೇಕೆರೆ).—ಸನ್ಮಾನ್ಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ಮಾನ್ಯ ವಿದ್ಯಾ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಮಂಡಿಸಿರತಕ್ಕ ಬೇಡಿಕೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಸಂಪೂರ್ಣವಾದಂಥ ಅನುಮೋದನೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಹಲವಾರು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಇಚ್ಛಿಸುತ್ತೇನೆ. ಈಗಾಗಲೇ ಅನೇಕ ಜನ ಸ್ವೇಚ್ಛಿತರು ಮಾತನಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಅವರು ಹೇಳಿರುವ ಮಾತುಗಳನ್ನೇ ಪುನಃ ನಾನು ಮಾತನಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಇಷ್ಟಪಡುವುದಿಲ್ಲ. ಸರ್ಕಾರದವರು ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳ ಕಟ್ಟಡದ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದು ಹೊಸ ಕಾನೂನನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಸುಮಾರು 8-10 ವರ್ಷಗಳ ಕೆಳಗೆ ಅನೇಕ ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲಾ ಕಟ್ಟಡಗಳಿಗಾಗಿ ಅನೇಕ ಗ್ರಾಮಪಂಚಾಯತಿಯವರೂ ಮತ್ತು ಗ್ರಾಮಸ್ಥರೂ ಹಣವನ್ನು ಸರ್ಕಾರದಲ್ಲಿ ಡಿಪಾಜಿಟ್ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಆ ರೀತಿ ಡಿಪಾಜಿಟ್ ಮಾಡಿದಂಥ ಮೊಬಲಗು ಹಾಗೆಯೇ ಇರಾಖೆಯಲ್ಲಿ ಕೊಳೆಯುತ್ತಲೇ ಇದೆ. ಸುಮಾರು ಹತ್ತು ವರ್ಷಗಳಾದರೂ ಆ ದುಡ್ಡಿನ ಬಗ್ಗೆ ಸರ್ಕಾರ ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಜನರಿಂದ ಚಂದಾ ಎತ್ತಿ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದು ದುಡ್ಡಿನ ಉಪಯೋಗ ಸದ್ವಿನಿಯೋಗವಾಗಿ ಮಾಡಲು ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಆಗಿಲ್ಲ. ಅದರಿಂದ ಸರ್ಕಾರದವರು ತೀವ್ರವಾಗಿ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಿ ಕಟ್ಟಡಗಳನ್ನು ಜಾಗೃತೆಯಾಗಿ ಏನು ಕಾನೂನು ಈಗ ಜಾರಿಯಲ್ಲಿದೆಯೋ ಆ ಕಾನೂನು ಪ್ರಕಾರ ಕಟ್ಟಿಸಬೇಕು. ಆ ರೀತಿ ಕಟ್ಟಿಸಿಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡುವುದು ಸರ್ಕಾರದಮೇಲೆ ಇರತಕ್ಕ ಜವಾಬ್ದಾರಿ. ಆ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ವಹಿಸಬೇಕು. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ತರುವೇಕೆರೆ ತಾಲ್ಲೂಕಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಊರು ಇದೆ. ಅಲ್ಲಿ ತಂಡಗ ಎಂಬ ಒಂದು ಗ್ರಾಮವಿದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಒಂದು ಶಾಲಾ ಕಟ್ಟಡ ಕಟ್ಟುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ದುಡ್ಡು ಕಟ್ಟಿ 8 ವರ್ಷಗಳಾಗಿವೆ. ಸರ್ಕಾರದಲ್ಲಿ ಡಿಪಾಜಿಟ್ ಮಾಡಿದ್ದೂ ಆಗಿದೆ. ಅದರಿಂದ ಇದುವರೆಗೆ ಒಂದು ಪ್ರಯೋಜನವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅಷ್ಟು ದುಡ್ಡನ್ನು ಹಾಗೆಯೇ ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದು ಸೇವಿಂಗ್ಸ್ ಬ್ಯಾಂಕಿನಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟಿದ್ದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಬಡ್ಡಿ ಇದುವರೆಗೂ ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಆದ್ದರಿಂದ ಈಗರಾದರೂ ಜಾಗೃತೆಯಾಗಿ ಅಲ್ಲಿ ಎರಡು ಕಟ್ಟಡಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಸರ್ಕಾರ ಮನಸ್ಸು ಮಾಡಬೇಕು. ಅದಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ರಿಕಾರ್ಡ್‌ಗಳನ್ನು ತರಿಸಿ ಕೂಡಲೇ ಅದನ್ನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಸರ್ಕಾರದವರಲ್ಲಿ ನಾನು ಒಳಕ ಕಳಕಳಿಯಿಂದ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

ಎರಡನೆಯದಾಗಿ, ಇನ್ನು ವಿಜ್ಞಾನಮಂದಿರದ ಬಗ್ಗೆ ಎರಡು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಹೇಳಬೇಕೆಂದು ಇಚ್ಛಿಸುತ್ತೇನೆ. ಅಂತಹವು ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಏಳಿಂಟು ಇವೆ. ಈ ವಿಜ್ಞಾನ ಮಂದಿರಗಳನ್ನು ಭಾರತ ಸರ್ಕಾರದವರು ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಿದ್ದರೂ ಮೂರನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆವರೆಗೆ ಹಣವನ್ನು ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರು. ಆದರೆ ನಾಲ್ಕನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯೊಳಗೆ ಭಾರತ ಸರ್ಕಾರದವರು ಯಾವ ಹಣವನ್ನು ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಒದಗಿಸದೆ ಮೈಸೂರು ಸರ್ಕಾರವನ್ನೇ

ಪೂರ್ತಿ ಅದರ ಖರ್ಚನ್ನು ವಹಿಸಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಅದರ ಈ ವಿಜ್ಞಾನಮಂದಿರಗಳಿಂದ ಆಗಿರತಕ್ಕ ಪ್ರಯೋಜನವಾದರೂ ಏನೆಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಈಗ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಿ ನೋಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಹಿಂದೆ ಭಾರತ ಸರ್ಕಾರದವರು ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಬಹು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರು. ನಾವು ಖರ್ಚುಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೆವು. ಈಗ ನಾವೇ ಆ ದುಡ್ಡನ್ನೂ ಕೊಡುವ ಕಾಲದಲ್ಲೇ ಅದನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಿದರೆ, ಆ ವಿಜ್ಞಾನ ಮಂದಿರಗಳು ಒಂದೇ ಶಬ್ದದಲ್ಲಿ ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ಮುಂದೆ ಅವು ಅಜ್ಞಾನಮಂದಿರಗಳು ಆಗುತ್ತವೆಂದು ಹೇಳಿದರೆ ಅದು ಏನೂ ತಪ್ಪಾಗುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ನನಗೆ ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತದೆ.

ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಗಳೂ ಅದನ್ನು ನೋಡಿದ್ದಾರೆ. ಇತರ ಅಧಿಕಾರಿಗಳೂ ನೋಡಿದ್ದಾರೆ. ಹಳ್ಳಿಗಾಡಿನ ರೈತರಿಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುವ ಹಾಗೆ ಅದನ್ನು ಆಧುನಿಕ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡತಕ್ಕದ್ದು ಮುಖ್ಯ. ಯಾವ ಉದ್ದೇಶಕ್ಕಾಗಿ ಅದು ಸ್ಥಾಪನೆಯಾಗಿತ್ತೋ ಅದರಲ್ಲಿ ಕೇವಲ ಒಂದು ಅಂಶ ಕೂಡ ಕಾರ್ಯಗತವಾಗಿಲ್ಲ. ರೈತರ ಬೇಡಿಕೆಗಳನ್ನು ಪೂರೈಸುವುದಕ್ಕೆಲ್ಲ ಸರ್ಕಾರದವರು ಏನು ಖರ್ಚು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಅದನ್ನು ಅನ್ಯಾಯವಾಗಿ ಪೊಲಿಸು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಆ ವಿಜ್ಞಾನ ಮಂದಿರವನ್ನು ಅದಷ್ಟು ಜಾಗೃತ ಮುಟ್ಟಿದರೆ ದೇಶಕ್ಕೆ ಫೇವರಿವಾಗುತ್ತದೆ. ನಾಲ್ಕು ಪಾಠಶಾಲೆಗಳನ್ನು ತೆರೆಯುವುದರಿಂದ ದೇಶಕ್ಕೆ ಕರ್ಯಾಣವಾಗುತ್ತದೆ. ಅದನ್ನು ಮುಟ್ಟುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಅಲ್ಲಿ ಏನೂ ಕೆಲಸ ಆಗಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಎಂ.ಎಸ್.ಸಿ. ಪಾಸು ಮಾಡಿರುವವರನ್ನು ಹಾಕಿದ್ದಾರೆ. ಅವರನ್ನು ಅನ್ಯಾಯವಾಗಿ ಸೋಮಾರಿಗಳನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅವರನ್ನು ಬೇರೆ ಕಡೆಗಾದರೂ ಹಾಕಿದರೆ ಅವರು ಸ್ವಲ್ಪ ಮಟ್ಟಿಗಾದರೂ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಅವರಿಗೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಮನಸ್ಸು ಬರುತ್ತದೆ. ಅವರನ್ನು ಹೀಗೆಯೇ ಬಿಟ್ಟರೆ ಅವರು ಸೋಮಾರಿಗಳಾಗುವುದರಲ್ಲಿ ಯಾವ ಅಭ್ಯಂತರವೂ ಇಲ್ಲ. ಈ ಬಗ್ಗೆ ಹಿಂದೆ ಮಾನ್ಯ ವಿಧ್ಯಾ ಮಂತ್ರಿಗಳಾದ ಶ್ರೀ ಶಂಕರ ಗೌಡರನ್ನು ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳಿದಾಗ ಅವರು ನಾನು ಈಗತಾನೆ ಈ ಇಲಾಖೆಯ ಚಾರ್ಜನ್ನು ಹೊಸದಾಗಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಅದನ್ನು ಒಪ್ಪುವುದೇ ಅಥವಾ ಬಿಡುವುದೇ ಎನ್ನುವುದರ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾದ ಅಭಿಪ್ರಾಯಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತೇನೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದರು. ಅವರು ಅದನ್ನು ನೋಡಿದ್ದಾರೋ ಇಲ್ಲವೋ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಅದಷ್ಟು ಜಾಗೃತ ಆ ಒಂದು ತೀರ್ಮಾನವನ್ನು ಕೈಗೊಳ್ಳುವುದು ಉತ್ತಮ ಎಂದು ನಾನು ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ಮೂರನೆಯದಾಗಿ ನಮ್ಮ ಅನೇಕ ಜನ ಸ್ನೇಹಿತರು ಎಲ್ಲಾ ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಗಳವರೂ ಬಹಳ ಅನ್ಯಾಯ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮುಚ್ಚಿಸಿ ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ನಮ್ಮ ಸ್ನೇಹಿತರು ಮಾತನಾಡುವಾಗ ಯಾವುದೋ ಒಂದು ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ, ಯಾವುದೋ ಕೆಲವು ಖಾಸಗಿ ಸಂಸ್ಥೆಗಳವರು ನಡೆಸತಕ್ಕ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಅದರ ಮೇಲೆ ಎಲ್ಲಾ ಖಾಸಗಿ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ನಡೆಸತಕ್ಕ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ಮುಚ್ಚಿ ಎಂದು ಹೇಳುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳುವವರಲ್ಲಿ ನಾನೂ ಒಬ್ಬ. ಇವೊತ್ತಿನ ದಿವಸ ಅನೇಕ ವಿಧ್ಯಾ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ಖಾಸಗಿಯವರು ನಡೆಸತಕ್ಕವುಗಳು ಉತ್ತಮವಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡತಕ್ಕ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ಇವೆ. ಅವು ಪಟ್ಟಣಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಇವೆ. ಹಳ್ಳಿಗಾಡುಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಇವೆ. ಈಗ ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಹೇಳುವುದಾದರೆ ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ನ್ಯಾಷನಲ್ ಹೈಸ್ಕೂಲು, ನ್ಯಾಷನಲ್ ಕಾಲೇಜುಗಳು ಯಾವ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರಂಭ ಆದವೋ ಅವು ಬಹಳ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತವೆ ಮತ್ತು ಅತ್ಯುತ್ತಮವಾದ ಫಲಿತಾಂಶವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತವೆ. ಈಗ ಇನ್ನೊಂದು ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಹೇಳುವುದಾದರೆ ಸಿದ್ಧಗಂಗಾ ಇಂಜಿನಿಯರಿಂಗ್ ಕಾಲೇಜು, ಸಿದ್ಧ ಆರ್ಟ್ಸ್ ಅಂಡ್ ಸೈನ್ಸ್ ಕಾಲೇಜು ಇತ್ಯಾದಿ ವಿಧ್ಯಾ ಸಂಸ್ಥೆಗಳನ್ನು ಶ್ರೀ ಸಿದ್ಧಗಂಗಾ ಸ್ವಾಮೀಜಿಯವರು ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಿದ್ದರಿಂದ ತುಮಕೂರಿನಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಜನ ಮಕ್ಕಳು ಪಿ.ಯು.ಸಿ. ಯಿಂದ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಹೋಗುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಇಲ್ಲದಂತಹ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಇತ್ತು. ಆಗ ಅವರೇನೋ ದೊಡ್ಡ ಮನಸ್ಸು ಮಾಡಿ ಅವುಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಿದರು. ಇವೇತು ಆ ವಿಧ್ಯಾ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ಬಹಳ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿವೆ. ಹೀಗೆ ಯಾವ ಖಾಸಗಿ ವಿಧ್ಯಾ ಸಂಸ್ಥೆಗಳೇ ಆಗಲೇ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದಾದರೆ ಅವುಗಳಿಗೆ ಅದಷ್ಟು ಮಟ್ಟಿಗೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಜಾಸ್ತಿ ಹಣಸಹಾಯವನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡದೇ ಇರುವ ಕಡೆ ಕಟ್ಟು ನಿಟ್ಟಾಗಿ ರೆಕಗ್ನಿಷನ್ ಕಿತ್ತುಹಾಕಿ ಅದನ್ನು ವ್ಯವಸ್ಥಿತವಾಗಿ ನಡೆಸುವುದಕ್ಕೆ ಸರ್ಕಾರ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಬೇಕು. ಒಂದೇ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ, ರಾಜಕೀಯ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದರಾಗಲೇ ಅಥವಾ ಯಾವುದೇ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಾಗಲೇ ಖಾಸಗಿ ವಿಧ್ಯಾ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಮತ್ತು ಅವುಗಳನ್ನು ಕಿತ್ತುಹಾಕುವುದಕ್ಕೆ ಕ್ರಮಕೈಗೊಳ್ಳಿ ಎಂದು ಹೇಳುವುದು ತಪ್ಪು. ಅವರು ಆ ರೀತಿ ದುರುದ್ದೇಶದಿಂದ ಹೇಳಬಹುದು ಎಂದು ಹೇಳಿದರೆ ತಪ್ಪಾಗುವುದಿಲ್ಲ, ಎಂದು ನನಗನ್ನಿಸುತ್ತದೆ.

(ಶ್ರೀ ಎಂ. ಎನ್. ರಾಮಣ್ಣ)

ಇನ್ನು ನಾಲ್ಕನೆಯದಾಗಿ ಕೆಲವು ಕಡೆ ಎಚ್.ಟಿ.ಸಿ. ಕಾಲೇಜುಗಳನ್ನು ತೆರೆದು ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರಿಗೆ ತರಬೇತಿಯನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಕೇವಲ ಒಂದೆರಡು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಪತ್ತಿ ಯೊಬ್ಬ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರಿಗೂ ತರಬೇತಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟು 100ಕ್ಕೆ 90 ಜನಗಳನ್ನು ಪಾಸುಮಾಡಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇಂಥವರು ಭಾವಿ ಜನಾಂಗವನ್ನು ಭಾವಿ ಪ್ರಜೆಗಳನ್ನು ತಯಾರುಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಪಾಠಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಪಾಠವನ್ನು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಉತ್ತಮವಾದ ಪ್ರಜೆಗಳನ್ನಾಗಿ ಮಾಡತಕ್ಕ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ಹೊತ್ತಿರತಕ್ಕ ಉತ್ತಮವಾದ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರನ್ನು ತಯಾರು ಮಾಡತಕ್ಕ ಕ್ಷೇತ್ರ ಯಾವ ರೀತಿ ಇದೆ ಎನ್ನುತಕ್ಕ ವಿಷಯವನ್ನು ಅನೇಕ ಜನ ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು ಮಾತನಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಉಪಾಧ್ಯಾಯರ ಮಟ್ಟ ಏನಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ನಾನು ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಇಷ್ಟಪಡುವುದಿಲ್ಲ. ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ಯಾವ ರೀತಿ ಇರಬೇಕೆಂದರೆ, ಅವರು ಒಳ್ಳೆಯ ಸುಸಂಸ್ಕೃತರಾಗಿರಬೇಕು. “ಗುರು ಬ್ರಹ್ಮೋ ಗುರುವಿಷ್ಣೋ ಗುರು ದೇವೋ ಮಹೇಶ್ವರಃ ಗುರು ಸಾಕ್ಷಾತ್ ಪರಬ್ರಹ್ಮ ತಸ್ಯೈಶ್ವರೀ ಗುರುವೇನಮಃ” ಎನ್ನುವ ಹಾಗೆ ಗುರುವಾಗಿರುವವನಿಗೆ ತ್ರಿಮೂರ್ತಿಗಳಿಗಿರುವ ಎರಾ ಒದವಾದ ಗುಣಗಳೂ ಮತ್ತು ಬೆಳೆಯೂ ಇದ್ದು ಅವರು ಭಾವಿ ಜನಾಂಗವನ್ನು ತಯಾರು ಮಾಡತಕ್ಕ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರಾಗಿರಬೇಕು. ಅಂಥಾ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳು ಈಗ ಸಿಕ್ಕದೇ ಇರುವುದರಿಂದ ಉತ್ತಮವಾದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳನ್ನು ತಯಾರುಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಆಗಿಲ್ಲ. ಈ ವ್ಯಥೆ ಸ್ವಲ್ಪಕೂ, ಗರಾಟೆಗಳು ಹೇರೆ ನಡೆಯುತ್ತಿರುತ್ತವೆ. ಸ್ಕೂಲುಗಳಲ್ಲಿ ಸರಿಯಾಗಿ ರಿಜಿಸ್ಟ್ರೇಷನ್ ಇದೆರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ಕಾರಣವೇ ಎನಾ ಅದಕ್ಕೆ ಮಾನ್ಯೇಜ್ ಮೆಂಟಿನವರು ಕಾರಣರಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೆ ಮೆನ್ಷನ್ ನೀಡಿರತಕ್ಕ ಸರ್ಕಾರದವರೂ ಕಾರಣರಲ್ಲ. ಉಪಾಧ್ಯಾಯರನ್ನು ಸೆರೆಕ್ಸ್ ಮಾಡತಕ್ಕ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಉತ್ತಮವಾದ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರನ್ನು ಆರಿಸಿ ಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ನಮ್ಮ ಕರ್ತವ್ಯ. ಪ್ರೈಮರಿ ಸ್ಕೂಲುಗಳಿಗೆ ಅದಷ್ಟೂ ಜಾಸ್ತಿ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳನ್ನೇ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರನ್ನಾಗಿ ನೇಮಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಆದರಿಂದ ಹೆಚ್ಚು ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಪುರೋಭಿವೃದ್ಧಿ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಪ್ರೈಮರಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಚಿಕ್ಕಮುಸ್ಲಿಮ ಮಕ್ಕಳು ಇರುವುದರಿಂದ ಅವರು ಗಂಡಸು ಉಪಾಧ್ಯಾಯರ ಹತ್ತಿರ ಸರಿಯಾಗಿ ಹೊಂದಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಕಷ್ಟ. ಅದರೆ ಮಹಿಳಾ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರ ಹತ್ತಿರ ಬೇಗ ಮಕ್ಕಳು ಹೊಂದಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ಈ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಪ್ರೈಮರಿ ಸ್ಕೂಲುಗಳಲ್ಲಿ ಅದಷ್ಟು ಮಟ್ಟಿಗೆ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗಿ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳನ್ನೇ ಉಪಾಧ್ಯಾಯಿಯರನ್ನಾಗಿ ನೇಮಿಸಿಕೊಂಡರೆ ಅಲ್ಲಿ ಆ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಉತ್ತಮವಾದ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ಕಡೆಯದಾಗಿ ಹೇಳುವುದಾದರೆ ವಯಸ್ಕರ ಶಿಕ್ಷಣದ ಸಮಿತಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದೆರಡು ಮಾತುಗಳನ್ನು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಮೈಸೂರು ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಮೊಟ್ಟಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ ಅನೇಕ ಜನ ಹಿರಿಯರು ವಯಸ್ಕರಿಗೆ ಒತ್ತಾಯದಿಂದ ವಿದ್ಯಾದಾನ ಮಾಡಬೇಕು ಎನ್ನುವ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ವಯಸ್ಕರ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಮಿತಿಯನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭ ಮಾಡಿದರು. ಕಾಲೇಜಿನ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಅನೇಕ ಜನ ಸ್ವಯಂಸೇವಕರು ಕೆಲಸ ಮಾಡಿ ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಏನು ಅಜ್ಞಾನ ಇದೆ ಅದನ್ನು ಹೊಡೆದು ಓಡಿಸಬೇಕಾದರೆ ವಯಸ್ಕರ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರಬೇಕೆಂದು ಮನಗಂಡು ಸ್ವಂತವಾಗಿ ಪ್ರಯತ್ನಮಾಡಿ ಆ ಒಂದು ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಮಾಡಿದರು. ಈಗ ಅದೇನೋ ಈ ವಯಸ್ಕರ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಮಿತಿಯ ಮೇಲೆ ಸರ್ಕಾರದ ವಕ್ರದೃಷ್ಟಿ ಬಿದ್ದಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದರೆ ತಪ್ಪಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಶ್ರೀಮಾನ್ ಕಂಠಿಯವರು ವಿದ್ಯಾಮಂತ್ರಿಗಳಾಗಿದ್ದಾಗ ಈ ವಯಸ್ಕರ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಮಿತಿಯ ಮೇಲೆ ಸ್ವಲ್ಪಮಟ್ಟಿಗೆ ಸರ್ಕಾರದ ವಕ್ರದೃಷ್ಟಿ ಬಿದ್ದಿದೆ ಎಂದು ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಯಾವ ಸಂಸ್ಥೆ 25 ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ಖಾಸಗಿಯಾದ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಬಹಳ ಚೆನ್ನಾಗಿ ನಡೆಸಲ್ಪಟ್ಟಿತು ಎಂದು ಹೊರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಮಾನ್ಯತೆಯನ್ನು ಪಡೆದಿದೆ. ಇಂಥಾ ಸಂಸ್ಥೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಅನುಮಾನ ಪಡುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಾರಂಭ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ನಾನಾದರೂ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಇವೊತ್ತು ಈ ಮಂತ್ರಿಮಂಡಲದಲ್ಲಿ ಇರತಕ್ಕವರು ಯಾರು ಇವಾರೆಯೋ ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಖಾಸಗಿಯವರು ಮತ್ತು ಜನಗಳಿಂದ ಚುನಾಯಿತರಾದವರು. ಹಾಗೆಯೇ ಮೈಸೂರು ವಯಸ್ಕರ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಮಿತಿಯಲ್ಲರತಕ್ಕ ಸದಸ್ಯರು ಯಾರು ಇದ್ದಾರೆ ಅವರಿಂದ ಚುನಾಯಿತರಾದಂಥವರೇ ಈ ಸಮಿತಿಯ ಎಗ್ಜಿಕ್ಯುಟಿವ್ ಕಮಿಟಿಯಲ್ಲಿ ಇದ್ದಾರೆ. ಮತ್ತು ಅಧ್ಯಕ್ಷರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಈ ವಯಸ್ಕರ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಮಿತಿಯವರು ಬಹಳ ಉತ್ತಮವಾದ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ, ಅದರಲ್ಲಿ ಯಾವುದೂ ಅಡ್ಡಿಯಿಲ್ಲ ಎಂದು ನನಗೆ ಅನಿಸುತ್ತದೆ. ಆ ಸಮಿತಿಯಲ್ಲಿ ಲೆಕ್ಕ ಪತ್ರಗಳ ಆಡಿಟ್ ಕೂಡ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಹೀಗಿರುವಾಗ ಆ ಸಮಿತಿಯಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದವರು

ಹಸ್ತಕ್ಷೇಪ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಇವರು ಈ ರೀತಿ ಮಾಡುವುದಾದರೆ ಒಂದು ಕಡೆ ಅಧಿಕಾರ ವಿಕೇಂದ್ರೀಕರಣ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆ ಎಲ್ಲಾ ಅಧಿಕಾರವೂ ನಮ್ಮ ಹತ್ತಿರವೇ ಇರಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳಿದ ಹಾಗಾಗುತ್ತದೆ. ಯಾವ ಸಂಸ್ಥೆ ಅತ್ಯುತ್ತಮವಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿ ಹೊರದೇಶಗಳಿಂದ ಮಾನ್ಯತೆಯನ್ನು ಪಡೆದು ಸಹಾಯವನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಿದೆಯೋ ಅಂಥಾ ಸಂಸ್ಥೆಗೆ ಅಧ್ಯಕ್ಷರನ್ನು ನಾಮಕರಣ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ ಎಂದು ಗೊತ್ತಾಗಿದೆ ಅದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಅಧ್ಯಕ್ಷರನ್ನು ನಾಮಕರಣ ಮಾಡುವುದರ ಜೊತೆಗೆ ಚೀಫ್ ಎಕ್ಸಿಕ್ಯೂಟಿವ್ ಅಫೀಸರೊಬ್ಬರನ್ನೂ ಡಿಪಾರ್ಟ್‌ಮೆಂಟಿನಿಂದ ಅಲ್ಲಗೆ ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದಾರೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ನನಗಾದರೂ ಅನಿಸುತ್ತದೆ ಸರ್ಕಾರಿ ನೌಕರಿಯಲ್ಲಿರತಕ್ಕವರು ಬೃಹಸ್ಪತಿಗಳು ಚೆನ್ನಾಗಿ, ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ, ಅವರನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ಬೇರೆ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ ಎನ್ನುವ ವಾದವನ್ನು ನಾನು ಒಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲ. ಸರ್ಕಾರದಲ್ಲಿ ನಾನು ಕಳಕಳಿಯಿಂದ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಇವೊತ್ತಿನ ದಿವಸ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ನಾನು ಒಂದು ಸವಾಲು ಹಾಕುತ್ತೇನೆ. ವಯಸ್ಕರ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಮಿತಿಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡತಕ್ಕವರು, ವಿಶ್ವಾ ಇರಾಖೆ ಯಲ್ಲಿ ತಾಲ್ಲೂಕು ಮಟ್ಟದಿಂದ ಹಿಡಿದು ರಾಜ್ಯಮಟ್ಟದವರೆಗೂ ಕೆಲಸ ಮಾಡತಕ್ಕ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಕಡಿಮೆ ಇಲ್ಲ, ಅವರಿಗಿಂತ ನಿಷ್ಠೆಯಿಲ್ಲ, ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆಯಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಈ ವಯಸ್ಕರ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಮಿತಿಯವರು ಒಂದು ಹೆಜ್ಜೆ ಮುಂದೆ ಇದ್ದಾರೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದರೆ ತಪ್ಪಾಗಲಾರದು. ಕಾರಾವಕಾಶ ಇಲ್ಲದೆ ಇರುವುದರಿಂದ ಹೆಚ್ಚು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಇಷ್ಟು ಹೇಳಿ ನಾನು ನನ್ನ ಭಾಷಣವನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

5-30 P.M.

ಶ್ರೀ ಬಿ. ದೊಡ್ಡಬೋರೇಗೌಡ (ಶ್ರೀರಂಗಪಟ್ಟಣ).—ಮಾನ್ಯ ಸಭಾಪತಿಗಳೇ, ಈ ದಿವಸ ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಮಂಡಿಸಿರತಕ್ಕ 36ಕೋಟಿ 17ಲಕ್ಷ 27ಸಾವಿರದ 200ರೂಪಾಯಿಗಳ ಶಿಕ್ಷಣ ಇರಾಖೆಯ ಬೇಡಿಕೆಯನ್ನು ನಾನು ವಿರೋಧಿಸುತ್ತ ಬಂದೆರಡು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಸಭಾಧ್ಯಕ್ಷರ ಮೂಲಕ ಸರ್ಕಾರದವರ ಗಮನಕ್ಕೆ ತರಬಯಸುತ್ತೇನೆ.

ಗ್ರಾಮಾಂತರ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳ ಅಪ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ದುಃಖವಾಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಈ ಶಾಲೆಗಳ ಸ್ಥಿತಿ ಚಿಂತಾಜನಕವಾಗಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದರೆ ತಪ್ಪಾಗಲಾರದು. ಅದರ ಒಂದು ವ್ಯವಸ್ಥೆ, ಫೊರಣ್ ಮತ್ತು ಥೇಲಿಯ ಹೇಗಿದೆ ಎನ್ನುವುದು ಆ ಗ್ರಾಮಾಂತರ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲೇ ಹುಟ್ಟಿ ಬೆಳೆದಿರತಕ್ಕ ನಮ್ಮ ಮಾನ್ಯ ಸಚಿವರಿಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಮನವರಿಕೆ ಯಾಗಿದೆ. ಹಾಗೆ ಅವರು ಈ ಶಾಲೆಗಳ ವಿಷಯ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಮನಗಂಡಿದ್ದರೂ ಅವರು ಈ ವಿದ್ಯಾ ಇರಾಖೆಯನ್ನು ವಹಿಸಿಕೊಂಡು ಒಂದು ವರ್ಷದ ಮೇಲಾಗಿತ್ತರೂ ಈ ಶಾಲೆಗಳ ಅಪ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಇನ್ನೂ ಸರಿಪಡಿಸದಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ನನಗೆ ಬಹಳ ವ್ಯಥೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಒಂದೊಂದು ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಯಲ್ಲೂ 40ರಿಂದ ಹಿಡಿದು 130ರವರೆಗೂ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿರುತ್ತಾರೆ. ಅಂಥ ಶಾಲೆಗೂ ಒಬ್ಬರೇ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು. ಇದನ್ನು ಮಾನ್ಯ ಸಚಿವರು ಮನಗಂಡರೂ ಕಾಣದ ಹಾಗೆ ಇದ್ದಾರೆ. ಕೆಲವು ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ಅಲ್ಲಿ ಸರಿಯಾಗಿ ಒಂದು ಗಂಟೆ ಕಾಲ ಕೂಡ ಪಾಠ ಮಾಡುತ್ತಿಲ್ಲ. ಇದನ್ನು ಸರಿಯಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ಪರಿಶೀಲನೆ ಮಾಡ ತಕ್ಕದ್ದು ಅವಶ್ಯಕ; ಹಾಗೂ ಸೂಕ್ತವಾದುದೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಇನ್ನಾದರೂ ಸರ್ಕಾರ ಈ ಶಾಲೆಗಳ ಹಾಗೂ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳ ಅಪ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸಲು ಸೂಕ್ತ ಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಕೈಗೊಳ್ಳದಿರುವುದು ಶೋಚನೀಯ. ಇಂದಿನ ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳೇ ಮುಂದಿನ ದೇಶದ ಪ್ರಜೆಗಳು. ಇವರು ಒಳ್ಳೆಯ ಸತ್ತ್ವಜಿಗಳಾಗಬೇಕಾಗಿದ್ದರೆ, ಇವರ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಇವರ ಶ್ರೇಯಸ್ಸು ಆಗಬೇಕಾದರೆ ಅವರಿಗೂ ಆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ದೆಶೆಯಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಕಾಲದಲ್ಲೇ ಅವರಿಗೆ ನಾವು ಒಂದು ಒಳ್ಳೆಯ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಕೊಡಬೇಕಾದ್ದು ನಮ್ಮ ಅವ್ಯಕ್ತವ್ಯ. ನಮ್ಮ ಸಮಾಜದ ವಿಳಿಗೆಗೆ ಸಾಧನವಾಗತಕ್ಕ ಮೂಲ ಥೇಲಿಯ ಫೊರಣ್‌ಗಳೇನೆಂಬುವನ್ನು ಅವರಿಗೆ ಮನವರಿಕೆ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟು ಅವರನ್ನು ಸತ್ತ್ವಜಿಗಳನ್ನಾಗಿ ಮಾಡತಕ್ಕದ್ದನ್ನು ನಾವಿನ್ನೂ ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿಲ್ಲ ಎಂದು ಕಾಣುತ್ತಿದೆ. ನಮ್ಮ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದಲ್ಲ ಸೂಕ್ತವಾದ ಬದರಾವಣೆಗಳನ್ನು ಮಾಡತಕ್ಕ ಬಗ್ಗೆ ಕಳೆದ 20 ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಅಪಾರವಾಗಿ ಹಣವನ್ನು ಖರ್ಚುಮಾಡಿದ್ದರೂ ಅನೇಕ ವರದಿಗಳನ್ನು ತರಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರೂ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದೊಂದನ್ನೂ ಕಾರ್ಯಗತ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲವೂ ಬುಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದಿವೆ. ನಿಷ್ಕಾರಣವಾಗಿ ಲಕ್ಷಾಂತರ ರೂಪಾಯಿಗಳು ವ್ಯಯವಾದವು. ಹಿಂದೆ ಇದು ಯಾವರೀತಿಯಾಗಿ ನಡೆದುಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿತ್ತೋ ಅದೇ ಹಳೆಯ ಹಾದಿಯಲ್ಲೇ ಇದು ಈಗಲೂ ಮುಂದುವರಿಯುತ್ತಿದೆ. ಯಾವ ಒಂದು ಕೊನ ಬದರಾವಣೆಯೂ ನಮ್ಮ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದಲ್ಲಿ ಆಗಲಿಲ್ಲ.

(ಶ್ರೀ ಬಿ. ದೊಡ್ಡಬೋರೇಗೌಡ)

ಇನ್ನು ನಮ್ಮ ವಿದ್ಯಾ ಮಂತ್ರಿಗಳೂ ಮತ್ತು ಇನ್ನಿತರೇ ನಟವರೂ ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಮಾತೃಭಾಷೆಯಾದ ಕನ್ನಡವೇ ರಾಜ್ಯ ಭಾಷೆಯಾಗಬೇಕು, ಆಡಳಿತ ಭಾಷೆಯಾಗಬೇಕು ಎಂದು ಎಲ್ಲರೂ ಬಾಯಲ್ಲಿ ಹೇಳತಕ್ಕವರೇ ಆಗಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಈ ಎಲ್ಲ ಮಂತ್ರಿಗಳ ಮಕ್ಕಳು ಯಾರೂ ಕನ್ನಡ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿಲ್ಲ, ಅವರಲ್ಲಾ ಇಂಗ್ಲೀಷ್‌ನ್ನು ಬೋಧಿಸತಕ್ಕ ಕಾನ್‌ವೆಂಟ್ ಸ್ಕೂಲುಗಳಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಹೀಗೆ ಮಂತ್ರಿಗಳಾದವರು ತಾವು ನುಡಿಯುತ್ತಿರುವುದೇ ಒಂದು ಅವರು ನಡೆಯುತ್ತಿರುವುದೇ ಇನ್ನೊಂದು. ಇದನ್ನು ನೋಡಿ ನನಗೆ ಬಹಳ ವ್ಯಸನವಾಗಿದೆ. ನಟವರೇ ಇಂಥ ಒಂದು ಅಡ್ಡ ಹಾದಿ ಹಿಡಿದಿರುವುದೇ ದೇಶಕ್ಕೆ ವಿನಾಶಕರವಾದ್ದು. ಎಲ್ಲ ನೋಡಲ ಯಾವ ವೇದಿಕೆಯ ಮೇಲೆ ನೋಡಿದರೂ ಈ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಕನ್ನಡ ರಾಜ್ಯ ಭಾಷೆಯಾಗಬೇಕು, ಅದು ಆಡಳಿತ ಭಾಷೆಯಾಗಬೇಕು, ಅದು ನಮ್ಮ ಮಾತೃ ಭಾಷೆ; ಅದನ್ನು ಮುಂದಕ್ಕೆ ತರಬೇಕು ಎಂದು ಬಾಯಲ್ಲಿ ಹೇಳುತ್ತ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ಮಾಡದೆ ಕೈಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಇದನ್ನು ಕಂಡು ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಕೂತ ಅದೇ ಹಾದಿ ಹಿಡಿದಿದ್ದಾರೆ. ಅವರೂ ಕೂಡ ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕನ್ನಡ ಶಾಲೆ ಗಳಿಗೆ ಕಳುಹಿಸುತ್ತಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಇನ್ನಾದರೂ ಸರ್ಕಾರದವರು ಎಚ್ಚೆತ್ತು ಗ್ರಾಮಾಂತರ ಪ್ರದೇಶಗಳ ಮಕ್ಕಳ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಕಡೆಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಗಮನ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಮತ್ತು ಅಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಆ ಅವ್ಯವಸ್ಥೆಗಳನ್ನು ಕೂಡಲೆ ಸರಿಪಡಿಸಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ಆ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಹೋಗತಕ್ಕ ಚಿಕ್ಕ ಚಿಕ್ಕ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಮಧ್ಯಾಹ್ನದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಉಪಾಹಾರ ಕೊಡತಕ್ಕ ಪದ್ಧತಿ ಇದೆ. ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವ ಅನ್ಯಾಯಗಳನ್ನು ಹೇಳಲಸಾಧ್ಯ. ಅಮೇರಿಕಾ ದೇಶದ ಕೇರ್ ಸಂಸ್ಥೆಯಿಂದ ತಂದ ಹಾಲಿನ ಪುಡಿ, ರವೆ ಮತ್ತು ತುಪ್ಪ ಇವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಬ್ಲಾಕ್ ಮಾರ್ಕೆಟಿನಲ್ಲಿ ಮಾರಾಟ ಮಾಡಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಇದು ಕೆಲವು ರಾಜಕೀಯ ಮುಖಂಡರ ಕೈಪಾಡವಾಗಿದೆ. ಅನೇಕ ಪಾಠಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಇದೇ ಒಂದು ವ್ಯಾಪಾರವೇ ಆಗಿದೆ.

ಶ್ರೀ ಕೆ. ಎ. ಶಂಕರೇಗೌಡ.—ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು ಸರಿಯಾಗಿ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳದೆ ಮಾತನಾಡ ತಕ್ಕದ್ದು ಸರಿಯಾದ್ದಲ್ಲ. ಇದರಿಂದ ಜನರಲ್ಲಿ ಒಂದು ತಪ್ಪು ಭಾವನೆಗೆ ಅವಕಾಶವಾಗಬಹುದು. ಅಲ್ಲಿ ಈ ದಿವಸ ಅವರು ಯಾವ ಹಾಲಿನ ಪುಡಿಯನ್ನೂ ಸಪ್ಲೈಮಾಡುತ್ತಿಲ್ಲ. ತುಪ್ಪವನ್ನೂ ಕೊಡು ತ್ತಿಲ್ಲ. ರವೆಯನ್ನೂ ಕೊಡುತ್ತಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಬಗೆಯ ಗುಳಿಗೆಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ, ಅಷ್ಟೇ.

ಶ್ರೀ ಬಿ. ದೊಡ್ಡಬೋರೇಗೌಡ.—ಅಮೇರಿಕಾ ದೇಶದ ಕೇರ್ ಸಂಸ್ಥೆಯವರು ಒದಗಿಸು ತ್ತಿದ್ದಾಗ ಎರಾಲ್ ಜಿಲ್ಲೆಗಳಲ್ಲೂ ಅವುಗಳ ದುರುಪಯೋಗವಾಗುತ್ತಿತ್ತು, ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ಅನೇಕ ಕಡೆ ವಿಚಾರಣೆಗಳಾದವು. ಆದರೆ ಆ ಬಗ್ಗೆ ಏಷ್ಟು ಜನರಿಗೆ ಇದುವರೆಗೂ ಶಿಕ್ಷೆಯಾಗಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಉತ್ತರ ಕೊಡತಕ್ಕ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನವಿಸ್ತಾರವಾಗಿ ತಿಳಿಸಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳು ತ್ತೇನೆ. ನನಗೆ ಕಂಡಹಾಗೆ 4-5 ಕೆಳಸುಗಳ ವಿಚಾರಣೆ ಆಯಿತು. ಒಂದು ತೀರ್ಮಾನ ತೆಗೆದು ಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ 16 ವರ್ಷ ಕಾಲ ಬೇಕೇ? ಇದಕ್ಕೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಕೂಡಲೇ ಗಮನ ಕೊಡ ಬೇಕೆಂದು ಒತ್ತಾಯ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳಲ್ಲಿ ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡತಕ್ಕ ಹುಡುಗರು ಬಹು ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಪಬ್ಲಿಕ್ ಸರೀಕ್ಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಫೈರಾಗುತ್ತಿರುವ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಮೊನ್ನೆ ತಾನೆ ಇದೇ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಉತ್ತರ ಕೊಡತಕ್ಕ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಮಂಡ್ಯ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪರ್ಶಂಟಿನಿಂದ ಏಳು ಪರ್ಶಂಟಿವರೆಗೆ ಮಾತ್ರ ಪಾಸಾಗಿದ್ದಾರೆಂದು ತಿಳಿಸಿದರು. ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣರು ಅಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡತಕ್ಕ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ಮತ್ತು ಆ ಹುಡುಗರ ತಂದೆತಾಯಿಗಳು ಜವಾಬ್ದಾರರು ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಆದರೆ ಅಂಥ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರಮೇಲೆ ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಆಡಳಿತ ವರ್ಗದವರು ಏನು ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಕೈಗೊಂಡಿದ್ದಾರೆಂಬುದನ್ನು ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ತಮ್ಮ ಉತ್ತರ ಕೊಡತಕ್ಕ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ವಿವರವಾಗಿ ತಿಳಿಸಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಈ ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳೆಲ್ಲಾ ಅವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ತಾಳುತ್ತಿವೆ. ಎಲ್ಲ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸಿನವರ ಪ್ರಭಾವ ಇದೆಯೇ ಅಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಬರಿ ತಾಲ್ಲೂಕ್‌ಬೋರ್ಡ್ ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳು ಮಾತ್ರ ಇರುತ್ತವೆ. ಇನ್ನು ಆ ಆಡಳಿತ ಗುಂಪಿನವರು ಎಲ್ಲ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಇದ್ದಾರೋ ಅಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಸರ್ಕಾರಿ ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳಿವೆ. ಇದು ನಮ್ಮ ಮಂಡ್ಯ ಜಿಲ್ಲೆಗೆ ಬಂದಿರ ತಕ್ಕ ಒಂದು ಮನೋ ರೋಗ. ಎಲ್ಲ ವಿದ್ಯಾವಂತರ ಸಂಖ್ಯೆ ಬಹಳ ಕಡಮೆ ಇದೆಯೋ ಎಲ್ಲ ಸರ್ಕಾರಿ ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳಲ್ಲಿವೋ ಅಂಥ ಕಡೆಗೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಹೆಚ್ಚಿನ ಗಮನ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ನಮ್ಮ ಗ್ರಾಮಾಂತರ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಮಾನ್ಯ ಸಚಿವರು ಹೆಚ್ಚಿನ ಗಮನ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿ ನನಗೆ ಮಾತುಗಳನ್ನಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟ ಸಭಾಪತಿಯವರಿಗೆ ವಂದಿನ ನನ್ನ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

† ಶ್ರೀ ಎನ್. ಎಂ. ಕೊಟ್ಟಬಸವಯ್ಯ ಸೋಗಿ (ಬಳ್ಳಾರಿ).—ಮಾನ್ಯ ಸಭಾಪತಿಗಳೇ, ನಮ್ಮ ಮಾನ್ಯ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಶಿಕ್ಷಣ ಖಾತೆ ಬಗ್ಗೆ ಇಟ್ಟಿರುವ ಬೇಡಿಕೆಗಳನ್ನು ಸಮರ್ಥಿಸಿ ಕೆಲವು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಹೇಳಲು ಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ನಮ್ಮ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಎಂಬುದು ಮಹತ್ತರವಾದ ವಿಷಯ. ಅದು ಒಂದು ಹೊಸ ಮಾನವೀಯತೆಯನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿ ಮಾಡತಕ್ಕಂಥ ಮಹತ್ತರವಾದ ವಿಷಯ. The aim of education is to produce refined human material. ಇಂತಹ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಮಹತ್ವ ಕೊಡಬೇಕಾದ್ದು ಮುಖ್ಯ. ಇದನ್ನು ಸರ್ಕಾರ ಅರಿತುಕೊಂಡು ಅಷ್ಟೇ ಮಹತ್ವವನ್ನು ಈ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಕೊಟ್ಟಿದೆ. ಅದಕ್ಕೋಸ್ಕರವಾಗಿ ಈ ಶಿಕ್ಷಣ ಖಾತೆಗೆ 36 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಬೇಡಿಕೆಯನ್ನು ಮಂಡಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ ಶಿಕ್ಷಣ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರವು ನಾಕಷ್ಟ ಪ್ರಗತಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಿದೆ. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಈ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಉಚಿತವಾಗಿ ಮಾಡಿರುವುದಲ್ಲದೆ ಕಡ್ಡಾಯ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತಂದು, ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರ ಒಂದು ಮಹತ್ತರವಾದ ಪ್ರಗತಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಎತ್ತಿ ತೋರಿಸಿದೆ. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ ಕೊಠಾರಿ ಆಯೋಗದ ಶಿಫಾರಸ್ಸನ್ನು ಕೂಡ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡು ಹೆಚ್ಚಿನ ಒಂದು ಸುಧಾರಣೆಯನ್ನು ಮಾಡಲಕ್ಕೆ ಭರವಸೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ನಾನು ಹೇಳುವುದು ಈ ಕೊಠಾರಿ ಆಯೋಗದ ಶಿಫಾರಸ್ಸು ಅಮೂಲಗ್ರಾಹ್ಯವಾಗಿ ಬದಲಾವಣೆಯಾಗಬೇಕು ಮತ್ತು ಈಗಿರುವ ಶಿಕ್ಷಣ ಪದ್ಧತಿ ಹೆಚ್ಚು ಸುಧಾರಣೆಯಾಗಬೇಕು ಎಂದು. ಪೂರ್ವದಲ್ಲಿ ಇದ್ದಂಥ ಶಿಕ್ಷಣ ಪದ್ಧತಿಗೂ, ಈಗಿರುವಂಥ ಶಿಕ್ಷಣ ಪದ್ಧತಿಗೂ ಅಷ್ಟೊಂದು ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಏನೂ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ. ಈಗಿರತಕ್ಕಂಥ ಶಿಕ್ಷಣ ಜೀವನೋಪಾಯ ಕ್ಕಾಗಿ ಇದೊಂದು ಮಾರ್ಗ ಎನ್ನುವ ಭಾವನೆ ಜನರಲ್ಲಿ ಕಾಣುತ್ತದೆಯೇ ವಿನಃ ಇದು ಒಂದು ನಮಗೆ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡತಕ್ಕಂಥ ಒಂದು ಶಿಕ್ಷಣ ಎಂಬ ಭಾವನೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಲ್ಲಾಗಲಿ, ಜನಗಳಲ್ಲಾಗಲಿ ಇನ್ನೂ ಮೂಡಿಲ್ಲ ಎಂದು ನಾನು ವಿಷಾದದಿಂದ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇದು ಒಂದು ಬರೀ ಜೀವನೋಪಾಯದ ಶಿಕ್ಷಣದ ಮಾರ್ಗ ಆಗಬಾರದು. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿ ಉತ್ತಮವಾದ ಪ್ರಜೆಗಳನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಲು ಒಂದು ಮಹತ್ತರವಾದ ಸಾಧನೆ ಈ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಆಗಬೇಕು. ಅದುದರಿಂದ ಇದಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚು ಮಹತ್ವ ಕೊಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ನಮ್ಮ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಒಂದು ನೈತಿಕ ನೆರೆಗಟ್ಟಿಯಾಗಿರಬೇಕು. ಇದರಲ್ಲಿ ಧಾರ್ಮಿಕ ಭಾವನೆ ಹಾಗೂ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಭಾವನೆ ಇರತಕ್ಕಂಥ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರಬೇಕು. ಕೊಠಾರಿ ಆಯೋಗದ ಶಿಫಾರಸ್ಸನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಜಾರಿಗೆ ತರಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ಭಾಷೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಳುವುದಾದರೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ತ್ರಿಭಾಷಾ ಸೂತ್ರವನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದ ಭಾಷೆಯಾಗಿರತಕ್ಕ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಯಾವ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಲ್ಲೂ ಸಹಿತ ಸಿಕ್ಕಬೇಕಾದ ಸ್ಥಾನಗಳು ಸಿಕ್ಕುತ್ತಾ ಇಲ್ಲ ಎಂದು ವಿಷಾದದಿಂದ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇನ್ನೂ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣದಿಂದ ಹಿಡಿದು ಪ್ರೌಢ ಶಾಲಾ ಮಟ್ಟದಲ್ಲೂ ಕೂಡ ಕನ್ನಡ ಮಾಧ್ಯಮವಾಗಬೇಕು. ವೈಜ್ಞಾನಿಕ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಆಗಲಿ, ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಅರ್ಥವಾಗುವಷ್ಟು ಬೇರೆ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಅರ್ಥವಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ನಾಡಿನ ಮಹಾ ಮಹಾ ಕವಿಗಳು, ಶಿಕ್ಷಣ ತಜ್ಞರು ಎಷ್ಟಾದರೂ ಆಗಲಿ, ತತ್ವಭೋದನೆಯಲ್ಲಿ ಆಗಲಿ ಈ ತಾಯಿನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಭೋದಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯ ಇಲ್ಲ. ಆದಕಾರಣ ನಮ್ಮ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ಎಲ್ಲಾ ಮಟ್ಟದಲ್ಲೂ ಕೂಡ ಕನ್ನಡ ಮಾಧ್ಯಮವಾಗಬೇಕೆಂದು ಅದಕ್ಕೆ ಸರ್ಕಾರ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಹೇಳಬಯಸುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನೊಂದು ಮಹತ್ತರವಾದ ವಿಚಾರ ಏನೆಂದರೆ ಶಿಕ್ಷಕರ ಸುಧಾರಣೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಕೊಡುವುದು ಮುಖ್ಯವಾದ ಉದ್ದೇಶ. ಇವರು ಸಂಪೂರ್ಣ ಮಾನವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವ ಒಂದು ಮಹತ್ತರವಾದ ಯೋಜನೆಯ ಉದ್ದೇಶ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಕಾರ್ಯಗತ ಮಾಡಿದ್ದೇ ಆದರೆ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಶಿಕ್ಷಣ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರಗತಿ ಸಾಧನೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಮತ್ತು ದೇಶವೂ ಸುಧಾರಣೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಅದಲ್ಲದೆ ಬರೀ ನೌಕರಿಗೋಸ್ಕರವಾಗಿಯೇ ಶಿಕ್ಷಣ ಕೊಡುವುದಾದರೆ ಇದರ ಮೂಲ ಉದ್ದೇಶ ಈಡೇರಿದಂತಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಕರ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಹೇಳುವುದಾದರೆ ನಮ್ಮ ಬಳ್ಳಾರಿ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಖಾಸಗೀ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆ ಇದೆ. ಅದು ಏಡ್ಸ್ ಸ್ಕೂಲ್. ಅಲ್ಲಿ ಉಪಧ್ಯಾಯರಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಅತ್ಯಲ್ಪ ಇದೆ. ಅವರಿಗೆ ದೊರಕಬೇಕಾದ ಅರಿಯರ್ಸ್

(ಶ್ರೀ ಎನ್. ಎಂ. ಕೊಟ್ಟಬಸಯ್ಯ ಸೋಲಿಗಿ)

ಸಂಬಳದ ಬಾಕಿ, ಇಂಕ್ರಿಮೆಂಟ್ 3 ವರ್ಷದಿಂದಲೂ ಬಾಕಿ ಇದೆ. ಸಂಬಳ ಸಾರಿಗೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ತುಂಬಾ ವ್ಯಥೆ ಇದೆ. ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಚಿವರ ಗಮನಕ್ಕೂ ತಂದಿದ್ದಾರೆ. ಇದುವರೆಗೂ ಏನೂ ಕೆಲಸ ಆಗಿಲ್ಲ ಎಂದು ಬಹಳ ವ್ಯಥೆಪಟ್ಟು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ಕೂಡಲೇ ಶಿಕ್ಷಕರಿಗೆ ಸುಧಾರಿಸಬೇಕೆಂದು ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಮನವಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.

ಈಗ ಸರ್ಕಾರದವರು ತಾಲ್ಲೂಕ್ ಬೋರ್ಡ್ ಆಡಳಿತ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿರುವ ಶಾಲಾ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳಿಗೆ ಸಂಬಳ ಕೊಡಲು ಚೆಕ್ ಸಿಸ್ಟಂ ಎಂದು ಏನು ಮಾಡಿದ್ದೀರೋ ಅದರಿಂದ ಶಿಕ್ಷಕರಿಗೆ ಅಷ್ಟು ಅನುಕೂಲವಾಗಿಲ್ಲ. ಎಷ್ಟೋ ಸಲ ಅವರಿಗೆ ಬರಬೇಕಾದ ಅವರ ಬಡ್ತಿ, ಸ್ಟೆಪ್ ಅರೋಯನ್ಸ್ ಬಂದಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಇದರಿಂದ ಅವರಿಗೆ ತೊಂದರೆ ಆಗಿ ಅವರ ಮನಸ್ಸು ನೊಂದಿರುತ್ತದೆ. ಶಿಕ್ಷಕರ ಉದ್ಧಾರವೇ ಆಡಳಿತ ಸಂಸ್ಥೆಯ ಗುರಿ. ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಅವ್ಯವಸ್ಥೆ ಆಗಿದೆ ಎಂದು ಅದನ್ನು ತಪ್ಪಿಸುವ ಸಲುವಾಗಿ ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಯೂ ಈ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಹೊಲಿಸುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಬಹುತೇಕ ಸಂಸ್ಥೆಯಾಗಿರುವ ತಾಲ್ಲೂಕು ಬೋರ್ಡ್‌ನವರು ನಡೆಸುವ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಕರಿಗೆ ಆಡಳಿತ ಮುಖಾಂತರವೇ ಸಂಬಳ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಕೊಡುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಾಗಬೇಕು. ನೇರವಾಗಿ ಕೊಡುವ ಚೆಕ್ ಸಿಸ್ಟಂ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ತೆಗೆದುಬಿಡಲು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಬಳಸಿ ಎಚ್ಚರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮಾತನ್ನು ಹೇಳಲು ಇಚ್ಛೆ ಪಡೆದೇನೆ. ಬಳಸಿ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಶಾಲೆಗಳ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಬಹಳ ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿವೆ. ಅಲ್ಲಿ ಹಿಂದೆ ಡಿಸ್ಟ್ರಿಕ್ಟ್ ಬೋರ್ಡ್ ಆಡಳಿತ ಇದ್ದಂಥ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮದ್ರಾಸ್ ಸರ್ಕಾರದಲ್ಲಿಯಾಗಲಿ ಯಾವ ರೀತಿ ಮುಂದುವರಿಯುತ್ತಾ ಇತ್ತೋ ಅದೇ ರೀತಿ ಡಿಸ್ಟ್ರಿಕ್ಟ್ ಬೋರ್ಡ್ ಹೋದರೂ ಯಾವ ರೀತಿಯೂ ಬದಲಾವಣೆಯಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿ ಶೇಕಡ 100ರಷ್ಟು ಗ್ಯಾರಂಟಿ ಕೊಡುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ. ಅದರೂ ಸಹ ಸರ್ಕಾರ ಇದರ ಆಡಳಿತವನ್ನು ವಹಿಸಿಕೊಂಡಿಲ್ಲ. ಡಿಫಂಕ್ಟ್ ಡಿಸ್ಟ್ರಿಕ್ಟ್ ಹೈಸ್ಕೂಲ್ ಎಂದು ಅವನ್ನು ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಸರ್ಕಾರ ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ಏಕೆ ಗಮನ ಕೊಡುತ್ತಾ ಇಲ್ಲವೋ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಇದು ಅಡ್ಮಿನಿಸ್ಟ್ರೇಟರ್ ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ದಿನದಿಂದಲೂ ಇದೆ. ಅಲ್ಲಿರುವ ಅಡ್ಮಿನಿಸ್ಟ್ರೇಟರ್ ಬಹಳ ವಿಚಿತ್ರ. ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳ ಮತ್ತು ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ಗಮನಕ್ಕೆ ಸಾಕಷ್ಟು ತಂದಿದ್ದಾಗಿದೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಅವ್ಯವಹಾರ ನಡೆಯುತ್ತಾ ಇದೆ. ಉದ್ದೇಶಿತನ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ನಡೆಯುತ್ತಾ ಇದೆ. ಅದುದರಿಂದ ಇದರ ಆಡಳಿತ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಸುಧಾರಿಸಬೇಕೆಂದು ಈಗಾಗಲೇ ಬಳಸಿ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಶಾಸಕರು ನಿವೇದನೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ ಇದನ್ನು ಕೂಲಂಕಷವಾಗಿ ಪರಿಶೀಲನೆ ಮಾಡಿ ಯೋಗ್ಯವಾದ ಕ್ರಮ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಈಗಿನ ಆಡಳಿತವನ್ನು ಸುಧಾರಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳಿಗೆ ಮತ್ತು ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ನಾನು ಒತ್ತಿ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ಸಾಹಿತ್ಯದ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದು ವಿಚಾರವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಜನಪದ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದು ಅಶ್ವಿನವಾದಂಥ ಮಾತು ಕೇಳಬಂತು. ಕೆಲವು ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಪರಿಣಿತರು ಬಹಳ ಉನ್ನತ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಪರಿಶೀಲಿಸಿ ಮಾಡಿ ಇದರಲ್ಲಿ ಅಶ್ವಿನವೇನೂ ಇಲ್ಲವೆಂದು ತೀರ್ಮಾನ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಒದುವುದರಿಂದ ಸಣ್ಣ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಬುದ್ಧಿ ಕೆಡುತ್ತದೆಂದು ನಾವುಗಳು ನಿರೀಕ್ಷಿಸುವುದು ತಪ್ಪಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಇಂತಹ ಕೆಲವು ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಬುದ್ಧಿಮಟ್ಟ ಹೆಚ್ಚಾಗಲಿ ಎಂದು ಒದುವುದಕ್ಕೆ ಲೈಬ್ರರಿಯಲ್ಲಿ ಇಡುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಮನರಂಜನೆಗಾಗಿ, ವಿಹಾರಕ್ಕಾಗಿ ಇಂತಹ ಅಶ್ವಿನ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಇಂತಹ ಅಶ್ವಿನ ಸಾಹಿತ್ಯಗಳನ್ನು ಪ್ರಕಟಣೆ ಮಾಡುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಇಂತಹ ಅಶ್ವಿನ ಸಾಹಿತ್ಯಗಳನ್ನು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಉಪದೇಶ ಮಾಡುವುದು ಸಹ ಸರಿಯಲ್ಲ. ಆದರೆ ಕೆಲವೊಂದು ಸಾಹಿತ್ಯಗಳನ್ನು ಅಶ್ವಿನವೆಂದು ಕರೆಯುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರೊಬ್ಬರು ಶ್ರೀಮತಿಗಳೊಡನೆ ಗೊಮ್ಮಟೇಶ್ವರ ವಿಗ್ರಹದ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಳಿದರು. ನಾವು ಯಾವ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ನೋಡುತ್ತೇವೋ ಅದರ ಮೇಲೆ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು ಅಕ್ಕಮಹಾದೇವಿಯ ಪೋಟೋವನ್ನು ಸಹ ಅದೇ ರೀತಿ ಬೇಕಾದರೆ ನೋಡಬಹುದು. ಮಕ್ಕಳು ಸಣ್ಣ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಈ ವಿಗ್ರಹಗಳನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಅದು ತಪ್ಪಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಉದಾತ್ತ ಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ಸಣ್ಣ ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿ ಕಾಣುವುದು ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿ ನೀತಿ ಮತ್ತು ಹುಟ್ಟಿನವಂತಹ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಅಳವಡಿಸಬೇಕು. ಉದಾತ್ತ ಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಒಂದೇ ಸಾರಿ ಎಲ್ಲ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ತಲೆಯಲ್ಲಿ ತುಂಬುವುದಕ್ಕೆ ಹೋದರೆ ಅದು ನಿರರ್ಥಕವಾಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಅಸಾರ್ಥಕವಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಬಗ್ಗೆ ಶಿಕ್ಷಣ ಇಲಾಖೆಯ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಮತ್ತು ತಜ್ಞರುಗಳು ವಿಚಾರ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಇದೇ ರೀತಿ ಸಾಹಿತ್ಯ ಮತ್ತು ಕಲೆಗೆ ಸರ್ಕಾರದವರು

ಕೊಡುತ್ತಿರುವ ಪೋಲೀಸ್ ಸಾಲದು. ಹೆಚ್ಚಿನ ಪೋಲೀಸ್ ಕೊಡುವುದು ಅವಶ್ಯಕವಾಗಿದೆ. ಈಗ ದೇಶದ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಭಾರತರತ್ನ ಎಂಬ ಬಿರುದನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿರುವಂತೆ ರಾಜ್ಯದ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಸರ್ವಾಂಗೀಕರಣ ಮತ್ತು ಕರ್ನಾಟಕದ ದೊಡ್ಡ ಕವಿ ಎಂಬ ಬಿರುದನ್ನು ಕೊಡುವ ವಿಧಾನವನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಶಿಕ್ಷಣ ಖಾತೆಯ ಬೇಡಿಕೆಗಳನ್ನು ನಾನು ಸಮರ್ಥನೆ ಮಾಡುತ್ತಾ ನನಗೆ ಇಷ್ಟು ಮಾತನಾಡಲು ಅವಕಾಶ ಕೊಟ್ಟಂಥ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಿಗೆ ವಂದಿಸಿ ನನ್ನ ಎರಡು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

† ಶ್ರೀ ಕೆ. ಎಚ್. ರಂಗನಾಥ್ (ಮೂಡಿಗೆರೆ).--ಮಾನ್ಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ಈ ಸಭೆಯ ಮುಂದಿರತಕ್ಕಂಥ ಬೇಡಿಕೆಗಳನ್ನು ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಕೆಲವಾರು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಇಷ್ಟಪಡುತ್ತೇನೆ. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಈ ಬೇಡಿಕೆಯಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಗಳಿಗೆ ಒದಗಿಸಿರತಕ್ಕಂಥ ಹಣ ಕಡಮೆ ಅನ್ವತಕ್ಕಂಥ ನನ್ನ ಭಾವನೆಯಾಗಿದೆ. ಈ ಮಾತನ್ನು ಮತ್ತೆ ಒತ್ತಿ ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಇಷ್ಟಪಡುತ್ತೇನೆ. ಈಗ ಬೆಂಗಳೂರು ಯೂನಿವರ್ಸಿಟಿ ಏನಿದೆ, ಅದನ್ನು ಘಾಸಿವಾದ ಮಾಡುವಾಗ ಇದನ್ನು ಸೆಂಟ್ರಲ್ ಯೂನಿವರ್ಸಿಟಿಯನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತೇವೆಂದು ಆಗಿನ ವಿದ್ಯಾ ಮಂತ್ರಿಗಳಾಗಿದ್ದ ಶ್ರೀ ಕಂಠಿಯವರು ಹೇಳಿದ್ದರು. ಈ ಬಗ್ಗೆ ಈಗಿನ ಮಂತ್ರಿಗಳು ತಮ್ಮ ಸತತವಾದ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಬೇಕು. ಬೆಂಗಳೂರು ಯೂನಿವರ್ಸಿಟಿಯನ್ನು ಸೆಂಟ್ರಲ್ ಯೂನಿವರ್ಸಿಟಿಯನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವ ಬಗ್ಗೆ ಎರಡು ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಕೆಲವು ಸರ್ಕಾರಿ ಕಾಲೇಜುಗಳು ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲವೆ. ಈ ರೀತಿ ಇರತಕ್ಕಂಥ ಮಹಾರಾಣಿ ಕಾಲೇಜು, ಸರ್ಕಾರಿ ಆರ್ಟ್ಸ್ ಕಾಲೇಜು, ಕಾಮರ್ಸ್ ಕಾಲೇಜು ಇವುಗಳನ್ನು ಬೆಂಗಳೂರು ಯೂನಿವರ್ಸಿಟಿಯ ಆಡಳಿತಕ್ಕೆ ಒಳಪಡಿಸಬೇಕೆಂದು ಮನವಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಈಗ ಬೆಂಗಳೂರು ಯೂನಿವರ್ಸಿಟಿಯ ಕೆಲವು ವಿಷಯಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಅಸಮಧಾನ ಕೇಳಿಬರುತ್ತಿದೆ. ಇದು ಸತ್ಯವೇ ಅಸತ್ಯವೇ ಎಂಬುದು ಬೇರೆ ಮಾತು. ಇದು ಸತ್ಯವಾಗಿದ್ದರೆ ಸರ್ಕಾರ ಈ ಬಗ್ಗೆ ತನ್ನ ಹೊಣೆ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಬದಲು ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದು ರೀತಿಯಿಂದ ಈ ಬಗ್ಗೆ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಕಾನೂನು ರೀತ್ಯ ಸರ್ಕಾರ ತನಗೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳುವ ಹಾಗಿಲ್ಲ.

ಇನ್ನು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಕ್ರಮದ ಬಗ್ಗೆ ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರುಗಳೆಲ್ಲರೂ ಸಹ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಇವತ್ತಿನದಿವಸ ಏನು ಒಂದು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಕ್ರಮವಿದೆ, ಅದು ನಿರ್ದೋಷಿಗಳನ್ನು ತಯಾರು ಮಾಡತಕ್ಕಂಥದ್ದರಲ್ಲ ಹೆಚ್ಚು ದಕ್ಷತೆ ವಹಿಸಿದೆಯೇ ಎನ್ನುವುದು ಉದ್ದೋಗಸ್ಥರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವ ಒಂದು ತತ್ವವನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಿಲ್ಲ. ಈ ಬಗ್ಗೆ ಕೂಲಂಕುಷವಾಗಿ ವಿಚಾರ ಮಾಡುವುದು ಇದೆ.

ಇನ್ನು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಸ್ಟಾಂಡರ್ಡ್ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಳುವುದಾದರೆ ಯಾವ ಒಂದು ಹೈಸ್ಕೂಲಿನಲ್ಲೂ ಸಹ ನಾವು ನಿರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡಿದಷ್ಟು ರಿಜರ್ವ್ ಬರುತ್ತಿಲ್ಲ. ಇದರಿಂದ ನಾವು ಹಾಸ್ಯಾಸ್ಪದವಾಗಿ ಮಾತನಾಡುವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗೆ ಬಂದಿದೆ. ಈ ಬಗ್ಗೆ ಯಾರು ಕಾನೂನುಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆಂದರೆ, ಅದರಂತೆ ಯಾವ ಖಾಸಗಿ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಲ್ಲ ಹೆಚ್ಚು ರಿಜರ್ವ್ ಬರುವುದಿಲ್ಲವೇ ಅಂತಹ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಗೆ ಗ್ರಾಂಟ್ ಸಿಲ್ವಿನಿದರೆ ಉತ್ತಮವಾಗಿ ರಿಜರ್ವ್ ಬರುತ್ತದೆಂದು ಹೇಳುವುದು, ಇಲ್ಲವೇ ಯಾವ ಕ್ರಮವನ್ನೂ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳದಿದ್ದರೆ ತನ್ನ ಪುಕ್ಕ ತಾನೇ ರಿಜರ್ವ್ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬರುತ್ತದೆಂದು ಹೇಳುವುದು ಅರ್ಥವಿಲ್ಲದ ಮಾತು. ಈ ವಿದ್ಯಾಭಾತೆಯ ಬಡ್ಡಿಯನ್ನು ನಾನು ನೋಡಿದ್ದೇನೆ. ಶಾಲೆಗಳ ಇನ್‌ಸ್ಟ್ರಕ್ಷನ್ ಗಾಗಿ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಹಣವನ್ನು ಇಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಈಗ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಡಿ.ಡಿ.ಪಿ.ಎ.ಗಳನ್ನು, ಡಿ.ಬಿ.ಗಳನ್ನು, ಜಾಯಿಂಟ್ ಡೈರೆಕ್ಟರುಗಳು ಮುಂತಾದ ಅನೇಕ ಜನ ಆಧಿಕಾರಿಗಳು ವಿದ್ಯಾ ಇಲಾಖೆಯಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ. ಇವರುಗಳು ತಮ್ಮ ಹೊಣೆಗಾರಿಕೆಯನ್ನು ಅರಿತುಕೊಂಡು ರಿಜರ್ವ್ ಕಡಮೆ ಬರುವುದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನು ಎಂಬುದನ್ನು ನೋಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಅಲ್ಲದೆ ಈ ಬಗ್ಗೆ ಮಾನ್ಯ ವಿದ್ಯಾ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಸಹ ವಿಚಾರ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನಾವು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕಾಗಿ ಖರ್ಚು ಮಾಡುವ ಹಣ ನಿರರ್ಥಕವಾಗುತ್ತದೆ. ಇವತ್ತಿನ ದಿವಸ ಹಳ್ಳಗಳ ಕಡೆ ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಎಸ್.ಎಸ್.ಎಲ್.ಸಿ. ವರೆಗೆ ಓದಿಸುವುದು ದುರ್ಲಭವಾಗಿದೆ. ತಮ್ಮ ಮಗ ಮತ್ತು ಮಗಳು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದಲ್ಲಿ ಪರಿಣತ ಪಡೆಯಲಿಲ್ಲವೆಂದರೆ ಅದು ದೇಶಕ್ಕೂ ಅವಮಾನ, ನಮಗೂ ಅವಮಾನ. ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಮಟ್ಟವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸುವ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಈ 20 ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ತತ್ವ ಮಾಡಿದ್ದೇವೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಅಧಿಕಾರಿಗಳನ್ನು ನಂಬಿದ್ದು, ಅವರು ಹೇಳಿದ ಮಾತಿಗೆಲ್ಲಾ ತೆರಹಾಕಿದ್ದು ಕಾರಣವಾಯಿತು. ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಸರಿಯಾದ ತಿಳಿವಳಿಕೆ ಕೊಟ್ಟರೆ ನಾವು ಒಪ್ಪೋಣ, ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನಮ್ಮ ಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಇದೇ ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಹಿಂದೆ ಸಿ. ಆರ್. ರೆಡ್ಡಿ

(ಶ್ರೀ ಕೆ. ಎಚ್. ರಂಗನಾಥ್)

ಅವರು ವಿದ್ಯಾ ಖಾತೆಯ ಡೈರೆಕ್ಟರ್ ಆಗಿದ್ದಾಗ ಬಹಳ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕೆಲಸ ನಡೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಅವರು ಮೇಧಾವಿಗಳಾಗಿದ್ದರು ಮತ್ತು ಒಳ್ಳೆಯ ಎಜುಕೇಷನಲ್ ಆಗಿದ್ದರು. ಇದೇ ರೀತಿ ವಿದ್ಯಾ ಖಾತೆಯಲ್ಲಿ ಶ್ರೀ ಎನ್. ಎಸ್. ಸುಬ್ಬರಾವ್ ಅವರು ಇದ್ದರು ಮತ್ತು ಶ್ರೀ ಮೆಕಾರ್ ಪುಟ್ ಇದ್ದರು. ಇವರ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಪ್ರಗತಿ ಇಷ್ಟೊಂದು ಬರಡಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಇವತ್ತಿನದಿವಸ ನಾವು ವಿದ್ಯಾ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಒಂದು ಸ್ಥಿತಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದೇವೆಂದರೆ, ವಿದ್ಯಾಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವವರು ತಮ್ಮ ಒಂದು ಬಡ್ತಿಗಾಗಿ ನನ್ನಂಥವರನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಬಡ್ತಿಪಡೆದು ಕೇವಲ ತಮ್ಮ ಒಂದು ಅನುಕೂಲತೆಗಳನ್ನು ನೋಡಿಕೊಂಡು ಕಾಲಕಳೆಯುವ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ. ಇದು ದೇಶಕ್ಕೆ ಒಳ್ಳೆಯದನ್ನು ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಹೆಚ್ಚು ನಿಗಾ ವಹಿಸುವುದು ಅವಶ್ಯಕತೆ ಇದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಡಿ.ಪಿ.ಐ. ಅವರ ಹೊಣೆ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗಿದೆ. ಅವರು ಇರೆಸ್ಪಾನ್ಸಿಬಲ್ ಆಗಿರುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಸರ್ಕಾರದವರಲ್ಲಿ ಅರಿಕೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದೇನೆಂದರೆ, ಕೆಲವು ಅಧಿಕಾರಿಗಳನ್ನು ರಾಜ್ಯದಾದ್ಯಂತ ಕಳುಹಿಸಿ ಕಳೆದ ನಾರಾರು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಎಷ್ಟು ಜನ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಪರೀಕ್ಷೆಗೆ ಕುಳಿತ್ತಿದ್ದರು ಮತ್ತು ಎಷ್ಟು ಪರ್ಸೆಂಟ್ ಪಾಸಾಗಿದ್ದಾರೆ, ಕಡಿಮೆ ಪರ್ಸೆಂಟ್ ಪಾಸಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನು ಎಂಬ ವಿವರಗಳನ್ನು ತರಿಸಿಕೊಂಡು ಈ ಸಭೆಯ ಮುಂದೆ ಇಡಬೇಕು. ಮತ್ತು ಕಡಿಮೆ ಪರ್ಸೆಂಟ್ ಬರುವುದಕ್ಕೆ ಕಾರಣರು ಯಾರಾಗಿದ್ದರೆಂಬುದನ್ನು ನೋಡಿ ಈ ದಿಶೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ರಿಪೋರ್ಟನ್ನು ಸಹ ಈ ಸಭೆಯ ಮುಂದೆ ಇಡಬೇಕು. ಅಲ್ಲದೆ ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ಕೂಲಂಕುಷವಾಗಿ ವಿಚಾರ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ಜನಪದಸಾಹಿತ್ಯದ ಬಗ್ಗೆ ಕೆಲವಾರು ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರುಗಳು ಮಾತನಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಬಗ್ಗೆ ಶ್ರೀಲ ಯಾವುದು, ಅಶ್ವೀಲ ಯಾವುದು ಎಂಬ ಬಗ್ಗೆ ಮಾತನಾಡುವುದಕ್ಕೆ ನಾನು ಈಗ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ಜನಪದ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ಸಾಹಿತ್ಯ ಅಕ್ಯಾಡೆಮಿಯವರು ಪ್ರಕಟಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಅಕ್ಯಾಡೆಮಿಯವರು ಬಹಳ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಸಂಗ್ರಹಿಸಿ ಒಂದು ರೂಪಕ್ಕೆ ತಂದು ಪ್ರಕಟಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಈ ರೀತಿ ಹತ್ತಾರು ಪುಸ್ತಕಗಳು ಪ್ರಕಟವಾಗಿವೆ. ಈ ಪುಸ್ತಕಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದೆರಡು ಪುಸ್ತಕಗಳು ಅಶ್ವೀಲವೆಂದು ಭಾವವೆಯಾಗುವುದಾದರೆ ಅವುಗಳನ್ನು ಪುಸ್ತಕ ಭಂಡಾರಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬಾರದೆಂದು ಬೇಕಾದರೆ ಸೂಚನೆಯನ್ನು ಡಿ.ಪಿ.ಐ. ಅವರು ಕೊಡಬಹುದು. ಆದರೆ ಯಾವುದೋ ಒಂದು ವಯೋಪರಿಮಿತಿ ಯನ್ನು ಲೆಕ್ಕಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಸಾಹಿತ್ಯಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಯಾವ ಒಂದು ಪುಸ್ತಕವನ್ನೂ ಸಹ ಸ್ಕೂಲ್ ಲೈಬ್ರರಿಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರೆ ತಪ್ಪಾಗುತ್ತದೆಂದು ಡಿ.ಪಿ.ಐ. ಅವರು ಹೊರಡಿಸಿರತಕ್ಕಂಥ ಆಡರ್ ನೋಡಿದರೆ ಹಾಸ್ಯಾಸ್ಪದವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ನನ್ನಲ್ಲಿ ಈ ಒಂದು ಗೌರವಂಟ್ ಆಡರ್ ಇದೆ, ಓದುತ್ತೇನೆ:

ಶ್ರೀ ಕೆ. ವಿ. ಶಂಕರಗೌಡ.—ನನಗೂ ಗೊತ್ತಿದೆ.

ಶ್ರೀ ಕೆ. ಎಚ್. ರಂಗನಾಥ್—ಗೊತ್ತಿದ್ದರೆ ವಿಚಾರ ಮಾಡಿ ಸರಿಪಡಿಸಬೇಕು.

6-00 P.M.

ಇದರಲ್ಲಿ ರಾಜಕೀಯ ಇರಲೇಬೇಕು. ಡಿ.ಪಿ.ಐ. ಎಲ್ಲಾ ಪಬ್ಲಿಕ್‌ಶನ್ಸ್ ವಿತರಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಆಡರ್ಸ್ ಕಳಿಸಿ, ಡಿ.ಈ.ಓ. ದುಡ್ಡು ಕೊಡಬೇಡಿ ಎಂದು ಹೇಳಿದರೆ ಇದರ ಅರ್ಥ ಏನು? ಪುಸ್ತಕ ಭಂಡಾರದಿಂದ ತೆಗೆದುಬಿಡಿ ಎಂದು ಹೇಳಿದುದರಿಂದ ಅನೇಕ ಪಬ್ಲಿಷರ್ಸ್ ವಿತರಿಸುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ನನ್ನ ಗಮನಕ್ಕೆ ಬಂದಿದೆ. ತಾವು ಈ ಒಂದು ಸುಸ್ಥೆಯನ್ನು ಭವಿಷ್ಯಾರ ಮಾಡುವುದಾದರೆ, ಈ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ಉದ್ಧಾರ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಯಾವ ವಿಧವಾದ ಅಪಕಾಶ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಭಾವಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅದನ್ನು ದಯವಿಟ್ಟು ವಿಚಾರ ಮಾಡಬೇಕು.

ಇನ್ನೊಂದು ವಿಚಾರ. ಈ ವರ್ಕಿಂಗ್ ಅವರ್ಸ್ ಏನಿದೆ, ಇವತ್ತು ಎಸ್.ಎಸ್.ಎಲ್.ಸಿ. ಹುಡುಗರು ಸುಮಾರು 150 ದಿವಸ ಹೋದರೆ, ಅವರು ಪರೀಕ್ಷೆಗೆ ಕೂತುಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಜೂನಿನಲ್ಲಿ ಶಾಲೆಗೆ ಸೇರಿ, ಏಪ್ರಿಲ್ ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ ಪರೀಕ್ಷೆಯಾಗುತ್ತದೆ. 8 ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ 150 ದಿವಸ ಹೋದರೆ ಸಾಕಾಗುತ್ತದೆ. ಪರಿಣತರು ಸ್ಕೂಡಂಟ್ಸ್ ಶುಡ್ ಆರ್ ವೇಸ್ ಬಿ ಕಪ್ ಎಂಗೇಜಡ್ ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಆ ರೀತಿ ಒಂದು ಕರಿಕುಲಮು ಮಾಡಬೇಕು. ಅವರು 8 ತಿಂಗಳು ಕೂಡ

ಕೆಲಸ ಮಾಡುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಸುಮ್ಮನೆ ಕಾಲಹರಣ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ವಿಚಾರವನ್ನು ಪುನಃಮರ್ಶೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ಚಿಕ್ಕಿ ಕರ್ ಎಜುಕೇಶನ್ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದು ಮಾತು. ಇವತ್ತು ಚಿಕ್ಕಿ ಕರ್ ಸ್ಕೂಲುಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಬಳ ಸಾರಿಗೆ ಬಹಳ ಕಡಿಮೆ ಇದೆ. ಅರ್ ಇಂಡಿಯಾ ಚಿಕ್ಕಿ ಕರ್ ಎಜುಕೇಶನ್ ಬೋರ್ಡಿನವರು ಒಂದು ಸಂಬಳದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದರೂ ಅದನ್ನು ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಅದರ ಹೆಚ್ಚು ಖರ್ಚನ್ನು ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರ ವಹಿಸುತ್ತದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದರೂ, ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರ ಅದನ್ನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಏನು ತೊಂದರೆ ಇದೆ? ಆದ್ದರಿಂದ ಅದನ್ನು ಪುನಃಮರ್ಶೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಇವತ್ತು ಕಾರ್ಲೇಜುಗಳಲ್ಲಿ ಯುಜಿಸಿ ಸ್ಕೆಲನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಚಿಕ್ಕಿ ಕರ್ ಸ್ಕೂಲುಗಳಲ್ಲಿ ಇದು ಇಲ್ಲ, ಏಕೆಂದರೆ ಅವರು ಯುನಿವರ್ಸಿಟಿಯಲ್ಲಲ್ಲ. ಎಂದು ಇದನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಪರಿಶೀಲನೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನೊಂದು ವಿಚಾರ. ಕ್ಯಾಪಿಟೇಶನ್ ಫೀಯನ್ನು ಪ್ರೈವೇಟ್ ಸಂಸ್ಥೆಯವರು ಬಹಳ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅದನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಜರೂರಾಗಿ, ಜಾಗೃತಿಯಾಗಿ ತೆಗೆದುಹಾಕಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಇವತ್ತು ಖಾಸಗಿ ಸಂಸ್ಥೆಯವರ ವಿದ್ಯಾ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ಒಂದು ವ್ಯಾಪಾರ ಕೇಂದ್ರಗಳಾಗಿವೆ. ಅದರಿಂದ ಜನರಿಗೆ ಬಹಳ ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಸರ್ಕಾರದವರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ, ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಫೀ ಎಜುಕೇಶನ್ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆಂದು. ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಖಾಸಗಿ ನರ್ಸರಿ ಸ್ಕೂಲುಗಳಲ್ಲೇ 5-10-15 ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅದಕ್ಕೆ ರಶೀದಿ ಡೊನೇಶನ್ ಎಂದು ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಒಂದು ಕಡೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಫೀ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ, ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆ ಈ ರೀತಿ ಮಾಡತಕ್ಕದ್ದು. ಇದನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಕೂಲಂಕುಷವಾಗಿ ವಿಚಾರಿಸಿ, ಎಲ್ಲಾ ಖಾಸಗಿ ಸಂಸ್ಥೆಗಳನ್ನು ಸರ್ಕಾರ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಅತಿ ಜರೂರಾಗಿ, ಒಂದು ಕ್ರಾಂತಿಕಾರಕವಾದ ಬದಲಾವಣೆಯನ್ನು ಪಾಲಿಸಿಯನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು. ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳಿಗೆ ಅದನ್ನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅನಕ್ತಿ ಇದೆ, ಮಂಡ್ಯ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲೂ ಒಂದು ಇಂಜಿನಿಯರಿಂಗ್ ಕಾರ್ಲೇಜು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಈ ರೀತಿ ಮಾಡಿ ರಾಜ್ಯದ ಎಲ್ಲಾ ಮಕ್ಕಳು ನ್ಯಾಯವಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾವಂತರಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಮಾಡಿಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿ, ಅಧ್ಯಕ್ಷರಿಗೆ ವಂದಿಸಿ ನನ್ನ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

Mr. CHAIRMAN.—Now it is 6.5 P.M. As per schedule, the Hon'ble Minister is expected to begin his reply now. I would like to know the pleasure of the House. If the Hon'ble Members wish to sit longer, there are a few more Members to speak, and they can be accommodated.

Sri H. SIDDAVEERAPPA.—He may begin his reply. Before that I would like to bring to his notice only two important points so that this may also be covered by his reply. I am not making any speech.

One is, the Hon'ble Minister is well aware of the case about temporary lecturers that are working in the various Government colleges. Only very recently the Director of Collegiate Education on 2nd April 1968 has addressed letter to the various Principals of the Colleges with regard to Lecturers in English, Kannada, political science, physics, chemistry, botony, geology, music, Hindi and demonstrators in chemistry, physics, botony, zoology. There are nearly 45-47 lecturers who are working for the last 9 years. Some of them for 10 years. Some of them are working for nearly six years. Sir, in this connection, there was a G.O. passed on 5th January 1968 with reference to some those who were lucky in getting that G.O. In that G.O. they

(SRI H. SIDDAVEERAPPA)

have clearly said: that there is no purpose of entering into their age and qualification at this length of time because it is presumed that the University looked into all these points before their appointment.

According to this order of the Director of Collegiate Education, about 45 lecturers who have put in more than 8 years service have now been called upon to appear before the P.S.C. And I see today the P.S.C. has also notified. And before the P.S.C. they have to take the age limit into consideration and it will be fixed at 28 years. Some of these people are nearly 40 years of age. To avoid this difficulty, Government passed an order on 5th January 1968 wherein 10 lucky people got exemption. The case of others numbering nearly 40-45 who are more or less in the same position, some in a better position, they are asked to appear before the P.S.C. With regard to this, I am requesting the Hon'ble Minister that in the interest of purity of administration and taking the human factor into consideration, to withdraw this list and see that these cases are regularised without sending them to the P.S.C. You have already done this in the case of a lucky few people and presumably there was some pressure brought upon the Government or the matter was pointedly brought to the notice of Government and their cases have been considered. In the case of others, if you do not extend the same concession, you will be committing a grave injustice and a palpable injustice. It is tantamount to asking them to go home after serving the Department for ten years. That is one point.

The other point is, the Hon'ble Minister for Education Mr. Kanthi has been responsible for bringing up an Act called the Mysore Libraries Act 1965. That has come into force in the year 1966. Up to this day, although there is a Director, nothing has been done to popularise this Act and collect the cess or to see that the Act is enforced. I ask, why do you pass such legislation and take the assent of the President to make it a dead-letter? Have you no better business? Why do you pass Acts and keep them in cold storage? I am referring to the Mysore Libraries Act.

What has happened is you have no doubt introduced the Act. I would like to know during the last two years whether you have done anything to implement the Act in the District level or in Bangalore. In Bangalore alone, you have collected nearly Rs. 15 lakhs from the tax-payers for the purpose of introducing it. Now is the time when there is enlightenment and people want to read something useful. Therefore, on these two points, I would like to know the views of the Government and particularly with regard to these appointments and equally so with regard to this Act.

ಶ್ರೀ ಪಿ. ಎ. ಐತಾಳ (ನುರತ್ನರ).—ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ನಾನು ಮೂಲ ಪ್ರೀತಿಯನ್ನು ಹಾಕದೆ, ಪ್ರಥಮತಃ ಡಿ.ಪಿ.ಐ. ಅಫೀಸಿನಲ್ಲಿ ಏನು ಭ್ರಷ್ಟಾಚಾರ ಎಕ್ಸಿಪ್‌ಮೆಂಟ್ ಗ್ರಾಂಟ್ ಬಗ್ಗೆ ನಡೆದಿದೆ ಅದನ್ನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಎಕ್ಸಿಪ್‌ಮೆಂಟ್ ಗ್ರಾಂಟ್ ವಿಚಾರವಾಗಿ ಕೇಳಿದಾಗ ಕಳೆದ ವರ್ಷ

(ಶ್ರೀ ಪಿ. ಎ. ಐತಾಳ)

ಮ್ಯಾನೇಜ್‌ಮೆಂಟಿನವರು ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳನ್ನು ನಡೆಸಬೇಕು ಎನ್ನುವುದು ನಿಮ್ಮ ಧೋರಣೆಯೋ ? ನೀವೇ ಅವುಗಳನ್ನು ನಡೆಸುವುದಾದರೆ ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಡಿ. ಆದರೆ ಮ್ಯಾನೇಜ್‌ಮೆಂಟಿನವರ ಬಗ್ಗೆ ಮಲತಾಯಿ ಧೋರಣೆ ಏಕೆ ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ.

ರಿಜನರ್ ಇಂಜಿನಿಯರಿಂಗ್ ಕಾರ್ಪೊರೇಷನ್, ಸುರತ್ಕರ್, ಇದಕ್ಕೆ ಕೋಟಿಗಟ್ಟರೆ ರೂಪಾಯಿ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ, ಅಷ್ಟು ಹಣವನ್ನು ಬರ್ಡು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಅಲ್ಲ ಕುಡಿಯುವುದಕ್ಕೆ ನೀರಿಲ್ಲ. ಬಸ್ಸು ಮಂತ್ರಿಗಳೇ, ನಾವು ಹೋಗಿ ನೋಡಿ ಬರುವೆ. ಬೆಳಗ್ಗೆ ಒಂದು ಗಂಟೆ ಕಾಲ ಮಾತ್ರ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗಾಗಿ ನೀರನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಮೊನ್ನೆ ಇಲ್ಲಿ ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಉತ್ತರ ಕೊಡುವಾಗ ರಾಂಗ್ ರಿಪ್ಲೈ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ನನ್ನ ಪ್ರಶ್ನೆ ಅದಿನ ಸಭೆಯ ಮುಂದೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಅದು ಬರುವಂತೆ ತಡೆಗಟ್ಟಿದರೋ ಏನೋ ಎಂದು ನನಗುಸುತ್ತುದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ನೀರು ಉಂಟು ಎಂದು ಅವರ ಉತ್ತರದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಬೆಳಗ್ಗೆ ಒಂದು ಗಂಟೆ ಕಾಲ ನೀರು ಸಿಕ್ಕುತ್ತದೆ, ಸಿಬ್ಬಂದಿಯವರಿಗೆ ಕುಡಿಯಲು ನೀರಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿರುವ ಪ್ರಿನ್ಸಿಪಾಲರು ಏನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆಂದರೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಅಂದೋಳನ ಮಾಡುತ್ತಾರೆಂದು ಒಂದು ಗಂಟೆ ಕಾಲ ನೀರು ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಸಿಬ್ಬಂದಿ ವರ್ಗದವರು ನೀರು ಬೇಕಾದರೆ ಹುಡುಗರ ಕೋಣೆಯಿಂದ ಕಮ್ಮಿ ತರಬೇಕು. ಇಂಥ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ನೀರಿನ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿದೆ. ಅಲ್ಲ ಒಪನ್ ವೆಂ ತೆಗೆಯಿರಿ ಎಂದು ಇಂಜಿನಿಯರುಗಳು ಹೇಳಿದರು. ಹತ್ತಿರ ಹೊಳೆಗಳಲ್ಲಿ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ನೀರಿದೆ, ಒಪನ್ ವೆಂ ತೆಗೆಸಿರಿ ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದನ್ನು ಕೇಳಿ ಬೋರವೆರ್ ತೆಗೆಸಿದರು. ಅದು ಫೈಲ್ಯೂರ್ ಆಗಿದೆ. ಈ ವರ್ಷ ಮಳೆಗಾಲವೂ ಬೇಗ ನಿಂತುಹೋಗಿದೆ. ಕುಡಿಯುವುದಕ್ಕೆ ನೀರಿಲ್ಲ. ನಾನು ಹೇಳುವುದು ಸತ್ಯವಿದೆ. ಈ ಅವಿವೇಕನ ಮುಗಿದ ಮೇಲಾದರೂ ನನ್ನ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ಬುದ್ಧಿಗಾಗಿ ನೋಡಿ. ಅಲ್ಲಿ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು, ಸಿಬ್ಬಂದಿವರ್ಗ, ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಅವರಿಂದಲೇ ಸತ್ಯ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಕೇಳಿ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಿ. ಇಂಜಿನಿಯರಿಂಗ್ ಕಾರ್ಪೊರೇಷನ್ ಮಾಡಿಸ್ತೇವೆ, ದಕ್ಷಿಣ ಕನ್ನಡ ಜಿಲ್ಲೆಗೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಡೆವಲಪ್‌ಮೆಂಟು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೀರಿ. ಸುರತ್ಕರ್ ಕಾರ್ಪೊರೇಷನ್ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರು ಮುಕ್ಕಾಲು ಭಾಗದಷ್ಟು ಹಣವನ್ನು ಹಾಕಿದ್ದಾರೆ. ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದ್ದು ಅದರಲ್ಲಿ ಏನೂ ಇಲ್ಲ. ಇಂಜಿನಿಯರಿಂಗ್ ಕಾರ್ಪೊರೇಷನ್ ಒಳ್ಳೆಯದಾಗಬೇಕು ಎಂದು ಇದ್ದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದಂಥ ನೀರನ್ನು ತರುವುದಕ್ಕೆ ಹತ್ತಿರ ಚೇಳಾರ್ ಕಟ್ಟಿದ ಬಳಿ ನದಿ ನೀರಿನ ಅನುಕೂಲ ಇದೆ. ಅದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಪ್ರತಿ ವರ್ಷವೂ ಒಂದೊಂದು ಬೋರವೆರ್ ಮಾಡಿಸುತ್ತೇವೆ ಎನ್ನುವ ಧೋರಣೆ ಇರಬಾರದು. ನೀರು ಸರಬರಾಜು ಇಲ್ಲದೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಹಾಗೂ ಸಿಬ್ಬಂದಿಗಳು ಬಹಳ ಕಷ್ಟ ಪಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ಕೂಡಲೇ ಗಮನ ಕೊಡಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಕೇರ್ ಸಂಸ್ಥೆಯಿಂದ ನಹಾಯ ಪಡೆದು ಬಡ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ತಿಂಡಿ ಕೊಡುತ್ತೇವೆಂದು ಜಂಭ. ಅಮೆರಿಕದ ಇನ್ನೂ ಕೆಲವು ಸಂಸ್ಥೆಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ, ಅವರಿಂದಲೂ ಸಹಾಯ ಪಡೆದು ಬಡ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳಿಗೆ ಹೊಟ್ಟೆಗೆ ಏನಾದರೂ ಕೊಡುವಂತೆ ಮಾಡಿ. ನಮ್ಮ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲಾ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರಿಗೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಈ ಕೇರ್ ಸಂಸ್ಥೆಯ ಅಗತ್ಯವಿದೆ. ಈ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ಅರೆಹೊಟ್ಟೆಯಿಂದ ಇದ್ದು, ಮಕ್ಕಳು ಸಜ್ಜಿಗೆ ತರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಹಸಿವೆಯಿಂದ ಇರುತ್ತಾರೆ. ಈ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳಿಗೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಐದಾರು ಜನ ಮಕ್ಕಳಿರುತ್ತಾರೆ ; ನೀರು ಕೊಡುವ 80 ರೂಪಾಯಿ ಸಂಬಳದಲ್ಲಿ ಅರೆಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಶಾಲೆಗೆ ಬರುತ್ತಾರೆ. ಅಧ್ಯಾಪಕರಿಗೂ ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಸಜ್ಜಿಗೆ ಸಿಕ್ಕುತ್ತಿದ್ದರೆ ಬಹಳ ಒಳ್ಳೆಯದಿತ್ತು. ಉಚಿತ ಊಟದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಮಾಡಲಾಗಿದೆ ಎಂದು ರಾಜ್ಯಪಾಲರ ಭಾಷಣದಲ್ಲಿ, ದೊಡ್ಡದಾಗಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಅದನ್ನು ಉಪಾಧ್ಯಾಯರಿಗೆ ಅನ್ವಯಿಸುವುದಿಲ್ಲ. 80 ರೂಪಾಯಿ ಸಂಬಳ ಅವರಿಗೆ ಬರುವುದು ಏನೇನೂ ಸಾಲದು. ನನಗೂ ಒಬ್ಬ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ನಾಯಕರಿಗೂ ಚರ್ಚೆ ಆಯಿತು. ಅದು ಬಹಳ ಸ್ಪೂರಸ್ಯವಾಗಿತ್ತು. ಅಮೆರಿಕಾ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ಉದ್ಯೋಗಗಳಿಗಿಂತ ಜಾಸ್ತಿ ಪ್ರಾಶಸ್ತ್ಯವನ್ನು ಉಪಾಧ್ಯಾಯ ವೃತ್ತಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಅಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲಾ ಉಪಾಧ್ಯಾಯನಿಗೆ ವರ್ಷ ಒಂದಕ್ಕೆ 25,000 ರೂಪಾಯಿ ಸಂಬಳ ಸಿಕ್ಕುತ್ತದೆ. 25 ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ ಎಂದರೆ 3,600 ಡಾಲರುಗಳು. You may say that the cost of living is 7 times more in America than in India Making allowance

for this the primary school teacher in America gets Rs. 3600 per annum. He owns a car ; he owns a transistor ; he gives the best of education to his children.

ಶ್ರೀಮತಿ ಕೆ. ಲೀಲಾವತಿ ರೈ.—ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನಲ್ಲಿ ವರಮಾನ ತೆರಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಕೊಡುತ್ತಾರೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೀರಾ ?

ಶ್ರೀ ಪಿ. ವಿ. ಐತಾಳ.—I want notice. ನಾನು ಅಮೆರಿಕಾ ದೇಶದ ವಿಷಯ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಇಂಗ್ಲೆಂಡ್ ವಿಷಯ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ.

ಶ್ರೀ ಡಿ. ಎಸ್. ನಾಡಕರ್ಣಿ (ಅಂಕೋರಾ).—ಮಾನ್ಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ಶಿಕ್ಷಣ ಬಾಬಿನ ಬೇಡಿಕೆಯು ಮೇಲೆ ಅನೇಕ ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು ಮಾತನಾಡಿ ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ನಾನು ಸಮಾಜದ ವಾಗಿ ಈ ವಿಷಯ ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ನಮಗೆ ಇರತಕ್ಕ ಕಷ್ಟ ಏನು ಎನ್ನುವುದನ್ನು ನಾನು ಹೋದ ಸಲ ಮಾತನಾಡಿದಾಗ್ಗೆ ಎಲ್ಲ ವಿಷಯ ನಮೂದಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಶಿಕ್ಷಣ ಖಾತೆಯು ಪವಿತ್ರ ವಾದುದು. ಶಿಕ್ಷಣವೂ ಕೂಡ ಪವಿತ್ರವಾದುದು ಇಂಥ ಪವಿತ್ರ ಖಾತೆಗೆ ಒಂದು ಶಾಪ ಇದ್ದ ಹಾಗೆ ಇದೆ. ಈ ಖಾತೆಯಲ್ಲಿ ಜಾತೀಯತೆ, ವಶೀಲೀಬಾಜಿ, ಲಂಚಗುಳಿತನ, ನಾರಾಯಣತನ ಇವು ಶಾಪ ಇದ್ದ ಹಾಗೆ ಇವೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದರೆ ತಪ್ಪಲ್ಲ. ಈ ಪವಿತ್ರ ಶಿಕ್ಷಣ ಖಾತೆಗೆ ಇವು ಅಂಟಿಕೊಂಡಿವೆ. ನಮ್ಮ ಉತ್ತರ ಕನ್ನಡ ಜಿಲ್ಲೆಯು ಬಡ ಜಿಲ್ಲೆಯಾಗಿದೆ. ಶಿಕ್ಷಣ ಪಡೆಯಲು ಬಹಳ ಕಷ್ಟಪಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಅರ್ಥ ಮಂತ್ರಿಗಳು ನಮ್ಮ ಜಿಲ್ಲೆಯವರೇ ಆಗಿದ್ದರೂ ಕೂಡ ನಮ್ಮ ಜಿಲ್ಲೆಯು ದುರ್ಬಕ್ಷಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ನಮ್ಮ ಜಿಲ್ಲೆಗೆ ಕಷ್ಟವಿದ್ದರೂ ಕೂಡ ನಮಗೆ ಹಣದ ಉಪಯೋಗ ಸಿಕ್ಕುವುದಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ 20 ಲಕ್ಷ ಎಕರೆ ಕಾಡು ಇದೆ. ಮೈಸೂರು ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ 100ಕ್ಕೆ 50ರಷ್ಟು ಭಾಗ ಇರತಕ್ಕ ಕಾಡು ನಮ್ಮ ಜಿಲ್ಲೆಯೊಂದರಲ್ಲೆಯೇ ಇದೆ. ನಮ್ಮ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ 4000 ಚದುರ ಮೈಲಿ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ 7 ಲಕ್ಷ ಜನಸಂಖ್ಯೆ ಇದೆ. ಅಂದರೆ ಒಂದು ಮೈಲಿಗೆ 174 ಜನರ ಸಂಖ್ಯೆ ಬೀಳುತ್ತದೆ. ಇಡೀ ಮೈಸೂರು ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿಯೂ 19 ಜಿಲ್ಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟು ಕನಿಷ್ಠ ಪ್ರಮಾಣದ ಜನಸಂಖ್ಯೆ ಇರುವುದು ಇದೊಂದೇ ಜಿಲ್ಲೆ.

ಈ ಮರೆನಾಡು ಪ್ರದೇಶ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಪಡಿಸುತ್ತೇವೆ ಅನುಕೂಲ ಮಾಡಿ ಕೊಡುತ್ತೇವೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದರೂ ಕೂಡ ಇದುವರೆಗೆ ಯಾವ ಕೆಲಸವಾಗಿಲ್ಲ. ಮರೆನಾಡು ಪ್ರದೇಶದ ಜನರ ಪರವಾಗಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಂತ್ರಿಗಳನ್ನು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ, ಅವರಿಗೆ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಈ ಜನರ ಬಗ್ಗೆ ಕಳಕಳಿಯಿದ್ದರೆ ಇಲ್ಲಿಯ ಜನರ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿಕೊಡಬೇಕು. ಇಲ್ಲಿಯ ಅರಣ್ಯ ಸಂಪತ್ತಿನಿಂದ ಅರಣ್ಯ ಇಲಾಖೆಗೆ 4 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಅಮ ಸರಕಾರದ ಬೊಕ್ಕಸಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮ ಜಿಲ್ಲೆಗೆ ಅನುಕೂಲ ಒದಗಿಸಲಕ್ಕೆ ಹೊರಗಿನಿಂದ ಹಣ ನೀವು ತರಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಅರಣ್ಯ ಸಂಪತ್ತಿನಿಂದ ಬರತಕ್ಕ ನಾಲ್ಕು ಕೋಟಿ ನಿರ್ವಹ ರಾಧಿಂದ ನಮ್ಮ ಜಿಲ್ಲೆಗಾಗಿ ಹಣ ಖರ್ಚು ಮಾಡಬೇಕು. ನಮ್ಮ ಮರೆನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಗುಡ್ಡದ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಮನೆ ಇನ್ನೊಂದು ಗುಡ್ಡದ ಮೇಲೆ ಎರಡು ಮನೆ ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆ ನಾಲ್ಕು ಮನೆ ತೀಗಿ ಇರುತ್ತವೆ. ಇದಾಯ ವರ್ಷದ ಮಕ್ಕಳು ಶಾಲೆಗೆ ಬರಬೇಕಾದರೆ ಎರಡು ಮೂರು ಮೈಲಿ ನಡೆದುಕೊಂಡು ಬರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಹೀಗಾದರೆ ಮಕ್ಕಳು ಶಾಲೆಗೆ ಹೋಗುವುದು ಹೇಗೆ ? ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಮೋಟಾರ್ ರಸ್ತೆ ಇಲ್ಲ. ಕಾಲು ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ನಾನಾ ತೊಂದರೆಗಳಿವೆ. ಇಂಥ ಕಡೆ ನಾಲ್ಕನೇ ಇಯತ್ತವರೆಗೆ ಶಾಲೆ ಒದಗಿಸಬಹುದು. ಮರೆನಾಡಿನಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕನೇ ಇಯತ್ತಿಯಿಂದ ಏಳನೇ ಇಯತ್ತಿವರೆಗೆ ಬರತಕ್ಕ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಬಹಳ ಕಡಿಮೆ ಇರುತ್ತದೆ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಅವರಿಗೆ ಉಪದ್ರವ ಜಾಸ್ತಿ ಇರುತ್ತದೆ. ಒಂದು ಕ್ಲಾಸಿನಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟು ಮಕ್ಕಳು ಇರಬೇಕು ಎಂದು ಒಂದು ಮಿತಿ ಹಾಕಿದರೆ, ಒಂದು ಮೈಲಿಗೆ 174 ಜನ ಇರತಕ್ಕಂತ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಶಾಲೆ ನಡೆಸುವುದು ಅಸಾಧ್ಯ ಸಂಗತಿ. ಮಿತಿ ಇಟ್ಟರೆ ಶಾಲೆ ಮಾಡುವುದು ಅವಶ್ಯಕವಾಗಿದೆ. ಆದುದರಿಂದ ನಾನು ನೂಟಿಸುವುದು ಏನೆಂದರೆ ಒಂದು ಗ್ರೂಪ್ ಆಫ್ ವಿಲೇಜಸ್ ಮಾಡಿ ಆ ಎಲ್ಲ ಹಳ್ಳಿಗಳಿಗೆ ಒಂದು ಸ್ಕೂಲು ಸೆಂಟರ್ ಪ್ರೀಸ್‌ನಲ್ಲಿ ಮಾಡಿ ಅಲ್ಲಿ ಹಾಸ್ಟೆರ್ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಎಲ್ಲ ಮಕ್ಕಳೂ ಹಾಸ್ಟೆಲಿನಲ್ಲಿ ಇರಬೇಕು. ಅನುಕೂಲಸ್ಥರು ಅಂಥ ಮಕ್ಕಳ ಪಾಲಕರು ಖರ್ಚು ಕೊಡುತ್ತಾರೆ; ಅವರಿಗೆ ದುಡ್ಡಿನ ಅನುಕೂಲವಿರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಸಿದ್ಧಿ ಜನರು ಹರಿಜನರು ಇವರು ಬಡವರು. ಇಂಥವರ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಶಿಕ್ಷಣ ಪಡೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲ ಮಾಡಿಕೊಡಬೇಕು. ಬೆಂಗಳೂರಿನಂಥ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಶಹರುಗಳಲ್ಲಿ ಹಾಸ್ಟೆರ್ ಮಾಡುತ್ತೀರಿ. ಅದರ ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಹಾಸ್ಟೆರ್ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ತಾಲ್ಲೂಕಿನಲ್ಲಿ ಎರಡು ಮೂರು ಗ್ರೂಪ್ ಮಾಡಿ ಹಾಸ್ಟೆರ್ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಈ ಪ್ರಶ್ನೆ ಹೈಸ್ಕೂಲಿಗೂ ಅನ್ವಯಿಸುತ್ತದೆ. ಅಂಕಿ ಸಂಖ್ಯೆಗಳ ಪ್ರಕಾರ ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳು ಹೆಸರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಇವೆ. ಅಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಸರಿಯಾಗಿಲ್ಲ. ಇಂಥ ಕಾಮು ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಮನೆ ಇಲ್ಲ ಎಂದು ಮೇಷ್ಟ್ರುಗಳು

(ಶ್ರೀ ಡಿ. ಎಸ್. ನಾಡಕರ್ಣಿ)

ನೇಮಕ ಮಾಡಿದರೂ ಕೂಡ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ನಾನು ಏನಂತಿ ಮಾಡುವುದು ಏನೆಂದರೆ ನಮ್ಮ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಮರೆನಾಡು ಭಾಗಕ್ಕೆ ಒಂದು ವಿಶಿಷ್ಟ ಯೋಜನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರದ ಒಂದು ಕಮಿಷಿಯು ಕೂಡ ಈ ಬಗ್ಗೆ ಸೂಚನೆ ಕೊಟ್ಟಿದೆ. ಉತ್ತರ ಕನ್ನಡ ಜಿಲ್ಲೆ, ಅಸ್ಸಾಮಿನ ಗುಡ್ಡಗಾಡು ಪ್ರದೇಶಕ್ಕೆ ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರದವರು ಹಣ ಒದಗಿಸುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಅಂಥ ಒಂದು ಯೋಜನೆ ಮಾಡುವ ಯೋಗ್ಯತೆ ಈ ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ಇಲ್ಲ ಎಂದರೆ ಬಹಳ ದುಃಖವಾಗಿದೆ. ಶಿಕ್ಷಣವು ಮುಖ್ಯವಾದ ವಿಷಯವಾಗಿದೆ ಆದರೆ ಇದಕ್ಕೆ ಲಕ್ಷ್ಯ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ. ವಸತಿ ಸೌಕರ್ಯ ಇಲ್ಲದೆ ಸ್ಕೂಲು ಟೀಚರುಗಳಿಗೆ ಬಹಳ ತೊಂದರೆಯಾಗಿದೆ. ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ಮಾಡಿದ್ದರೂ ಅದನ್ನು ಮುಖ್ಯತೆ ಕೊಡುತ್ತೇವೆ ಎಂದು ಹೇಳುವುದು ಶಿಕ್ಷಣದ ಫಾರ್ಮುಲೆ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ. ಬ್ರಿಟಿಷರ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ತಿಂಗಳಿಗೆ ಒಂದು ಆಣೆ ಫೀಜ್ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಇಂದು ಉಚಿತವಾದ ಶಿಕ್ಷಣ ಇದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದರೂ ಲೈಬ್ರರಿ ಸ್ಟೋರ್ಸ್ ಫೀಜ್ ಮತ್ತೆ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಫೀಜ್ ಅದು ಇದು ಎಂದು ಒಂದು ವರ್ಷಕ್ಕೆ 16 ರೂಪಾಯಿ ವಸೂಲ್ಯಾಡುತ್ತಾರೆ. ಇದನ್ನು ಎಲ್ಲರಿಂದ ವಸೂಲ್ಯಾಡುತ್ತಾರೆ ಯಾರನ್ನೂ ಬಿಡುವುದಿಲ್ಲ. ಇದರಿಂದ ಬಹಳ ಕಾಟವಾಗಿದೆ. ಹಾ ವಸೂಲ್ಯಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಮನೆಗೆ ಕಳಿಸುತ್ತಾರೆ. ಬಡ ಜನರ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಬಹಳ ತೊಂದರೆಯಾಗಿದೆ. ಬಡವರ ಮಕ್ಕಳು ನನ್ನ ಕಡೆ ಬಂದು ನೀವು ಎಂ. ಎಲ್. ಎ. ಆಗಿದ್ದೀರಿ ನೀವು ವಂಚಿತರೇ ಕೊಡಿ ಎಂದು ನನಗೆ ಕೇಳುತ್ತಾರೆ. ನಾನು ಈ ರೀತಿ ಹಣ ಅನೇಕ ಬಡವರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ. ಆದುದರಿಂದ ನಾನು ಕೇಳುತ್ತೇನೆ ಈ ಮೋಘತ ಶಿಕ್ಷಣ ಎಂದು ಏತಕ್ಕೆ ಮಾಡಿದ್ದೀರಿ? ಸ್ಟೋರ್ಸ್ ಗಳಿಗೆ ಆಟದ ಬೈಲು ಇದೆಯೇ? ಲೈಬ್ರರಿಯಲ್ಲಿ ಪುಸ್ತಕಗಳು ಇವೆಯೇ? ಇವತ್ತಿನ ದಿವಸ ಪಠ್ಯ ಪುಸ್ತಕಗಳಿಗೆ ಗತಿ ಇಲ್ಲ. ಸ್ಕೂಲಿನಲ್ಲಿ ಬ್ಲಾಕ್ ಬೋರ್ಡ್ ಇರುವುದಿಲ್ಲ ಯಾವ ಸಾಧನೆಯೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಏತಕ್ಕೆ ಈ ದುಂದು ವೆಚ್ಚ ಮಾಡುತ್ತೀರಿ ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತೇನೆ. ಶಿಕ್ಷಕರು ಸಾಕಷ್ಟು ಇಲ್ಲವೇ ಇಲ್ಲ. ಇರತಕ್ಕ ಶಿಕ್ಷಕರಲ್ಲಿ ಟ್ರೇನಿಂಗ್ ಆದವರು ಇಲ್ಲ. ಒಂದು ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಎರಡು ಮೂರು ಸಾವಿರ ಜನ ಶಿಕ್ಷಕರಿಗೆ ಟ್ರೇನಿಂಗ್ ಕೊಡುವ ಯೋಗ್ಯತೆ ನಿಮಗೆ ಇದೆಯೇ? 20 ವರ್ಷ ಈ ರೀತಿ ಟ್ರೇನಿಂಗ್ ನಡೆದರೂ ಇದು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಟ್ರೇನಿಂಗ್ ಇಲ್ಲದೆ ಶಿಕ್ಷಕರಿಗೆ ಬಡತಿ ಇಲ್ಲ. ಅಂಥವರಿಗೆ ಕಲಿಸಲು ಯೋಗ್ಯತೆ ಇಲ್ಲ. ಅವರಿಗೆ ಯಾವ ಅನುಕೂಲತೆ ಇಲ್ಲ. ಇಂಥ ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ಏನು ಹೇಳುವುದು ತಿಳಿಯುವುದಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಅಂಥ ಶಿಕ್ಷಕರಿಗೆ ಟ್ರೇನಿಂಗ್ ಕೊಡುವ ಕಾಲೇಜು ಮಾಡಿ ಟ್ರೇನಿಂಗ್ ಕೊಟ್ಟು ಅವರಿಗೆ ಬಡತಿ ಕೊಡಬೇಕು ಎಂದು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.

6-30 P.M.

ನಾವು ಕೆಲವು ಸೆಕೆಂಡರಿ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಕೆಲವು ಮಿತ್ರರು ಹೇಳಿದರು, ಖಾಸಗಿ ಸಂಸ್ಥೆಯವರು ಬಹಳ ಅನ್ಯಾಯ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ, ದುಡ್ಡು ತಿನ್ನುತ್ತಾರೆ ಎಂದು. ನನ್ನ ಹತ್ತಿರ ರಿಪೋರ್ಟ್ ಇದೆ. ಅದನ್ನು ಸಭೆಯ ಮುಂದೆ ಇಡುವುದಕ್ಕೆ ತಯಾರಾಗಿದ್ದೇನೆ. ನನ್ನ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆಯಿಂದ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ತಮ್ಮ ಸ್ವತಃ ಸ್ವತ್ತನ್ನು ಹಾಕಿ, ವೇಳೆ ಹಾಕಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತ ಇದ್ದಾರೆ. ಶಾಲೆಗಳು ಚಲೋ ನಡೆಯುತ್ತಿವೆ. ಯಾವುದೋ ಕಡೆ ಏನೋ ಆಯಿತು ಎಂದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಅದೇ ರೀತಿ ಹೇಳುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ನಮಗೆ ಹಿಟ್ಟು ಬೂದಿ ಒಂದು ಮಾಡಲಕ್ಕೆ ಬರೋದಿಲ್ಲ. ಉತ್ತರ ಕರ್ಣಾಟಕದ ಜನರು ಬಡ ಜನರು. ದೇಣಿಗೆ ವಸೂಲು ಅಲ್ಲ ಆಗೋದಿಲ್ಲ. ಮುಂಬೈ ರಾಜ್ಯದೊಳಗೆ ಇದ್ದಾಗ ಕೈಕಾಲು ಬಿದ್ದು ಭಿಕ್ಷೆ ಬೇಡಿ ಸಂಸ್ಥೆ ಮಾಡಿ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಮೂಲಧನ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಶಿಕ್ಷಣ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಸ್ವಂತ ಕಟ್ಟಡಗಳಲ್ಲಿ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ನಡೆಸುವವರಿಗೆ ಬಾಡಿಗೆ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಕಾಯಿದೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಇದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ನಾವುಗಳು ಸ್ವಂತ ಕಟ್ಟಡಗಳನ್ನು ಮಾರಿಕೊಂಡು ಬೇರೆಯವರ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಮಾಡಿ ಅದಕ್ಕೆ ಬಾಡಿಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿತ್ತು ಎಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಸರ್ಕಾರದವರೇ ಜನರಿಗೆ ಕಳ್ಳತನ, ಫಟಿಂಗತನ ಕಲಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಉತ್ತರ ಕರ್ಣಾಟಕದೊಳಗೆ ಎಲ್ಲ ಮ್ಯಾನ್‌ಜೇಮೆಂಟಿನವರೂ ಕೂಡಿಕೊಂಡು ನಮ್ಮ ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳಿಗೆ ಭೇಟಿಯಾಗಿ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ತಿಳಿಸಿದ್ದೇವೆ. ಈಗ ವೇಳೆ ಇಲ್ಲದ್ದರಿಂದ ಅದನ್ನೆಲ್ಲ ಒದಿ ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ಒಳ್ಳೆಯ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದರೆ ಶಿಕ್ಷೆ ಮಾಡೋದಿಲ್ಲ ನಿಮ್ಮ ಧೋರಣೆಯೇ? ಬೇಕಾದರೆ ಎಲ್ಲ ಶಾಲೆಗಳನ್ನೂ ನೀವೇ ವಹಿಸಿಕೊಂಡು, ನಾವು ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಬರ್ಬರ ಮಾಡಿರುವ ಹಣವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಛಾತಿ ಇದ್ದರೆ,

ಯೋಗ್ಯತೆ ಇದ್ದರೆ ಅವುಗಳನ್ನು ನಡೆಸಿ. ಸರ್ಕಾರಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿನ ಪರಿಣಾಮ ಮೂರು, ನಾಲ್ಕು ಅಥವಾ ಐದು ಪರ್ಸೆಂಟ್. ನಮ್ಮ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಸರಾಸರಿ 60—70 ಪರ್ಸೆಂಟ್ ಇದೆ ಎಂದು ಧೈರ್ಯವಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಉತ್ತರ ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ, ಮತ್ತು ದಕ್ಷಿಣ ಕನ್ನಡ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಬಾಸಗಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಪರಿಣಾಮ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗುತ್ತಿದೆ. ಇಷ್ಟು ಹಣವನ್ನು ಲುಕ್ಕಾಸು ಮಾಡಿ ಕೊಂಡು ಎಸ್.ಎಸ್.ಎಲ್.ಸಿ. ಪರೀಕ್ಷೆಗಳಲ್ಲಿ ನೂರಕ್ಕೆ 60 ಪರ್ಸೆಂಟ್‌ಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಜನ ಪಾಸಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ ಎಂದರೆ ಎಂಥ ಹ್ಯಾಪಿ ವೇಸ್, ಎಂಥ ಭಾರಿ ಲುಕ್ಕಾಸು ಆಗುತ್ತಿದೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಚಿರಮಾಡಿದ್ದೀರಾ? ಈ ರೀತಿ ಲುಕ್ಕಾಸು ಆಗುವುದನ್ನು ತಪ್ಪಿಸದೆ ಬಾಸಗಿ ಶಾಲೆಗಳವರಿಗೆ ಬಾಡಿಗೆ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ ಎನ್ನುವುದರ ಅರ್ಥವಾದರೂ ಏನು? ನಿಮಗೆ ಸಹಾನುಭೂತಿಯೂ ಇಲ್ಲ, ಶಿಕ್ಷಣ ಕೊಡುವ ಮನಸ್ಸೂ ಇಲ್ಲ ಎಂದು ದುಃಖದಿಂದ ಹೇಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಶಿಕ್ಷಣ ಬಾತಯ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಯವರಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ವಿಧ್ಯಾವಂತರು, ಪ್ರಾಮಾಣಿಕರು, ದಕ್ಷರು. ಆದರೆ ಅವರಿಗೆ ಸಹಾನುಭೂತಿ ಮಾತ್ರ ಇಲ್ಲ. ಸರ್ಕಾರಿ ಬೋರ್ಡಿನಿಂದ ಕೊಡುವ ದುಡ್ಡನ್ನು ಧರ್ಮವಾಗಿ ಕೊಡುವಂತೆ ಅವರು ಭಾವಿಸುತ್ತಾರೆಯೆಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಅವರು ಮಿಲಿಟರಿ ಬಾತಯವರು ಎಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಅವರಿಗೆ ಯೋಗ್ಯತೆ ಇದೆ. ಶಿಕ್ಷಣ ಬಾತಯಿಂದ ಅವರನ್ನು ತೆಗೆದು ಗೃಹ ಬಾತಗೆ ಬದಲಾಯಿಸಿದರೆ ಬಹಳ ಉತ್ತಮ ಕೆಲಸವಾದೀತು ಎಂದು ನನಗೆ ಅನ್ನಿಸುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮ ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಶಿಕ್ಷಣದ ಬಾಡಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಆಸ್ತಿ ವಹಿಸಬೇಕು. ಶಿಕ್ಷಣ ಬಾತಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ನಮ್ಮ ಹಾಗೆಯೇ ಕಾರ್ಲೆಜನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅವರಿಗೆ ಆಸ್ತಿ ಇದೆ. ಅವರಿಗೆ ಈಗ ವ್ಯವಸಾಯ ಬಾತಯನ್ನೂ ವಹಿಸಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ನಾನು ಅವರಲ್ಲಿ ವಿನಂತಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಏನೆಂದರೆ, ಒಂದೇ ಒಂದು ಪೋರ್ಟ್ ಫೋಲಿಯೋ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಿ, ಶಿಕ್ಷಣ ಬಾತಯ ಮಂತ್ರಿಯಾಗಿಯೇ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿ ಎಂದು ಹೇಳಿ ನನ್ನ ಮಾತನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀ ಕೆ. ವಿ. ಶಂಕರಗೌಡ (ವ್ಯವಸಾಯ ಮತ್ತು ಶಿಕ್ಷಣ ಮಂತ್ರಿಗಳು).—ಮಾನ್ಯ ಸಭಾಪತಿಗಳೇ, ಈ ಬೇಡಿಕೆಯ ಮೇರೆ ಎರಡು ದಿನಗಳಿಂದ ಈ ಸಭೆಯು 37 ಜನ ಸದಸ್ಯರು ಮಾತನಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಅನೇಕ ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು ಉಪಯುಕ್ತವಾದ ಹಾಗೂ ರಚನಾತ್ಮಕವಾದ ಟೀಕೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಮತ್ತೆ ಕೆಲವರು ಉಗ್ರವಾದ ಟೀಕೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ಹೆದರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ವಸ್ತುವಿನಲ್ಲಿಯೂ ಕೇವಲ ದೋಷವನ್ನೇ ಹುಡುಕತಕ್ಕ ಜನ ಒಂದು ವಿಧ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ವಸ್ತುವಿನಲ್ಲಿಯೂ ಕೇವಲ ಒಳ್ಳೆಯದನ್ನೇ ಹುಡುಕತಕ್ಕ ಜನ ಮತ್ತೊಂದು ವಿಧ; ಪ್ರತಿಯೊಂದು ವಸ್ತುವಿನಲ್ಲಿಯೂ ವಾಸ್ತವಿಕವಾಗಿರತಕ್ಕ ಒಳ್ಳೆಯದು, ಕೆಟ್ಟದ್ದು ಎರಡನ್ನೂ ಗುರುತಿಸತಕ್ಕವರು ಮೂರನೇ ವಿಧ. ಈ ವರ್ಗೀಕರಣಕ್ಕೆ ಈ ಸಭೆಯು ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು ಹೊರಗಲ್ಲ. ಅವರವರ ಪ್ರಕೃತಿಗೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ಅವರು ಮಾತನಾಡುವಂಥ ಧಾಟಿಯುಳ್ಳ ಮತ್ತು ಅವರ ವಿನ್ಯಾಸದಲ್ಲಿ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಶಿಕ್ಷಣ ಇಲಾಖೆಯಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಎಲ್ಲ ಶಿಕ್ಷಕರೂ ಕೂಡ ಅದಕ್ಷರು, ಅಪ್ರಾಮಾಣಿಕರು, ಅರ್ನಹರು ಎಂದು ಕೆಲವರು ಟೀಕೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಇದು ಸತ್ಯಕ್ಕೆ ದೂರವಾದ ಮಾತು. ಎಲ್ಲರೂ ಯೋಗ್ಯರೇ ಇದ್ದಾರೆ, ಎಲ್ಲರೂ ದಕ್ಷರಾಗಿದ್ದಾರೆ, ಎಲ್ಲರೂ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕರಾಗಿದ್ದಾರೆ ಎಂಬುದಾಗಿ ಹೇಳತಕ್ಕ ಸಾಹಸಕ್ಕೆ ನಾನು ಹೋಗಿದೆ ಇದರ ಅಂಥವರ ಸಂಖ್ಯೆ ಬಹಳ ಕಡಿಮೆ ಎಂದು ವಿನಯದಿಂದ ನಾನು ಮನವಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಇಚ್ಛೆಪಡುತ್ತೇನೆ. ಮನುಷ್ಯರು ಸೇರಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡತಕ್ಕ ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಕೆಲವರು ಕೆಟ್ಟವರು ಇರಬಹುದು. ಆದರೆ ಅಂಥವರ ಸಂಖ್ಯೆ ಅತ್ಯಲ್ಪ. ಅವರುಗಳನ್ನು ಕೂಡ ಗುರುತಿಸಿ ಅವರ ಮೇಲೆ ಸಕಾಲದಲ್ಲಿ ಉಗ್ರವಾದ ಕ್ರಮಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಇಲಾಖೆ ಹಿಂಜರಿಯುವುದಿಲ್ಲ. ಈಗಾಗಲೇ ಅಂಥ ಕ್ರಮಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದೆ.

ಯಾವ ಶಾಲೆಗೂ ಕೂಡ ಕಟ್ಟಡವಿಲ್ಲ, ವೈಜ್ಞಾನಿಕ ಉಪಕರಣಗಳಿಲ್ಲ, ಪೀಠೋಪಕರಣಗಳಿಲ್ಲ ಎಂದು ಬಂದಿರತಕ್ಕ ಟೀಕೆ ಏದೆ ಇದೂ ಕೂಡ ಸತ್ಯಕ್ಕೆ ದೂರವಾದ ಮಾತು. ಅನೇಕ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಬೇಕಾಗುವಂಥ ಉಪಯುಕ್ತವಾದ ಕಟ್ಟಡಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಲಾಗಿದೆ. ಸರ್ಕಾರದವರು, ತಾಲ್ಲೂಕು ಬೋರ್ಡ್‌ನವರು ಇಬ್ಬರೂ ಸೇರಿಕೊಂಡು ಅನೇಕ ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲಿ ಹೊಸ ಹೊಸ ಕಟ್ಟಡಗಳನ್ನು ನೂರಾರು ಕಟ್ಟಡಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಇನ್ನೂ ಕೆಲವು ಕಡೆ ಕಟ್ಟಿಸಿಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನು ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರನ್ನೇಕರು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಭಾಸದ ಸೌಲಭ್ಯಗಳ ವಿಸ್ತರಣೆ ಎಷ್ಟು ವೇಗದಿಂದ ನಡೆದಿದೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಮುಂದೆ ತಿಳಿಸುತ್ತೇನೆ. ಹೀಗೆ ವೇಗವಾಗಿ ನಡೆಯುವಾಗ ಸಾವಿರಾರು ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಪಾಠಶಾಲೆಗಳು ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಿವೆ, ಸಾವಿರಾರು ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳನ್ನು ನೇಮಕ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಅದುದರಿಂದ ಎಲ್ಲ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಏಕಕಾಲಕ್ಕೆ ಕಟ್ಟಡಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸುವುದು, ವೈಜ್ಞಾನಿಕ ಉಪಕರಣಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸುವುದು,

(ಶ್ರೀ ಕೆ. ಎ. ಶಂಕರಗೌಡ)

ಖೋಜಕರಾಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸುವುದು ಕಷ್ಟವಾಗಬಹುದು. ಎಲ್ಲೋ ಕೆಲವು ಕಡೆ ಈ ರೀತಿ ಇರಬಹುದು. ಆದರೆ ಮುಕ್ಕಾಲುಭಾಗ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಇಂಥ ಅಭಾವವಿಲ್ಲ. ಅದುದರಿಂದ ಎಲ್ಲ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಇಂಥ ದುಸ್ಥಿತಿ ಇದೆ ಎಂದು ಹೇಳತಕ್ಕದ್ದು ಸತ್ಯಕ್ಕೆ ದೂರವಾದ ಮಾತು.

ಕಳೆದ ಹತ್ತು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಏನು ಪ್ರಗತಿ ನಡೆದಿದೆ ಎನ್ನುವುದರ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಪರಿಚಯವನ್ನು ಸಭೆಗೆ ಮಾಡಿಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಇಚ್ಛಿಸುತ್ತೇನೆ. ಕಳೆದ ಹತ್ತು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಆಗಿರತಕ್ಕ ವಿಸ್ತರಣೆಯ ಕಾರ್ಯ ಅನಾಧಾರಣವಾದುದು ಹಾಗೂ ಅಗಾಧವಾದುದು. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ, ಶಾಲಾ ಕಾರ್ಲೇಜುಗಳ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ವಿಸ್ತರಣೆ ಬಹಳ ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಆಗಿದೆ. 1956-57 ರಲ್ಲಿದ್ದ ಮಾಧ್ಯಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ 4,369, 1966ಕ್ಕೆ 10,124 ಆಗಿದ್ದು ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರೆ 12 ಸಾವಿರದವರೆಗೂ ಆಗುತ್ತದೆ. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಸಂಗ ಮಾಡತಕ್ಕ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ 1956-57ರಲ್ಲಿ 4.3 ಲಕ್ಷ ಇದ್ದುದು 1966ಕ್ಕೆ 7.8 ಲಕ್ಷಕ್ಕೆ ಏರಿತು. ಹಾಗೆಯೇ ಪ್ರೌಢಶಾಲೆಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ 1956ರಲ್ಲಿ 535 ಮಾತ್ರ ಇತ್ತು. 1966ರಲ್ಲಿ 1670ಕ್ಕೆ ಏರಿತು; ಇಂದು 1800 ಇದೆ. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ 1956ರಲ್ಲಿ 1.8 ಲಕ್ಷ ಇದ್ದುದು ಈಗ 4.4 ಲಕ್ಷ ಆಗಿದೆ. ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಹಾಗೂ ಪ್ರೌಢ ಶಿಕ್ಷಣದ ಬಡ್ತಿ 1956ರಲ್ಲಿ 6.7 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿ ಇದ್ದುದು ಈಗ 21.8 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿ ಆಗಿದೆ. 1956ರಲ್ಲಿ ಕೇವಲ 49 ಕಾರ್ಲೇಜುಗಳಿದ್ದವು, ಈಗ 128 ಕಾರ್ಲೇಜುಗಳಿವೆ, ಏಶ್ಯಾವಿದ್ಯಾಲಯಗಳು 1956ರಲ್ಲಿ 2 ಇದ್ದವು, ಈಗ 4 ಆಗಿವೆ. ಕಾರ್ಲೇಜುಗಳಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮಾಡುವವರ ಸಂಖ್ಯೆ 31 ಸಾವಿರ ದಿಂದ 83 ಸಾವಿರಕ್ಕೆ ಏರಿತು. ಹೀಗೆ ಈ ವಿಸ್ತರಣಾ ಕಾರ್ಯ ಬಹಳ ಅಗಾಧ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ನಡೆದಿದೆ. ಆದರೆ ಈ ವಿಸ್ತರಣೆ ಯಾವರೀತಿ ನಡೆಯಿತೋ ಅದಕ್ಕೆ ಹೊಂದಿಕೊಂಡು ಬಾಕಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಲು ಸ್ವಲ್ಪಮಟ್ಟಿಗೆ ತಾಪತ್ರಯವಾಗಿದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಹಣದ ಕೊರತೆಯೇ ಕಾರಣ.

ಇಲ್ಲಿ ಕೆಲವರು ಸೌಮ್ಯವಾಗಿ ಮಾತನಾಡಿದ್ದಾರೆ, ಮತ್ತೆ ಕೆಲವರು ಕಠಿಣವಾಗಿ ಮಾತನಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಇರುವ ಕಾತುರತೆ ಒಂದೇ. ಅವರ ಬೇಡಿಕೆ ಒಂದೇ. ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಕೊಡುವ ಶಿಕ್ಷಣ ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿರಬೇಕು, ವಿಧಾಯಕವಾದದ್ದಾಗಿರಬೇಕು, ನಮ್ಮ ಸಂಸ್ಕೃತಗನುಗುಣವಾಗಿರಬೇಕು, ನಮ್ಮ ಆಸೆಯನ್ನು ಈಡೇರಿಸುವಂಥಾದ್ದಾಗಿರಬೇಕು, ನಮ್ಮ ಸಾಮಾಜಿಕ ಮತ್ತು ಆರ್ಥಿಕ ಸ್ಥಿತಿ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯಾಗುವಂತಿರಬೇಕು ಎಂಬುದೇ ಅವರ ಹಬ್ಬ ಯಕೆ. ಆದನ್ನು ಸಾಧಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಧೈರ್ಯಾತ್ಮಕವಾದದ್ದು ವಿಧಾಯಕವಾದದ್ದು ಹಾಗೂ ಸತ್ಯಶಾಲಿಯಾದುದು ಆಗಿ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಗತಿಯಾಯಕವಾದ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ಕೊಡಲಾಗಿದೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಕೆಲವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಸಭೆಯು ಗಮನಕ್ಕೆ ತರುತ್ತೇನೆ. ಪ್ರೀ ಪ್ರೈಮರಿ ಶಿಕ್ಷಣದ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ಈಗ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಸರ್ಕಾರ ವಹಿಸಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ನಾವು ಕಡ್ಡಾಯ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣದ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ಮಾತ್ರ ಕೊತ್ತಿದ್ದೇವೆ, ಪ್ರೀ ಪ್ರೈಮರಿ ಮಟ್ಟದ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ವಹಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಅಡ್ಡಿ ಆತಂಕವಿದೆ, ಹಣದ ಮುಗ್ಗಟ್ಟಿದೆ. ಆದರೂ ಆದನ್ನೂ ಸಹ ಮರೆತಿಲ್ಲ. ಪ್ರೀ ಪ್ರೈಮರಿ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಏಕರೂಪ ವಾದ ಪಠ್ಯಕ್ರಮವನ್ನು ಗೊತ್ತುಮಾಡಲಾಗಿದೆ ಮತ್ತು ಅಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಕೊಡುವ ಶಿಕ್ಷಕರಿಗೆ ಸರ್ಕಾರದಿಂದ ಮಾನ್ಯತೆ ಪಡೆದ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಲ್ಲಿ ತರಬೇತಿ ಕೊಡುತ್ತೇವೆ. ಇದಲ್ಲದೆ ಅವರಿಗೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ನಿಗದಿಮಾಡುವ ಸ್ಕೆಲುಗಳನ್ನು ಕೊಡಲಾಗಿದೆ. ಇದರ ಜೊತೆಗೆ ಪ್ರೀ ಪ್ರೈಮರಿ ಹಂತದ 4 ಲಕ್ಷ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಮದ್ಯಾಹ್ನ ಉಪಹಾರ ಕೊಡುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ಇದೊಂದು ಮಹತ್ವರವಾದ ಸಾಧನೆ ಅಂದಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ.

ಇನ್ನು ಪ್ರೈಮರಿ ಮತ್ತು ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಆಗಿರುವ ಸಾಧನೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಅಂಕಿಸಂಖ್ಯೆ ಗಳು ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರಿಗೆ ಗೊತ್ತಿವೆ. 1961ರಲ್ಲಿ ಕಡ್ಡಾಯ ಉಚಿತ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ಕೊಡಲು ಆಕ್ಟನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರಲಾಗಿದೆ. ಅದರ ಪ್ರಕಾರ ಎನ್‌ಎಲ್‌ಎಲ್‌ ಆಗಿರುವ ಸಂಖ್ಯೆ ಸುಮಾರು 37 ಲಕ್ಷ, ಎನ್‌ರೋಲ್ ಆಗಿರುವುದು ಸುಮಾರು 31 ಲಕ್ಷ. ಸುಮಾರು 25 ಲಕ್ಷ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಉಚಿತ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಕೊಡಲಾಗಿದೆ. ಎನ್‌ರೋಲ್ ಆಗಿರುವವರ ಪೈಕಿ ಸೇಕಡ 80ರಷ್ಟು ಮಕ್ಕಳು ಪಾಠಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಕಾನೂನು ಮಾಡಿ ದ್ದರೂ ಕಾನೂನನ್ನು ಯಾವ ವಿಧವಾದ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಅನ್ವಯಿಸಿದೆಯೋ ಅವರಿಗೆ ಕೆಲವು ಏಕೀಕೃತ ಸೌಲಭ್ಯಗಳನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿ ಮಕ್ಕಳು ಪಾಠಶಾಲೆಗೆ ಬರುವಂತೆ ಆಕರ್ಷಿಸಲಾಗಿದೆ. ಏಕೀಕೃತ

ಸೌಲಭ್ಯಗಳೆಲ್ಲ ಕೆಲವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಈ ಸಭೆಯ ಗಮನಕ್ಕೆ ತರಲಿಚ್ಛಿಸುತ್ತೇನೆ ಮೊದಲನೆಯದು ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಉಪಹಾರ. ನುಮಾರು 9 ಲಕ್ಷ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಈ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಬಂದಿರುವ ಟೀಕೆಗೆ ಉತ್ತರ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಕೊಡುತ್ತಿರುವ ಅಹಾರವೇನಿದೆ ಅದನ್ನು ಕದ್ದು ಮಾರುತ್ತಿದ್ದಾರೆ, ದುರುಪಯೋಗಪಡಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ಕೆಲವರು ಆಕ್ಷೇಪಣೆ ಮಾಡಿದರು ಹಾಲಿನಪುಡಿ ದುರುಪಯೋಗವಾಗುತ್ತಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಈಗ ಹಾಲಿನಪುಡಿ, ರವೆ, ತುಪ್ಪ ಬರುತ್ತಿಲ್ಲ, ಅದಕ್ಕೆ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಗುಳಿಗೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ, ಅದು ಮಾತ್ರ ಬರುತ್ತಿದೆ. ಹಿಂದೆ ಹಾಲಿನ ಪುಡಿ ವೆಗೈರೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಅದನ್ನು ಎಲ್ಲೋ ಯಾವುದೋ ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಯಾರೋ ಕದ್ದು ಒಂದು ಕಡೆ ದುರುಪಯೋಗಮಾಡಿರಬಹುದು. ಅದನ್ನು ಪತ್ತೆಹಚ್ಚಿ ಕ್ರಮ ಕೈಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ. ಈ ಉಪಹಾರ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಬಹಳ ಚೆನ್ನಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ, ಅತ್ಯುತ್ತಮವಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ ಎಂದು ಹೊರದೇಶಗಳವರೂ ಕೂಡ ತಮ್ಮ ಮೆಚ್ಚಿಗೆಯನ್ನು ಸೂಚಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಹಾಗಿರುವಾಗ ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಮೂಲೆಯಲ್ಲಾದ ಸಣ್ಣ ದುರುಪಯೋಗದ ವಿಚಾರವನ್ನು ದೊಡ್ಡದುಮಾಡಿ ಅದಕ್ಕೆ ಬಣ್ಣ ಕಟ್ಟಿ ಹೇಳುವುದು ಯೋಗ್ಯವಲ್ಲ ಹಾಗೆ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ನಮ್ಮ ಗೌರವವನ್ನು ನಾವೇ ಕಳೆದುಕೊಂಡ ಹಾಗಾಗುತ್ತದೆ. ಸೇಕಡ 25 ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಉಚಿತವಾಗಿ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಕೊಡಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಸಮವಸ್ತ್ರ ಕೊಡಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಹೀಗೆ ಇಂಥ ಸೌಲಭ್ಯಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗೆ ಮಕ್ಕಳು ಬಹುವಂತೆ ವಿಪರ್ಣಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ಇದಲ್ಲದೆ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಪಾಠ ಹೇಳುವ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರ ಅರ್ಹತೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಲಾಗಿದೆ, ಮೊದಲು ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಹಿಂದೆ ಲೋಯರ್ ಸೆಕೆಂಡರಿ ಎಂದೇನು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು ಆ ಪರೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ಪಾಸು ಮಾಡಿದವರನ್ನು ನೇಮಕಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೆವು. ಅದನ್ನು ತೆಗೆದು ಈಗ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಎಸ್.ಎಸ್.ಎಲ್.ಸಿ ಆದವರನ್ನು ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಇದಲ್ಲದೆ ಮೊದಲು ಟ್ರೈನಿಂಗು ಕೇವಲ ಒಂದು ವರ್ಷ ಮಾತ್ರ ಇತ್ತು, ಅದನ್ನು ಈಗ ಎರಡು ವರ್ಷ ಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ಹೀಗೆ ಮಾಡಿ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ ಯಶಸ್ವಿ ಯಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಎಲ್ಲಾ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನೂ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ. ಇದರಿಂದ ನುಮಾರು 100ಕ್ಕೆ 87 ಜನ ಮಕ್ಕಳು ಪಾಠಶಾಲೆಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ಇದರ ಉಪಯೋಗ ಪಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇದು ಸಂತೋಷವನ್ನುಂಟುಮಾಡುವ ವಿಷಯ. ಟೀಚರ್ಸ್ ಟ್ರೈನಿಂಗ್ ಸಂಸ್ಥೆಯ ಮೆಲ್ಬೋರನ್ ನೋಡುವುದಕ್ಕೆ ಮತ್ತು ಪ್ರೈಮರಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಉತ್ತಮ ಪಡಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಸ್ಕೇಟ್ ಇನ್ ಸ್ಟಿಟ್ಯೂಟ್ ಆಫ್ ಎಜುಕೇಷನ್ ಎಂಬ ಸಂಸ್ಥೆಯನ್ನು ಪರಂಭಿಸಲಾಗಿದೆ. ಅಲ್ಲದೆ 1959 ರಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ಪ್ರೈಮರಿ ಮತ್ತು ಸೆಕೆಂಡರಿ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಏರ್ಪಡಿಸಿದ ಪಾಠಕ್ರಮ—ಸಿಬಿಎಸ್ ಗೊತ್ತು ಮಾಡಿದೆ. ಇದರ ಜೊತೆಗೆ ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಪಾಠ ಹೇಳುವ ವಿಧಾನವನ್ನು ಸುಧಾರಿಸಲಾಗಿದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಸೂಕ್ತ ತರಬೇತಿ ಕೊಡುವ ರೀಜನಲ್ ಇನ್ ಸ್ಟಿಟ್ಯೂಟ್ ಆಫ್ ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಎಂಬ ಒಂದು ಸಂಸ್ಥೆಯನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದೆ. ಅದು ಉತ್ತಮವಾದ ಕೆಲಸಮಾಡುತ್ತಿದೆ.

ಇಷ್ಟು ವಿಷಯ ಹೇಳಿ ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಪ್ರೌಢಶಾಲೆ ವಿಚಾರ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಪ್ರೌಢಶಾಲೆ ಯಲ್ಲಿ ಮಾನ್ಯ ನದಸ್ಯರಿಗೆ ಗೊತ್ತಿರುವಹಾಗೆ ಶಿಕ್ಷಣ ಉಚಿತವಾಗಿದೆ. 1965—66 ರಿಂದ ಉಚಿತ ಶಿಕ್ಷಣ ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶಮಾಡಿದೆ. ಬಹುಶಃ ಈಗ ಇದನ್ನು ಮಾಡಿರುವ ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಮೈಸೂರು ಪ್ರಥಮ ಸ್ಥಾನ ಪಡೆದಿದೆ ಎಂದು ಹೆಮ್ಮೆಯಿಂದ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಎನ್. ನಂಜೇಗೌಡ.—ಬಿಲ್ಡಿಂಗ್ ಫಂಡ್ ಮಾತ್ರ ಕೊಡಬೇಕಾಗಿದೆ.

ಶ್ರೀ ಕೆ. ವಿ. ಶಂಕರಗೌಡ.—ಅದನ್ನೂ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ, ಮೆಂಟನೆನ್ಸ್ ಗ್ರಾಂಟನ್ನೂ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ.

ಶ್ರೀ ವಾಟಾಳ್ ನಾಗರಾಜ್.—ಅದರೆ ಅದನ್ನು ವಸೂಲುಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ಶ್ರೀ ಕೆ. ವಿ. ಶಂಕರಗೌಡ.—ಮಾಡಿದರೆ ಕ್ರಮ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ. ಎಲ್ಲಾ ಸೆಕೆಂಡರಿ ಶಾಲೆಗಳಿಗೂ 1963ರಲ್ಲಿ ಏಕ ರೂಪದ ಗ್ರಾಂಟ್ ಇನ್ ಏಡ್ ಕೊಡುವುದನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತಂದಿದೆ, ಅದನ್ನು 1967 ರಲ್ಲಿ ಲಿಬರಲೈಸ್ ಮಾಡಿದೆ. ಪ್ರೌಢ ಶಿಕ್ಷಣದ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಮಾಡಿರುವ ಕೆಲವು ಹೆಚ್ಚು ಸುಧಾರಣೆಗಳೆಂದರೆ ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಗಳಿಗಲ್ಲ ಇರುವ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರಿಗೆ ಚೆಕ್ ಮೂಲಕ ಸಂಬಳ ಕೊಡುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆಮಾಡಿದೆ. ಇದರಿಂದ ಪ್ರೌಢಶಾಲೆಯ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರ ಗುಂಪಿಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗಿದೆ. ಉಪಯೋಗವಾಗಿದೆ. ಇವರಿಗೆ ಹಿಂದೆ ಸಂಬಳ ಸರಿಯಾಗಿ ಸಿಕ್ಕುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ ಎಂಬ ದೂರಿತ್ತು. ಈಗ ಅದನ್ನು ನಿರ್ಮೂಲಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ಪ್ರೈಮರಿ ಶಾಲೆಗಳಿಗೂ ಈ ಸೌಲಭ್ಯವನ್ನು ವಿಸ್ತರಿಸುವುದಕ್ಕೆ ವಿಚಾರಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಪ್ರಾರಂಭಿಕವಾಗಿ ಬೆಂಗಳೂರು

(ಶ್ರೀ ಕೆ. ಎ. ಶಂಕರಗೌಡ)

ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಜಾರಿಗೆ ತಂದು ನಿಧಾನವಾಗಿ ಇಡೀ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಜಾರಿಗೆ ತರಲು ಯೋಚನೆಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ದುರ ಜೊತೆಗೆ ಪೌಢ ಶಾಲಾ ಶಿಕ್ಷಕರಿಗೆ ತರಬೇತಿ ಕೊಡಲು ಜಮಖಂಡಿ ಮತ್ತು ಬಿಜಾಪುರದಲ್ಲಿ ಹೊಸದಾಗಿ ಎರಡು ಕಾಲೇಜುಗಳನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಈಗ ಆಧುನಿಕ ಜಗತ್ತಿನ ವಿಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರಾಶಸ್ತ್ಯ ಇದೆ. ವಿಜ್ಞಾನದಲ್ಲಿ ಆಗಬಹುದಾದಂತೆ ಸಂಶೋಧನೆಗಳು ನಡೆದಿವೆ. ಯಾವ ದೇಶ ವೈಜ್ಞಾನಿಕವಾಗಿ ಮುಂದುವರೆಯುವುದಿಲ್ಲವೋ ಆ ದೇಶ ಪ್ರಗತಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸುವುದು ಕಷ್ಟ. ಶೀಘ್ರವಾಗಿ ಕೈಗಾರಿಕೀಕರಣವಾಗಬೇಕಾದರೆ ವಿಜ್ಞಾನ ಮುಂದುವರಿದಿರಬೇಕು. ಆದ್ದರಿಂದ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ವಿಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚು ಗಮನಕೊಟ್ಟು ಅದರ ಸೌಲಭ್ಯವನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೂ ಮತ್ತು ವಿಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಿ ನೂತನವಾದ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೂ ಸ್ಟೇಟ್ ಇನ್‌ಸ್ಟಿಟ್ಯೂಟ್ ಆಫ್ ಸೈನ್ಸ್ ಎಂಬ ಒಂದು ಸಂಸ್ಥೆಯನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭ ಮಾಡಿದ್ದೇವೆ. ಮತ್ತು ಈ ಸಂಸ್ಥೆ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಇರತಕ್ಕ ಎಲ್ಲಾ ಶಾಲೆಗಳಿಗೂ ಮೂರನೆ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ವೈಜ್ಞಾನಿಕ ಉಪಕರಣಗಳನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೂ, ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡಿ, ಶಿಫಾರಸುಮಾಡಿ ದುಡ್ಡುಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ವೈಜ್ಞಾನಿಕ ಉಪಕರಣಗಳನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ಶ್ರೀಮಾನ್ ನಿರ್ದೇಶನವರು, ವಿಸ್ತರಣೆಯಾಗಿದೆ ಆದರೆ ಕ್ಯಾಲಿಟಿ ಹೇಗೆ ಇದೆ ಅಂತ ಹೇಳಿ ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳಿದರು, ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಇಚ್ಛೆಪಡುತ್ತೇನೆ. ಸೈನ್ಸ್ ಟ್ಯಾಲೆಂಟ್ಸ್ ಅಂತ ಹೇಳಿ ಆರ್ ಇಂಡಿಯಾ ಕಾಂಪಿಟಿಷನ್ ಇದೆ. ಯಾರು ವಿಜ್ಞಾನದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಆಸಕ್ತಿಯನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತಾರೋ ಅವರನ್ನು ಆರಿಸಿ ಅವರಿಗೆ ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ವೇತನವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಏರ್ಪಾಡುಮಾಡತಕ್ಕ ಒಂದು ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಜಾರಿಯಲ್ಲಿದೆ. ಈ ಪರೀಕ್ಷೆಗೆ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳತಕ್ಕ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಲ್ಲಿ ಇಬ್ಬರು ಸೆಂಕೆಂಡ್ ಅಂಡ್ ಥರಡ್ ರ್ಯಾಂಕ್ ಪಡೆದಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಹೆಮ್ಮೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಮ್ಮ ಗುಣ ಕೂಡ ಹೆಚ್ಚು ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಏರಿತು ಎಂದು ಹೇಳುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ, ಸಾಕಷ್ಟು ಆಗಿದೆ. ಆದರೆ ನಿರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡಿದಷ್ಟು ಗುಣ ಹೆಚ್ಚುಮಾಡಲಕ್ಕೆ ಆಗಿಲ್ಲ ಕಾರಣವೇನೆಂದರೆ ಒಂದು ವಿಷಯವನ್ನು ಜ್ಞಾಪಕದಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕು, ಹಿಂದೆ ನಾವೆಲ್ಲರೂ, ಶ್ರೀಮಾನ್ ನಿರ್ದೇಶನವರೂ ಕೂಡ ಬಹುಶಃ ವ್ಯಾಸಂಗ ಮಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದಾಗ ಯಾರು ವಂತಪಾರಂಚರವಾಗಿ ವಿದ್ಯಾ ವಂತರಾಗಿದ್ದರೋ ಅಂತಹ ಮನೆಗಳಿಂದ ಬರತಕ್ಕ ಹುಡುಗರೇ ವಿದ್ಯಾರ್ಥ್ಯನಕ್ಕೆ ಶಾಲಾ ಕಾಲೇಜುಗಳಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾ ಇದ್ದರು. ಅಂತಹ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಇದ್ದಾಗ್ಯೂ ಕೂಡ ನಾವು ಪರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ಪಾಸ್ ಮಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದೆವು. ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿರುವಹಾಗೆ ನಾನು ಇಂಟರ್‌ಮೀಡಿಯೆಟ್ ಪರೀಕ್ಷೆಗೆ ಕುಳಿತಾಗ ನೂರು ಜನ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಪರೀಕ್ಷೆಗೆ ಕುಳಿತರೆ 16 ಜನ 17 ಜನ ಪಾಸ್ ಆಗುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ, ಆದರೆಮೇಲೆ ಆಗುತ್ತಾ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಇವತ್ತು ಮಾಸ್ ಎಜುಕೇಷನ್ - ಸಾಮೂಹಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ ಇದೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಯಾವ ಹಿನ್ನೆಲೆಯೂ ಇಲ್ಲದೇ ಇರುವ ಹುಡುಗರು ಪಾಠಶಾಲೆಗೆ ಬರುತ್ತಾರೆ, ಅವರಿಗೆ ಹೊಸ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವುದು ಕಷ್ಟ, ಗ್ರಹಿಸುವುದು ಕಷ್ಟ, ಆದ್ದರಿಂದ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಫೋಲ್ಯೂಯ್ಸ್ ನೋಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಅಂದಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಗುಣ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿದೆ ಎಂದು ವ್ಯಥೆಪಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಇಂಜಿನಿಯರುಗಳು ಹೊರ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಸರುಗಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. ನಮ್ಮ ವೈದ್ಯರು ಈ ದೇಶದಲ್ಲೇ ಅಲ್ಲ ಇಂಗ್ಲೆಂಡು ಅಮೆರಿಕಾ ದೇಶಗಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ತಮ್ಮ ಹೆಸರನ್ನು ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಗುಣ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚು ಮಾಡಬೇಕಾದ್ದು ಅತ್ಯವಶ್ಯಕ, ಇದರಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಒಂದು ಕಾತುರತೆ ಇದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಮನಗಂಡಿದ್ದೇವೆ, ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ವಿಸ್ತರಣಾ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ, ಆಗಿರತಕ್ಕ ವಿಸ್ತರಣೆಯನ್ನು ಕ್ರೋಡೀಕರಿಸಿ ಗುಣವನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಗಮನವನ್ನು ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಏರ್ಪಾಡು ಏರ್ಪಾಡುಮಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದೇವೆ.

ಇನ್ನು ಹೈಯರ್ ಸೆಕೆಂಡರಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತಂದು ಅನೇಕ ಸ್ಕೂಲುಗಳಲ್ಲಿ 11ನೇ ತರಗತಿಯನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಮಾಡಿದ್ದೇವೆ. ನುಮಾರು ಈಗ ಇದುವರೆಗೂ 230-240 ಪ್ರೌಢಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ 11ನೇ ತರಗತಿ ಇರಬಹುದು, ಇದರಿಂದ ಒಂದು ವಿಶೇಷ ಅನುಕೂಲತೆ ಏನಾಗಿದೆಯೆಂದರೆ ಗ್ರಾಮೀಣತರಗತಿಗಳಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥ್ಯನದ ಸೌಲಭ್ಯ ಅವರವರ ಮನೆಬಾಗಿಲಿನಲ್ಲೇ ದೊರೆತಂತಾಗಿದೆ. ಇದು ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಾಧನೆ. ಆದರೆ ಎಲ್ಲಾ ಶಾಲೆಗಳಿಗೂ ಕೂಡ 11ನೇ ತರಗತಿಯನ್ನು ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ಸ್ನಾತಕೋತ್ತರ ಶಿಕ್ಷಣ ಪಡೆದಂತಹ ಉಪಾಧ್ಯಾ

ಯರು ಇದ್ದಾರೆ, ವೈಜ್ಞಾನಿಕ ಉಪಕರಣಗಳು ಇವೆ ಮತ್ತು ಕಟ್ಟಡ ಇದೆ, ಅಂತಹ ಕಡೆ ನೋಡಿ ಕೊಂಡು ಬಹಳ ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಿಂದ ಈ ಕೆಲಸವನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಅರ್ಜಿಗಳೇನೋ ನಮ್ಮ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ 11ನೇ ಸ್ಟಾಂಡರ್ಡ್ ಕೊಡಬೇಕು ಅಂತ ಹೇಳಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಬರುತ್ತಿವೆ. ಆದರೆ ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಯಲ್ಲೂ ಅವನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭ ಮಾಡುವುದು ಕಷ್ಟ. ಏಕೆಂದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಗುಣಕ್ಕೆ ಉನ್ನತವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಯಾವ ಯಾವ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಕಾದಷ್ಟು ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ಇದ್ದಾರೆ, ಯಾವ ಯಾವ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರೀತೋಪಕರಣಗಳು ಇವೆ, ಯಾವ ಯಾವ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ವೈಜ್ಞಾನಿಕ ಉಪಕರಣಗಳು ಇವೆ ಅದನ್ನು ನೋಡಿಕೊಂಡು ಅಂತಹ ಕಡೆ ಮಾತ್ರ ಅಂತಹ ಸ್ಕೂಲುಗಳನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡಿದ್ದೇವೆ. ಇದರ ಜೊತೆಗೆ ಬಿಜಾಪುರದಲ್ಲಿ ಸೈನಿಕ ಪಾಲಶಾಲೆಯನ್ನು ಕೂಡ ಪ್ರಾರಂಭ ಮಾಡಿದ್ದೇವೆ. ಮತ್ತು ಎಸ್.ಎಸ್.ಎಲ್.ಸಿ. ಪರೀಕ್ಷೆ ನಡೆಸುವುದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಸ್ಪಾಟ್‌ಮೆಟ್ರಿ ಬೋರ್ಡ್ ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಿದ್ದೇವೆ. ಆ ಬೋರ್ಡ್ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತ ಇದೆ. ಈಗ ಪರೀಕ್ಷೆಯ ಪದ್ಧತಿಯಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ರೋಪದೋಷಗಳು ಇವೆ. ಪರೀಕ್ಷಾ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನೂ ಕೂಡ ಸುಧಾರಣೆ ಮಾಡಬೇಕಾದ್ದು ಅತ್ಯವಶ್ಯಕ. ಇದನ್ನು ಸುಧಾರಣೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಇವ್ಯಾಲ್ಯುಯೇಷನ್ ಯೂನಿಟ್ ಅಂತ ಹೇಳಿ ಒಂದು ಯೂನಿಟ್‌ನ್ನು ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ಅದು ಕೆಲಸ ಮಾಡಿ ಆಗಾಗ್ಗೆ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಏನು ಸುಧಾರಣೆ ತರಬಹುದು ಎಂಬ ಸೂಚನೆಯನ್ನು ಇರಾಖೆಗೆ ಕೊಡುತ್ತಾ ಇವೆ. ಇದರ ಜೊತೆಗೆ ಎಜ್ಯುಕೇಷನ್ ರಿಸರ್ಚ್ ಬ್ಯೂರೋ ಅಂಡ್ ಗೈಡೆನ್ಸ್ ಯೂನಿಟ್ ಅಂತ ಮಾಡಿದ್ದೇವೆ. ಶಿಕ್ಷಣದ ಮಟ್ಟವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಏನೇನು ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಸಂಶೋಧನೆ ನಡೆಸಿ ಇರಾಖೆಗೆ ಅದರ ಸಲಹೆಗಳು ಆಗಾಗ್ಗೆ ಬರುತ್ತಾ ಇವೆ. ಇಷ್ಟೇರಾ ಇದ್ದರೂ ಕೂಡ ನಮ್ಮ ಶಿಕ್ಷಣದ ಮಟ್ಟ ಹೆಚ್ಚಬೇಕಾದರೆ ಮುಖ್ಯವಾದಂತಹ ಮಾರ್ಗ ನಮ್ಮ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರ, ಶಿಕ್ಷಕರ ಮಟ್ಟ ಹೆಚ್ಚಬೇಕು, ಅವರಲ್ಲಿ ಅರ್ಹತೆ ಹೆಚ್ಚಬೇಕು. ಯೋಗ್ಯರನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣವೃತ್ತಿಗೆ ಆಕರ್ಷಿಸಬೇಕು. ಅನೇಕ ಜನರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ ಶಿಕ್ಷಕರಿಗೆ ಹೊಟ್ಟೆಗೆ ಆಹಾರ ಇಲ್ಲ, ಬಳಲುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ, ಕೇವಲ 80 ರೂಪಾಯಿ ಸಿಕ್ಕುತ್ತದೆ, ಎಂದು. 80 ರೂಪಾಯಿ ಅಲ್ಲಿ 130 ರೂಪಾಯಿ ಸಿಕ್ಕುತ್ತದೆ. ಶಿಕ್ಷಕರಿಗೆ ಕೊಡತಕ್ಕ ಸಂಬಳ ಇಷ್ಟೇ ಕೊಡಬೇಕು ಎಂಬ ವಾದಕ್ಕೆ ನಾನು ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅದು ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ತೃಪ್ತಿಕರವಾಗಿದೆ. ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲರತಕ್ಕ ಸಾಮಾನ್ಯ ಆರ್ಥಿಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಗಮನದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಆ ವಿಷಯವನ್ನು ಮಾತನಾಡುವಾಗ ವಿಚಾರಪರವಾಗಿ ಮಾತನಾಡಬೇಕು, ವಿಕಾರಪಶರಾಗ ಬಾರದು. ಶಿಕ್ಷಕರಿಗೆ ಕೊಡತಕ್ಕ ಸಂಬಳ ಬಹುಶಃ ಅಷ್ಟೇನೂ ಕಡಿಮೆ ಅಲ್ಲ ಅಂತ ನನ್ನ ಭಾವನೆ, ಇದಕ್ಕಿಂತಲೂ ನಿತ್ಯವೂ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಜನರು ಅನೇಕರಿದ್ದಾರೆ. ಅವರ ಸಂಬಳವನ್ನು ಎರಡು ಸಾರಿ ಪುನರ್ವಿವರಣೆ ಮಾಡಿದೆ. ಈಗ ಪುನಃ ವಿಮರ್ಶೆಯಾಗತಕ್ಕ ಸಂಭವ ಇದೆ. ಪೇಕವಿಷಾ ಮುಂದೆ ಈ ಪ್ರಶ್ನೆ ಒರಿಸಲನೆಯಲ್ಲಿದೆ. ಅವರು ಏನು ಶಿಫಾರಸು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ ಆ ಶಿಫಾರಸಿನಂತೆ ನಾವು ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರ, ಶಿಕ್ಷಕರ ವೇತನವನ್ನು ಆಗಾಗ್ಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಮಾಡಿದ್ದೇವೆ, ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ. ಅದು ಸಾಲದೇ ಇರಬಹುದು, ಅದನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸರ್ಕಾರ ಆದಷ್ಟು ಜಾಗೃತ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಇದರ ಜೊತೆಗೆ ತ್ರಿವಿಧ ಸೌಲಭ್ಯವನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರಲಾಗಿದೆ. ಅನೇಕ ಸರ್ಕಾರಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲರತಕ್ಕ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳಿಗೆ ಪೆನ್‌ಷನ್ ಮುಂತಾದುವುಗಳನ್ನು ಏನು ಕೊಟ್ಟಿದೆ ಅದೇ ರೀತಿ ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡತಕ್ಕ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳಿಗೆ ಪೆನ್‌ಷನ್ ಮೊದಲಾದ ಸೌಲಭ್ಯ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆ ಕುಂದುಕೊರತೆಯನ್ನು ನಿವಾರಣೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ತ್ರಿವಿಧ ಸೌಲಭ್ಯವನ್ನು ಈಗ ಜಾರಿಗೆ ತರಲಾಗಿದೆ. ಇದರಿಂದ ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳಿಗೂ ಕೂಡ ಸರ್ಕಾರಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲರತಕ್ಕ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳಿಗೆ ಕೊಡತಕ್ಕ ಪೆನ್‌ಷನ್ ಮೊದಲಾದ ಸೌಲಭ್ಯ ದೊರೆಯುತ್ತದೆ. ಇದರ ಜೊತೆಗೆ ಟೀಚರ್ಸ್ ವೆರ್‌ಫೇರ್ ಫಂಡ್ ಅಂತ ಹೇಳಿ ಒಂದು ನಿಧಿಯನ್ನೂ ಕೂಡ ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಿದ್ದೇವೆ. ಕೇಂದ್ರದ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ನ್ಯಾಷನಲ್ ಫಂಡ್ ಫಾರ್ ಟೀಚರ್ಸ್ ಅಂತ ಹೇಳಿ ಒಂದು ನಿಧಿ ಇದೆ. ಅದರ ಜೊತೆಗೆ ರಾಜ್ಯದ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಟೀಚರ್ಸ್ ವೆರ್‌ಫೇರ್ ಫಂಡ್ ಅಂತ ಹೇಳಿ ಒಂದು ನಿಧಿಯನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭ ಮಾಡಿದ್ದೇವೆ. ಕಷ್ಟದಲ್ಲರತಕ್ಕ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳಿಗೆ ಈ ನಿಧಿಯಿಂದ ಆಗಾಗ್ಗೆ ಸಹಾಯವನ್ನು ಮಾಡಲಾಗುತ್ತದೆ.

ಇನ್ನು ಟೆಕ್ನಿಕ್ಯುಮ್ಸ್ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಎರಡು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಇಚ್ಛೆಪಡುತ್ತೇನೆ. ಈಗ ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ 7ನೇ ಸ್ಟಾಂಡರ್ಡ್‌ವರೆಗೂ ಎಲ್ಲಾ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನೂ ರಾಷ್ಟ್ರೀಕರಣ ಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ಅಲ್ಲಿಂದ ಮುಂದೆ 10 ನೇ ಸ್ಟಾಂಡರ್ಡ್‌ವರೆಗೆ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ವಿವಿಧ ವಲಯಗಳನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ ಒಂದೊಂದು ವಲಯಕ್ಕೆ ಒಂದೊಂದು ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಒಂದೊಂದು ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕವನ್ನು ನೇಮಕ

(ಶ್ರೀ ಕೆ. ಎ. ಶಂಕರಗೌಡ)

ಮಾಡತಕ್ಕ ಪದ್ಧತಿ ಇತ್ತು. ಇದರಿಂದ ಎರಡು ದೊಡ್ಡ ತೊಂದರೆಗಳು ಆಗುತ್ತಾ ಇದ್ದವು, ಒಂದು ಏಕರೂಪವಾಗಿ ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕ ಇಲ್ಲದೇ ಇರುವುದರಿಂದ ಒಂದು ಕಡೆಯಿಂದ ಮತ್ತೊಂದು ಕಡೆಗೆ ಜನರು ವರ್ಗಾಯಿಸಲ್ಪಟ್ಟು ಹೋದಾಗ ಅವರ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ತೊಂದರೆಯಾಗುತ್ತಾ ಇತ್ತು. ಜೊತೆಗೆ ಗುಣ ಇರತಕ್ಕ ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತಾ ಇತ್ತು. ಇವೆರಡನ್ನೂ ನಿವಾರಣೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಈ ವಲಯಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಈಗ ಇಡೀ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಒಂದೇ ವಲಯವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ವಿಷಯದಲ್ಲೂ ಒಂದೇ ಒಂದು ವಿಧವಾದ ಪಠ್ಯ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ದೊರಕಿಸಲು 1968-69 ರಿಂದ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ಇದು ಒಂದು ಮಹತ್ ಕಾರ್ಯ ಎಂದು ಈ ಸಭೆಗೆ ತಿಳಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಇಚ್ಛಿಸುತ್ತೇನೆ.

7-00 P.M.

ಶ್ರೀ ಎಚ್. ನಿಮ್ಮಡಿರಾಜ್.—ಅದರ ಜೊತೆಗೆ ಒಮ್ಮೆ ಪಠ್ಯ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಇಟ್ಟುಮೇಲೆ ಕನಿಷ್ಠ ಪಕ್ಷ 10 ವರ್ಷಗಳಾದರೂ ಬದಲಾಯಿಸಬಾರದೆಂದು ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ.

ಶ್ರೀ ಕೆ. ಎ. ಶಂಕರಗೌಡ.—5 ವರ್ಷಗಳು ಎಂದು ಮಾಡಬಹುದು. ಈ ಪಠ್ಯ ಪುಸ್ತಕಗಳ ವಿಚಾರವಾಗಿ ಮಾತನಾಡುವಾಗ ಮಾನ್ಯ ಶ್ರೀ ಬಂಗಾರಪ್ಪನವರು ಎತ್ತಿದ ಕೆಲವು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಉತ್ತರ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ಅವರು ಕೆಲವು ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಈ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಎತ್ತಿ ತೋರಿಸಿದರು. ಅವು ಸರ್ಕಾರದಿಂದ ಅಚ್ಚು ಆಗಿಲ್ಲ. ಅದು ಕೃತಿಚರೆಯೆಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ವಿಷಯ. ಸರ್ಕಾರದಿಂದ ಅಂತಹ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಪ್ರಿಂಟ್ ಮಾಡಿಲ್ಲ.

ಇನ್ನು ರೈಬ್ರರಿ ಆಕ್ಟ್ ಜಾರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಬಗ್ಗೆ ಮಾನ್ಯ ಶ್ರೀ ನಿಮ್ಮಡಿರಾಜ್‌ನವರು ಕೆಲವು ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಎತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಸೆಸ್‌ಗಳನ್ನು ವಸೂಲು ಮಾಡುವುದು ಮುನಿಸಿಪಾಲಿಟಿಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ವಿಷಯ. ಕೆಲವು ತಾನುಗಳು ಬಹಳ ಕಷ್ಟವಾಗಿದ್ದುದರಿಂದ ಅವನ್ನು ಅವರು ಮಾಡಲಿಕ್ಕಾಗಲಿಲ್ಲ. ಕಾನೂನು ಇರಾಜೆಯವರು ಅದೇನು ಎಂಬುದನ್ನು ನೋಡಿ ವಿಚಾರ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಈಗ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿಯೂ ರೋಕರ್ ರೈಬ್ರರಿ ಅಥಾರಿಟಿ ಎಂಬುದಾಗಿ ರಚನೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಅದರಿಂದ ದೇಶದ ಮೂಲೆಮೂಲೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಗ್ರಂಥ ಭಂಡಾರಗಳನ್ನು ರಚನೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ.

ಇನ್ನು ಫಿಸಿಕರ್ ಎಜುಕೇಷನ್ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಸಾಕಷ್ಟು ಆಸಕ್ತಿಯನ್ನು ಸರ್ಕಾರ ವಹಿಸಿರುವುದಾಗಿದೆ. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಒಂದು ಕಾರ್ಪೊರೇಷನ್ ಪ್ರಾರಂಭ ಮಾಡಿದೆ. ಎರ್ರಾ ಹೈಸ್ಕೂಲ್‌ಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಫಿಸಿಕರ್ ಎಜುಕೇಷನ್ ಬಗ್ಗೆ ಮಕ್ಕಳು ಭಾಗವಹಿಸಬೇಕೆಂಬ ನಿಯಮವನ್ನು ವಿಧಿಸಿದ್ದೇವೆ. ಈಗ ಫಿಸಿಕರ್ ಎಜುಕೇಷನ್ ಕಾರ್ಪೊರೇಷನ್ ಎಂದೆಲ್ಲೋ ಅದರಲ್ಲಿ ಡಿಗ್ರಿ ತರಗತಿಗಳನ್ನೂ ಸಹ ಪ್ರಾರಂಭ ಮಾಡುವುದನ್ನೂ ಸರ್ಕಾರ ಯೋಚನೆ ಮಾಡುತ್ತಿದೆ.

ಇನ್ನು ಡಿವಾರ್ಟ್‌ಮೆಂಟ್ ಆಫ್ ಕೊಲಿಜಿಯೇಟ್ ಎಜುಕೇಷನ್ 1960ನೇ ಇಸವಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು. 1965ನೇ ಇಸವಿಯಲ್ಲಿ ಎರ್ರಾ ಕಾರ್ಪೊರೇಷನ್‌ಗಳೂ ಅನ್ವಯವಾಗುವಂತೆ ಏಕ ರೂಪವಾದ ಕಾನೂನನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಎರ್ರಾ ಕಾರ್ಪೊರೇಷನ್‌ಗಳಲ್ಲಿ ಒದತಕ್ಕ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿವೇತನಗಳನ್ನು ಕೊಡುವುದನ್ನು ವಿವರಿಸಿ ಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ಕಾರ್ಪೊರೇಷನ್‌ಗಳಲ್ಲಿ ಒದತಕ್ಕ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಹೈಕೆ ಸೇಕಡ 30ರಷ್ಟು ಭಾಗಕ್ಕೆ ಆ ಸೌಕರ್ಯವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದೆ. ಸೇಕಡ 50 ಭಾಗಕ್ಕೆ ಅವರ ಆದಾಯ 2,400 ರೂಪಾಯಿಗಳಿಗೆ ಕಡಿಮೆ ಇದ್ದರೆ ಅಂತಹವರು ಟ್ರಾಪ್ ಫೀಸ್ ಕೊಡಬೇಕಾಗಿಲ್ಲವೆಂದು ವಿನಾಯಿತಿ ಕೊಟ್ಟಿದೆ. ಅದರ ಜೊತೆಗೆ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದ ಸ್ಯಾಲರಿ ಷಿಪ್, ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರದ ಸ್ಯಾಲರಿ ಷಿಪ್ ಕೊಡುವ ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡಿರುವುದರಿಂದ ಅನೇಕ ಜನ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಇದರಿಂದ ಅನುಕೂಲ ವಾಗಿದೆ. ಅದರ ಈ ಕಾರ್ಪೊರೇಷನ್‌ಗಳಿಗೆ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಬಹು ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ನುಗ್ಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅವನ್ನು ಈಗ ತಪ್ಪಿಸಬೇಕಾದುದು ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾದಂಥ ಕೆಲಸ. ಇದು ಅಷ್ಟು ಸುಲಭವಾಗಿ ಆಗುತ್ತದೆಂದು ನನಗನ್ನಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಮೂಲಭೂತವಾಗಿ ನಾವು ಅನುಸರಿಸುತ್ತಾ ಇರತಕ್ಕ ಪದ್ಧತಿಯಲ್ಲಿ ದೋಷವಿದೆ. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಪ್ರವೃತ್ತಿ, ಆರ್ಹತೆ, ಮತ್ತೆ ಅವಶ್ಯಕತೆ, ಮ್ಯಾನ್‌ಪವರ್ ರೆಕ್ಯೂರಿಮೆಂಟ್—ಇವುಗಳ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ವಿವಿಧ ಬಾಬುಗಳಿಗೆ ನಾವು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳನ್ನು ಚುನಾಯಿಸುವ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಇನ್ನೂ ಜಾರಿಗೆ ತಂದಿಲ್ಲ. ಇದನ್ನು ಜಾರಿಗೆ

ತರುವುದಕ್ಕೂ ಕೂಡ ಮುಂದೆ ಅನೇಕ ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರ ವಿರೋಧ ಬರುತ್ತದೆಂಬುದಾಗಿ ನಾನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಇದನ್ನು ಹಾಗೆ ಕೊಟ್ಟಾಗ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಹಿಂದುಳಿದಂಥ ಪಂಗಡಗಳಿಗೆ ತುಂಬಾ ಅನ್ಯಾಯವಾಗುತ್ತದೆಂಬ ಕೂಗು ಕೇಳಬರುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ಅನೇಕ ತೊಂದರೆಗಳಿವೆ. ಈ ಒಂದು ಪ್ರವೃತ್ತಿ, ಅರ್ಹತೆ, ಅವಶ್ಯಕತೆ ಆಧಾರದಮೇಲೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳನ್ನು ಚುನಾಯಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಇದರಿಂದ ಸರ್ಕಾರದ ಕೆಲಸಕ್ಕಾಗಿ ಬಿ.ಎ., ಬಿ.ಎಸ್.ಸಿ. ಪಾಸ್ ಮಾಡಿರಬೇಕೆಂದು ಅನೇಕರು ಅಸಹಿಸುತ್ತಾರೆ. ಇಂಜಿನಿಯರುಗಳು ಅಗಬೇಕೆಂದು ಅಸಹಿಸುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತು ವೈದ್ಯರು ಅಗಬೇಕೆಂದು ಅಸಹಿಸುತ್ತಾರೆ. ಇದನ್ನು ಸಾಧ್ಯವಾದಷ್ಟು ಮಟ್ಟಿಗೆ ತಡೆಗಟ್ಟಬೇಕಾದುದು ಅವಶ್ಯಕ. ಇದನ್ನು ತಡೆಗಟ್ಟಬೇಕಾದರೆ ಬೇರೆ ವಿಧವಾದ, ಉಪಯುಕ್ತವಾದ ಕೋರ್ಸುಗಳನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಮಾಡುವುದು ಅವಶ್ಯಕ. ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರ ಈಗ ಅದನ್ನೇ ಯೋಚನೆ ಮಾಡುತ್ತಿದೆ. ಆ ರೀತಿಯಾಗಿ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಿ ಎಸ್.ಎಸ್.ಎಲ್.ಸಿ. ಪರೀಕ್ಷೆ ಪಾಸಾದಮೇಲೆ ಸೆಕ್ರೆಟರಿಯರ್ ಪ್ರಾಕ್ಟೀಸ್, ಅಟೊಮೊಬೈಲ್ಸ್, ಎಲೆಕ್ಟ್ರಿಕ್ಟಿಟಿ, ಅಗ್ರಿಕಲ್ಚರ್, ಇಂಜಿನಿಯರಿಂಗ್—ಅಂತಹ ವಿವಿಧವಾದ ಕೋರ್ಸುಗಳಿಗೆ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿ, ಕಾರ್ಪೊರೇಷನ್‌ಗಳಿಗೆ ನೂಕು ನುಗ್ಗಲುಗಳನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಬೇಕೆಂಬ ಆತ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಮೂಡಿದೆ. ಅದನ್ನು ಆತಿ ಶೀಘ್ರವಾಗಿ ಹೊರಗೆ ತರುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಇದನ್ನು ಗಮನದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಅವರಿಗೆ ಒಂದು ಕಮರ್ಷಿಯಲ್ ಪ್ರಾಕ್ಟೀಸ್ ಎಂದು ಪ್ರಾರಂಭಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸೆಕ್ರೆಟರಿಯರ್ ಪ್ರಾಕ್ಟೀಸ್ ಮತ್ತು ಇತರ ಕೋರ್ಸುಗಳನ್ನು ಈಗ ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರಂಭಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಆತ ಇಚ್ಛಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ಇನ್ನು ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಗಳು ಬಹಳ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬೆಳೆದಿವೆ. ಅನೇಕ ಹೊಸ ಹೊಸ ಫ್ಯಾಕಲ್ಟಿಗಳನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಮಾಡಿದ್ದೇವೆ. ಕಾರ್ಪೊರೇಷನ್ ಅಧ್ಯಾಪಕರಿಗೆ 4ನೇ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಯು.ಜಿ.ಸಿ. ಸಂಬಳವನ್ನು ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಈಗಾಗಲೇ ಸರ್ಕಾರ ನಿರ್ಧಾರ ಮಾಡಿದೆ. ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೂ ಮತ್ತು ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೂ ಕೆಲವು ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಭೇದಭಾವ ಇತ್ತು. ಅದನ್ನು ಮನವರಿಕೆ ಮಾಡಿದಮೇಲೆ ನಮ್ಮ ನೂತನಿಗೆ ಅವರು ಈಗ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಪಾಸ್‌ಗೆ ಕಾರ್ಪೊರೇಷನ್‌ವರಿಗೆ ಮತ್ತು ಸರ್ಕಾರಿ ಕಾರ್ಪೊರೇಷನ್‌ವರಿಗೆ 1966 ನೇ ಇಸವಿಯಿಂದ ಯು.ಜಿ.ಸಿ. 4ನೇ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯ ಸಂಬಳಗಳನ್ನು ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ತೀರ್ಮಾನ ಮಾಡಿದೆ. ಅದರಂತೆ ಅವರಿಗೆ ಕೊಡಲಾಗುತ್ತದೆ.

ಇನ್ನು ತಾಂತ್ರಿಕ ಶಿಕ್ಷಣದ ಬಗ್ಗೆ ಎರಡು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಇಷ್ಟಪಡುತ್ತೇನೆ. ಇದು ಗೊತ್ತುಗುರಿ ಇಲ್ಲದೆ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಪಡೆದಂಥ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಅನೇಕ ಜನರು ನಿರುದ್ಯೋಗಿಗಳಾಗಿದ್ದಾರೆನ್ನುವ ವಾದವನ್ನು ಅನೇಕ ಜನ ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು ಮಂಡಿಸಿ ತಾಂತ್ರಿಕ ಶಿಕ್ಷಣಶಾಲೆಗಳನ್ನು ಮುಚ್ಚಿಬಿಡಬೇಕು ಎನ್ನುವವರೆಗೂ ಅವರು ಹೋಗಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿ ಯೋಚನೆ ಮಾಡತಕ್ಕದ್ದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ದೇಶ ತೀವ್ರಗತಿಯಲ್ಲಿ ಕೈಗಾರಿಕಾ ಪ್ರಗತಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸುತ್ತಾ ಇದೆ. ಇಂತಹ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ತಾಂತ್ರಿಕ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಪಡೆದಂಥ ಒಂದು ಅವಶ್ಯಕತೆ ನಮಗೆ ಬಹಳ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದೆ. ಈಗ ಬಂದಿರತಕ್ಕ ನಿರುದ್ಯೋಗವೇನಿದೆ ಇದು ತಾತ್ಕಾಲಿಕವಾದ ವ್ಯವಸ್ಥೆ. ಇದು ಹೀಗೆಯೇ ಮುಂದುವರಿಯುತ್ತದೆ ಎಂಬುದಾಗಿ ಹೇಳುವುದು ಭಾವಿಸುವುದು ತಪ್ಪಾಗುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಇದನ್ನು ಮುಚ್ಚುವುದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ಬೇರೆ ಯಾವುದೇ ಕೋರ್ಸುಗಳನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಮಾಡಬಹುದು ಎಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಈಗ ಯೋಚನೆಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಡೈರೆಕ್ಟರ್ ಆಫ್ ಟೆಕ್ನಿಕಲ್ ಎಜುಕೇಷನ್ ಅವರು ಇದ್ದಾರೆ. ನಾವು ಅವರ ಒಂದು ನೇತೃತ್ವದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಕಮಿಟಿಯನ್ನು ಮಾಡಿ ಆ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ನೂಕು ನುಗ್ಗಿ ಗಳನ್ನು ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದೇವೆ. ಯಾವುದೇ ಹೊಸ ಕೋರ್ಸುಗಳಿಂದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳನ್ನು ಸ್ವಾವಲಂಬಿಗಳಾಗಿ ಮಾಡಬಹುದು, ಯಾವುದೇ ಕೋರ್ಸುಗಳನ್ನು ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಹೊಸವಾಗಿ ಪ್ರಾರಂಭಮಾಡಬಹುದು ಎಂಬ ಬಗ್ಗೆ ಅವರು ಶಿಫಾರಸುಗಳನ್ನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿದ್ದೇವೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಅವರೂ ಕೂಡ ಶೀಘ್ರವಾಗಿ ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ಶಿಫಾರಸುಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಕೆಲವು ಹೊಸ ಕೋರ್ಸುಗಳನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಮಾಡಿ ತಾಂತ್ರಿಕ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ಹಾಗೆಯೇ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬುದು ನನ್ನ ಆಶೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಎಸ್.ಎಸ್.ಎಲ್.ಸಿ. ಪಾಸ್ ಮಾಡಬೇಕಾದರೆ 15 ವರ್ಷಗಳಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಅದೇ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಹೋಗಬೇಕಾದರೆ 18 ವರ್ಷಗಳಾಗಿರಬೇಕು. ಮುಢ್ಯ ಈ ಮೂರು ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ಏನಾದರೂ ಸ್ವಾವಲಂಬಿಯಾಗಿ ಜೀವಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಮಾರ್ಗವನ್ನು ತೋರಿಸಬೇಕು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಅಲ್ಲಿಂದ ಕಾರ್ಪೊರೇಷನ್ ಹೋಗಲು ಇಚ್ಛಿಸುತ್ತಾರೆ. ಆಗ ಕಾರ್ಪೊರೇಷನ್ ನೂಕು ನುಗ್ಗಲು ಬಾಧಿಸುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಈಗ ತಾಂತ್ರಿಕ ಶಿಕ್ಷಣಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಕೊಡುವ ಕೋರ್ಸುಗಳನ್ನು ಬದಲಾವಣೆಮಾಡಿ ಅವರನ್ನು ತಾಂತ್ರಿಕ ಶಿಕ್ಷಣಶಾಲೆಗಳಿಗೆ

(ಶ್ರೀ ಕೆ. ಎ. ಶಂಕರಗೌಡ)

ಕಳುಹಿಸುವುದು ನೂತನವೆಂದು ಸರ್ಕಾರದವರು ಪರಿಶೀಲನೆಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಈಗ ಅರ್ಜಿರಹಿತ ಕೋರ್ಟುಗಳನ್ನು ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಆ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೋಸ್ಕರ ಇನ್‌ಸ್ಟಿಟ್ಯೂಟ್ ಆಫ್ ಫುಡ್‌ಕ್ಯಾಪ್ಸ್‌ನ, ಕೇಟರಿಂಗ್ ಚಿಕ್ ನರಾಜಿಗಳನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭ ಮಾಡಿದ್ದೇವೆ. ಸೆಕ್ರೆಟೇರಿಯರ್ ಪ್ರಾಂಕ್ಟೀಸ್ ಎಂಬುದಾಗಿ ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರಂಭ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಅಗ್ರಿಕಲ್ಚರರ್ ಮೆಕಾನಿಕ್ಸ್ ಮುಂತಾದ ಬಗ್ಗೆ ಕೋರ್ಟುಗಳನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ.

ಶ್ರೀ ಕೆ. ಹೆಚ್. ರಂಗನಾಥ್.—ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ನೋಡಿಕೊಂಡು ಎಲ್ಲ ಏನು ಅವಶ್ಯಕತೆ ಇದೆ ಅದನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು. ಎಲ್ಲರೂ ಎರಿಕ್ತ್‌ಕರ್, ಮೆಕಾನಿಕ್‌ಕರ್ ಇಂಜಿನಿಯರುಗಳು ಆಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ಶ್ರೀ ಕೆ. ಎ. ಶಂಕರಗೌಡ.—ಅದನ್ನು ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡಿ ಬೇರೆ ಕೋರ್ಸ್‌ಗಳಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಬೇಕು.

ಶ್ರೀ ಕೆ. ಹೆಚ್. ರಂಗನಾಥ್.—ತಕ್ಷಣ ಕಮಿಟಿಯ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದು ನೂತನ.

ಶ್ರೀ ಕೆ. ಎ. ಶಂಕರಗೌಡ.—ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು ಕನ್ನಡವನ್ನು ಆಡಳಿತ ಭಾಷೆ ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಸಾಕಾದಷ್ಟು ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವನ್ನು ಸರ್ಕಾರ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿಲ್ಲ ಎಂದು ಆರೋಪಣೆ ಮಾಡಿದರು. ಅದರಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರ ಬಹಳ ತೀವ್ರ ಆಸಕ್ತಿಯನ್ನು ವಹಿಸಿದೆ ಎಂದು ಬಿಡು ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇದುವರೆಗೆ ನಡೆದ ಪ್ರಯತ್ನ ಅತ್ಯಪ್ರೀತಕವಾಗಿದೆ. ಇಷ್ಟ ರೀತಿ ಆಡಳಿತ ಭಾಷೆ ಪ್ರಾಂತ್ಯೀಯ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಬರಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಈ ರೀತಿ ಅದುದ್ದ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ. ಅದಷ್ಟು ಜಾಗೃತಿ ಕನ್ನಡವನ್ನು ಆಡಳಿತ ಭಾಷೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಎರಾ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ. ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಕೈರಸ್‌ಗಳ ಮೇರೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಟಿಪ್ಪಣಿಗಳನ್ನು ಬರೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಾರಂಭ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಶ್ರೀ ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಹೆಗ್ಗಡೆಯವರೂ ಇದೇ ರೀತಿ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಾರಂಭ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಕನ್ನಡವನ್ನು ಮಧ್ಯಮ ಭಾಷೆಯನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಎರಾ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಕೈಗೊಂಡಿದ್ದೇವೆ. ಈ ದೃಷ್ಟಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಕನ್ನಡ ಟೈಪರೈಟಿಂಗ್ ಎಕ್ಸಾಮಿನೇಷನ್ 1967 ನೇ ಇಸವಿ ನವೆಂಬರ್‌ನಿಂದ ನಡೆಸಿದ್ದೇವೆ. ಕನ್ನಡ ಟೈಪರೈಟಿಂಗ್‌ನಲ್ಲಿ ಪರಿಣಿತರಾದವರಿಗೆ ಆರೋಯನ್ಸ್ ಕೊಡುವ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತಂದಿದ್ದೇವೆ. ಅದಷ್ಟು ಜಾಗೃತಿ ಕನ್ನಡ ಆಡಳಿತ ಭಾಷೆ ಆಗದ ಹೊರತು ಭೋದನ ಮಾಧ್ಯಮ ಕನ್ನಡ ಆಗುವುದು ಕಷ್ಟ. ಈ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಅದಷ್ಟು ಜಾಗೃತಿ ಕನ್ನಡ ಆಡಳಿತ ಭಾಷೆ ಮಾಡುವುದು ಅಗತ್ಯ. ಎನ್‌ಸೈಕ್ಲೋಪೀಡಿಯಾ ಕೆಲಸವನ್ನು ಒಂದು ಕಮಿಟಿ ನೆರವೇರಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಆ ಕೆಲಸ ತೃಪ್ತಿಕರವಾಗಿ ನಡೆದಿರಲಿಲ್ಲ. ಈ ಕೆಲಸವನ್ನು ಪೂರೈಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಮೈಸೂರು ಯೂನಿವರ್ಸಿಟಿಗೆ ಕೊಡಲಾಗಿದೆ. ಇದನ್ನು ಮೈಸೂರು ಯೂನಿವರ್ಸಿಟಿಯವರು ವಹಿಸಿಕೊಂಡಿರುವುದಕ್ಕೆ ತುಂಬಾ ಸಂತೋಷವಾಗುತ್ತದೆ. 5 ವರ್ಷದೊಳಗೆ ಈ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮುಗಿಸುವ ಆಶ್ವಾಸನೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. 5 ವರ್ಷದೊಳಗೆ ಕನ್ನಡ ವಿಶ್ವ ಕೋಶ ಹೊರಗಡೆ ಬರುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವ ಆಸೆಯನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬಹುದು.

ಇನ್ನು ಅಡರ್ ಎಜುಕೇಶನ್ ವಿಷಯವಾಗಿ ಎರಡು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಹೇಳಲು ಇಚ್ಛಿಸುತ್ತೇನೆ. ಅಡರ್ ಎಜುಕೇಷನ್ ಕೌನ್ಸಿಲ್ ಏನು ಇದೆ ಅದು ಹಿಂದೆ ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದೆ. ಮತ್ತು ಅಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದಂಥ ಅನೇಕ ಜನ ಹೊರಗೆ ಹೋಗಿ ಹೆಸರು ಪಡೆದಿದ್ದಾರೆ. ಉತ್ತಮ ಕೆಲಸವನ್ನು ವಯಸ್ಕರ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕಾಗಿ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಅನೇಕ ವಿದ್ಯಾಪೀಠಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಕಾನೂನು ನೈರಾಶ ಕೊಡಬೇಕು ಎನ್ನುವ ಆಸೆ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಇದನ್ನು ಒಂದು ಸ್ಟಾಡೀಯರಿ ಬಾಡಿ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಿದ್ದೇವೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಬರ್ ತಯಾರಾಗುತ್ತಾ ಇದೆ. ಅದಷ್ಟು ಜಾಗೃತಿ ಆ ಸ್ಟಾಡೀಯರಿ ಬಾಡಿಯ ಕಾರ್ಯವ್ಯಾಪ್ತಿ ಇಡೀ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಅನ್ವಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಅದರಿಂದ ಹೆಚ್ಚಿನ ಕೆಲಸವನ್ನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಬಹುದಾಗಿದೆ. ಇಷ್ಟು ವಿಷಯ ಹೇಳಿ ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು ಹೇಳಿದಂಥ ಕೆಲವು ವಿಷಯಗಳಿಗೆ ನನ್ನ ಉತ್ತರವನ್ನು ಸಂಕ್ಷೇಪವಾಗಿ ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

ಮೊಟ್ಟ ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ ಈ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಚರ್ಚೆಗೆ ಬಂದಿರತಕ್ಕಂಥಾದ್ದು ತ್ರಿಭಾಷಾ ನೂತನ. ಎರೋಧ ಪಕ್ಷದ ನಾಯಕರಾದ ಮಾನ್ಯ ಶಿವಪ್ಪನವರು ಕಳೆದ ಅಯವ್ಯಯದ ಅಧಿವೇಶನದಲ್ಲಿ ಸಾತ ನಾಡುತ್ತಾ ತ್ರಿಭಾಷಾ ನೂತನ ಕಟ್ಟುನಿಟ್ಟಾಗಿ ಜಾರಿಗೆ ಕೊಡಬೇಕು. ಎಂದು ಆಗ್ರಹ ಪೂರ್ವಕವಾಗಿ

ಒತ್ತಾಯ ಮಾಡಿದರು. ಈ ವರ್ಷ ಮಾತನಾಡುವಾಗ ಅಷ್ಟು ಅಗ್ರತೆ ತೋರಿಸಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅವರ ಭಾಷಣವನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಅವರು ತ್ರಿಭಾಷಾ ಸೂತ್ರಕ್ಕೆ ವ್ಯತಿರಿಕ್ತವಾಗಿದ್ದಾರೆಂದು ಅರ್ಥವಾಗಲಿಲ್ಲ, ಸರವಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಒಂದು ಬದರಾವಣೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಕನ್ನಡ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆ ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಲಿ, ಉಳಿದ ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಅಥವಾ ಹಿಂದಿಯನ್ನು ಇಚ್ಛೆಪಟ್ಟರೆ ಕಲಿಯಲಿ ಅಥವಾ ಬಿಡಲಿ ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಈ ವಾದ ಅಷ್ಟು ಸರಿಹೋಗರಾರದು ಎಂದು ನನಗೆ ಅನಿಸುತ್ತದೆ. ಈ ತ್ರಿಭಾಷಾ ಸೂತ್ರವನ್ನು ಕೈಬಿಟ್ಟರೆ ರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕೆ ಭವಿಷ್ಯವೂ ಇಲ್ಲ ಎಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿರುವವರಲ್ಲಿ ನಾನೂ ಒಬ್ಬ. ರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕೆ ಅವಶ್ಯಕವಾಗಿ ಬೇಕಾಗಿರುವುದು ತ್ರಿಭಾಷಾ ಸೂತ್ರ.

ಶ್ರೀ ಹೆಚ್. ನಿಡ್ಡವೀರಪ್ಪ.—ರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕೆ ಬೇಕಾಗಿರುವುದು ಭಾಷೆಯ ವಿಚಾರ ಅನೇಕ ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ಮಾತನಾಡಬೇಡಿ ಇರತಕ್ಕದ್ದು.

ಶ್ರೀ ಕೆ. ವಿ. ಶಂಕರಗೌಡ.—ಭಾಷೆ, ಜಾತಿ, ಪ್ರಾಂತ್ಯ ಈ ಮೂರೂ ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾದ ವಿಷಯಗಳು. ಈ ಮೂರೂ ಕೂಡ ನಮ್ಮ ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ಉದ್ದೇಶಗೊಳಿಸತಕ್ಕ ವಿಷಯಗಳು. ಆದುದರಿಂದ ಅದರ ವಿಚಾರವಾಗಿ ಮಾತನಾಡುವಾಗ ಬಹಳ ದೀರ್ಘವಾಗಿ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಿ ಮಾತನಾಡಬೇಕು. ವಿಚಾರಪರರಾಗಿರಬೇಕು, ವಿಚಾರವಶರಾಗಿರಬಾರದು. ದೀರ್ಘವಾಗಿ ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಿದರೆ ನಮ್ಮ ರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕೆ ಬೇಕಾಗಿರುವುದು ತ್ರಿಭಾಷಾ ಸೂತ್ರ. ಯಾವ ರಾಜ್ಯವೇ ಆಗಲಿ ಇದನ್ನು ಕಟ್ಟುನಿಟ್ಟಾಗಿ ಜಾರಿಗೆ ತರಬೇಕು. ಇದನ್ನು ಅನೇಕ ರಾಜ್ಯಗಳವರು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯವು 10—15 ವರ್ಷದಿಂದಲೂ ಈ ತ್ರಿಭಾಷಾ ಸೂತ್ರವನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತಂದಿದೆ. ಅದು ನಡೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿದೆ. ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳು ಹಿಂದಿ, ಇಂಗ್ಲೀಷ್, ಕನ್ನಡ ಕಲಿಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಗೊಂದಲ ಉಂಟಾಗಿರುವುದಕ್ಕೆ ಕಾರಣಕರ್ತರು ಹಿಂದಿ ಮಾತನಾಡತಕ್ಕಂಥ ಪ್ರದೇಶದ ಜನಗಳು ಎಂದು ವಿಷಾದದಿಂದ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಅವರ ಸ್ವಾರ್ಥದಿಂದ ಅವರ ಸಂಕುಚಿತ ಬುದ್ಧಿಯಿಂದ ಈ ಒಂದು ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಉದ್ಭವವಾಗಿದೆ. ಮೊನ್ನೆ ರೋಕನಭೆಯಲ್ಲೂ ಈ ಭಾಷೆಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಹಾಗೆ ಒಂದು ಆಕ್ಟನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿದರು. ಅದಕ್ಕೆ ಅನುಸಂಗಿಕವಾಗಿ ಒಂದು ಠರಾವನ್ನು ಸ್ವೀಕಾರ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಒಂದು ಆಕ್ಟಿನ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಠರಾವನ್ನು ಸ್ವೀಕಾರ ಮಾಡತಕ್ಕ ಪದ್ಧತಿ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವದಲ್ಲಿ ತೀರಾ ಹೊಸದು. ಅದು ಯಾವ ರೀತಿ ನಡೆಯಿತೋ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ. ಈ ಠರಾವಿನಲ್ಲಿ ಕೇಂದ್ರದ ಹುದ್ದೆಗಳಿಗೆ ಸೇರತಕ್ಕವರಿಗೆ ಹಿಂದಿ ಅಥವಾ ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಜ್ಞಾನ ಇರಬೇಕು ಎಂದು ಇದೆ. ಅದರ ವಿಚಾರವಾಗಿ ಒಂದು ಗೊಂದಲ ಉಂಟಾಯಿತು. ಹಿಂದಿ ಮಾತನಾಡತಕ್ಕ ಜನ ಕೇವಲ ಹಿಂದಿ ಕಲಿತರೆ ಸಾಕು, ಬೇರೆ ಪ್ರದೇಶದ ಜನ ಹಿಂದಿ ಕಲಿಯಬೇಕು, ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಕಲಿಯಬೇಕು, ಜೊತೆಗೆ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆ ಕಲಿಯಬೇಕು. ನಾವು ಮೂರು ಭಾಷೆಯನ್ನು ಕಲಿಯಬೇಕು ಎಂದು ಇದೆ. ಇದರಿಂದ ಹೊರೆ ಅನಮಾನವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಇದನ್ನು ತಿಳಿದು ಯೋಚನೆಮಾಡಿ ವಿವ್ಯಾಧಿಗಳು ಆಂಧೋಳನ ನಡೆಸಿದರು. ಮತ್ತು ಗೊಂದಲವನ್ನು ಉಂಟು ಮಾಡಿದರು. ಈ ರೀತಿ ಗೊಂದಲ ಉಂಟಾಗುವುದಕ್ಕೆ ರೋಕನಭೆಯೇ ಕಾರಣ. ರೋಕನಭೆ ಈ ರೀತಿ ಅವರ ಮೇಲೆ ಒತ್ತಾಯದ ಹೊರೆಯನ್ನು ಹೊರಿಸಿದರು. ಹಿಂದಿ ಮಾತನಾಡತಕ್ಕ ಜನಗಳ ಸ್ವಾರ್ಥ ಮತ್ತು ಸಂಕುಚಿತ ಭಾವನೆ ಕೆಲವರ ಅನಮಾನವಾಚನಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಯಿತು ಎಂದು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಈ ಸಭೆಯ ಮೂಲಕ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಪಾರ್ಲಿಮೆಂಟಿನವರು ಏನು ನಿರ್ಣಯ ಮಾಡಿದ್ದಾರೋ ಅದನ್ನು ವಾಪಸ್ಸು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಕೇಂದ್ರದ ಹುದ್ದೆಗಳಿಗೆ ಸೇರುವ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರಿಗೂ ಕೂಡ ಮೂರು ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಜ್ಞಾನ ಇರಬೇಕು ಎಂದು ವಿಧಾಯಕ ಮಾಡಬೇಕು. ಯಾವನಿಗೇ ಆಗಲಿ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆ, ಹಿಂದಿ ಮತ್ತು ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಈ ಮೂರು ಭಾಷೆಗಳ ಜ್ಞಾನ ಇರಬೇಕು.

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಶಿವಪ್ಪ (ಶ್ರವಣಬೆಳಗೊಳ).—ಈ ವಾದಕ್ಕೆ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರು ಒಪ್ಪದೇ ಹೋದರೆ ಏನು ಮಾಡುತ್ತೀರಿ ?

ಶ್ರೀ ಕೆ. ವಿ. ಶಂಕರಗೌಡ.—ದೇಶಾಭಿಮಾನ ಇರತಕ್ಕ ಯಾರಾದರೂ ಒಪ್ಪಬೇಕು. ದೇಶದ ಭವಿಷ್ಯವನ್ನು ಉಜ್ಜುಲ ಮಾಡಬೇಕಾದರೆ, ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಉಳಿಯಬೇಕಾದರೆ ಸಂಕುಚಿತ ಭಾವನೆಯನ್ನು ಬಿಡಬೇಕು. ಬೇಕಾದುದು ಆತ್ಮಾವಶ್ಯಕ. ಈ ರೀತಿ ಎಲ್ಲರೂ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ ಎನ್ನುವ ಆಸೆ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ನಮ್ಮ ಕಾನ್ಸ್ಟಿಟ್ಯೂಷನ್‌ನಲ್ಲಿ ಹಿಂದಿ ಸಂಪರ್ಕ ಭಾಷೆ ಆಗಿ ಇರಬೇಕು ಎಂದು ವಿಧಾಯಕ ಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ಹಿಂದಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಡಿ ಎಂದು ಹೇಳತಕ್ಕದ್ದು ವಿವೇಕತನದ ಮಾರ್ಗವಲ್ಲ ; ವಿವೇಕದಿಂದ ಕೂಡಿದ ಯೋಚನೆ ಅಲ್ಲ. ಹಿಂದಿ ಭಾಷೆಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ,

(ಶ್ರೀ ಕೆ. ಎ. ಶಂಕರಗೌಡ)

ಬೇರೆ ಯಾವುದಾದರೂ ಸಂಪರ್ಕ ಭಾಷೆ ಆಗಬೇಕು ಎಂದು ಇಚ್ಛೆಪಡುವುದಾದರೆ ಅದು ಮೂರ್ಖ ತನದ ಪರಮಾವದಿ ಎಂದು ಘಂಟಾಘೋಷವಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಎಂದೆಂದಿಗೂ ಸಂಪರ್ಕ ಭಾಷೆಯಾಗಿರುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯ ಇಲ್ಲ. ಅದು ದಾಸ್ಯದ ಕುರುಹು ಆದೀತು. ಸಂಪರ್ಕ ಭಾಷೆ ಆಗಬೇಕಾದರೆ, ನಮ್ಮ ರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಜನ ಮಾತನಾಡತಕ್ಕ ಭಾಷೆ ಸಂಪರ್ಕ ಭಾಷೆಯಾಗುವುದೇ ಹೊರತು ಬೇರೆ ಭಾಷೆ ಅಲ್ಲ. ಹಿಂದಿಗೆ ಒಂದು ಅನುಕೂಲತೆ ಇದೆ. ಹಿಂದಿಯಲ್ಲಿ 100ಕ್ಕೆ 50 ಪದಗಳು ಸಂಸ್ಕೃತ ಪದಗಳು; ಇತರ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲೂ ಕೂಡ ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಕಂಡುಬರುವಂಥ ಪದಗಳು, ಹಿಂದಿಯನ್ನು ಸಂಪರ್ಕ ಭಾಷೆಯಾಗಿ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಪ್ರಪಂಚದ ಫಲವಹಾರವನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಇರಬೇಕಾದ್ದು ಅವಶ್ಯಕ. ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವ ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ವಿಕಾಸ ಆಗಬೇಕಾದರೆ ಅವರ ಶಿಕ್ಷಣ ಅವರ ಮಾತೃಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಇರಬೇಕಾದ್ದು ಅತ್ಯಾವಶ್ಯಕ. ಇದರಿಂದ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆ ಇರಬೇಕು. ಈ ರೀತಿ ಮೂರು ಭಾಷೆಗಳು ಕಲೆಯಬೇಕಾದ್ದು ಅನಿವಾರ್ಯ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಈ ಮಾನ್ಯ ಸಭೆ, ಸರ್ಕಾರದವರು ಎಲ್ಲರೂ ಕೂಲಂಕಷವಾಗಿ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಿ, ಧೀರ್ಘವಾಗಿ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಿ ಸೂಕ್ತ ಪರಿಹಾರ ಕಂಡುಹಿಡಿಯಬೇಕು ಎಂದು ನಾನು ವಿನಯ ಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.

7-30 P.M.

ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಸಿದ್ದೇಶ್ವರಪ್ಪ.—ನಿಮಗೆ ಭಾಷೆ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಅಭಿಮಾನವಿದೆ ಎಂಬುದು ನಿಮ್ಮ ವರ್ತನೆಗಳಿಂದಲೇ ಅದು ವ್ಯಕ್ತವಾಗುತ್ತಿದೆ. ಈಗಾಗಲೇ ಅನೇಕ ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರಗಳು ಭಾಷಾ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ವಿನೋದ ಭೋರಣೆಯನ್ನು ತಾಳಬೇಕು ಎನ್ನುತ್ತಾ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ನಿರ್ಧಾರಕ್ಕೆ ಬರಲು ಅಲ್ಲಿನ ಶಾಸನ ಸಭೆಗಳನ್ನು ಕರೆದು ಅನೇಕ ಕಡೆ ಅವು ತಮ್ಮ ಅಪೈರು ತೀರ್ಮಾನವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದರೂ ಇಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರ ಇನ್ನೂ ತೂಕಡಿಸುತ್ತಿದೆ. ಅದರಿಂದ ಇವರಿಗೆ ಭಾಷಾ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಅಭಿಮಾನವಿದೆ ಎಂಬುದು ಇದರಿಂದ ವ್ಯಕ್ತವಾಗುವುದಿಲ್ಲವೇ?

ಶ್ರೀ ಕೆ. ಎ. ಶಂಕರಗೌಡ.—ಇನ್ನು ನಮ್ಮ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದಲ್ಲಿ ಸುಧಾರಣೆಗಳನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ಕೊಡತಕ್ಕ ವಿಚಾರವಾಗಿ ಕೆಲವರು ಕೆಲವು ಮಾತುಗಳನ್ನಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಕೊಠಾರಿ ಕಮಿಷನ್ನಿನವರು ಕೊಟ್ಟಿರತಕ್ಕ ಸುಧಾರಣೆಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವನ್ನು ನಾವು ಜಾರಿಗೆ ತಂದರೆ ಅದರಿಂದ ನಮ್ಮ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದಲ್ಲಿ ಬಹುಮಟ್ಟಿಗೆ ಸುಧಾರಣೆಯಾಗಬಹುದೆಂದು ನನಗನಿಸುತ್ತಿದೆ. ಅದುದರಿಂದ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಮುಖ್ಯವಾದವುಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಜಾರಿಗೆ ತರಬೇಕೆಂಬ ಪ್ರಯತ್ನದಲ್ಲಿ ಇದ್ದೇವೆ ನಾವು. ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಸಾಶಯಪಡಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ ಇಷ್ಟು ಮಾತನ್ನು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ತಿಳಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಇಷ್ಟಪಡುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ಕೆಲವರು ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಬೆಟರ್‌ಮೆಂಟ್ ಫೀಯನ್ನು ಕರೆಕ್ಟ್ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ, ಅದರಿಂದ ಅನೇಕ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಬಹಳ ತೊಂದರೆಯಾಗಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಅಂಥಾ ಹುಡುಗರಿಗಾಗಿ ಈಗ ಸಹಾಯ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಸ್ಕೂಲಿಂಟ್ ವೆಲ್ ಫೇರ್ ಫಂಡ್ ಎಂಬ ಒಂದು ಫಂಡನ್ನು ಮಾಡಿದೆ. ಯಾರು ಅಂಥ ಒಂದು ಆನಾನುಕೂಲ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿದ್ದಾರೋ ಅವರು ಆ ಫಂಡಿಗೆ ಒಂದು ಅರ್ಪಣೆಯನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡರೆ ಅದರಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಸಹಾಯ ಸಿಕ್ಕುತ್ತದೆ. ಇನ್ನು ಮುಂಚಕ್ಕೆ ಅವರಿಗೆ ಆ ತೊಂದರೆಯಿರುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ನಾನು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ತಿಳಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಇಷ್ಟಪಡುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ಶ್ರೀಮಾನ್ ಸಿದ್ದೇಶ್ವರಪ್ಪನವರು ಕಾರ್ಲೆಜಿನಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಕೆಲವು ಲೆಕ್ಚರರ್‌ಗಳ ಸರ್ವೀಸನ್ನು ರೆಗ್ಯುಲರ್‌ಗೆ ಮಾಡತಕ್ಕ ವಿಚಾರ ಪ್ರಸ್ತಾಪಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಆಗ ಯಾರನ್ನು ಆ ಕೆಲಸಗಳಿಗೆ ನೇಮಕ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಾಗಿತ್ತೋ ಅವರುಗಳಿಗೆ ಅಗತ್ಯವಾಗಿ ಬೇಕಾಗಿದ್ದ ಕ್ಯಾಲಿಫಿಕೇಷನ್ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಇನ್ನು ಕೆಲವರಿಗೆ ವಯಸ್ಸಾಗಿತ್ತು. ಈ ಬಗ್ಗೆ ಎಗ್ಜಾಮಿನ್ ಮಾಡಲು ಆ ಪ್ರವಹಾರವನ್ನು ರಾ ಇರಾಖೆಗೆ ಕಳುಹಿಸಲಾಗಿತ್ತು. ಅದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಅವರು ಪರಿಶೀಲನೆ ಮಾಡಿ ಅವರು ಹಾಗೆ ರೆಗ್ಯುಲರ್‌ಗೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ.

ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಸಿದ್ದವೀರಪ್ಪ.—ಯಾವಾಗ ಅವರನ್ನು ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ನೇಮಕ ಮಾಡಿಕೊಂಡರೋ ಅಗಲೇ ಆ ವಿಚಾರವನ್ನು ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿಸಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಹಿಂದೇನೋ ಹಾಗೆ ನಡೆಯಿತು. ಆದರೆ ಈಗ ತಾವು ಹೊರಡಿಸಿರತಕ್ಕ ಆಜ್ಞೆಯಲ್ಲಿ ಏನು ಹೇಳಿದ್ದೀರಿ ಎಂದರೆ.—

“There is also no need now to go into their age and qualifications at this length of time as it is presumed that the University looked into these points before their appointment.”

ನೀವು ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಮಾನವೀಯತೆಯ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡಬೇಕಾದ್ದು ಬಹು ಮುಖ್ಯವಾದ ವಿಷಯ.

ಶ್ರೀ ಕೆ. ಎ. ಶಂಕರಗೌಡ.—ಇದನ್ನು ಮಾನವೀಯತೆ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡಬೇಕೆಂಬ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದವರಿಗೂ ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರಿಗೂ ಏನೂ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳಲ್ಲ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿಲ್ಲ. ಅದಾಗೂ.....

Sri H. SIDDHAVEERAPPA.—I request you to direct your Director to withdraw the order issued on 2nd April 1968. ಇಲ್ಲಿಯತನಕ ಅವರ ಸರ್ವಿಸ್ ಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲರತಕ್ಕವರಲ್ಲಾ ಅಮ್ಮಾಮ್ನ ಎಂದರೆ 30—40 ಜನಗಳಿದ್ದರೆ ಹೆಚ್ಚಾಯಿತು. ಇಂಥ ಶಂಕರಗೌಡರು ಎದ್ದುಮಂತ್ರಿಗಳಾಗಿದ್ದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಮಗೆಲ್ಲಾ ಹೀಗಾಯಿತು ಎಂದು ಅವರು ನೊಂದುಕೊಂಡರೆ ಬಂದಿರತಕ್ಕ ನೀವು ರೌರವ ನರಕಕ್ಕೆ ಹೋಗಬೇಕಾದೀತು.

ಶ್ರೀ ಕೆ. ಎ. ಶಂಕರಗೌಡ.—ನಾನು ರಾ ಇರಾಖೆಯವರ ಸಲಹೆಯನ್ನು ಧಿಕೃತಿಸಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದರೆ ಇದರಲ್ಲಿ ಇವರಿಗೇನೋ.....

Sri H. SIDDHAVEERAPPA.—If your Law Department is stupid, you must tell them to behave better.

Sri S. R. KANTHI.—I want to solve this question. That is why I am saying, let my friend Sri Shankara Gowda, sit with the Law Secretary and Education Secretary and solve the problem.

ಶ್ರೀ ಕೆ. ಎ. ಶಂಕರಗೌಡ.—ಒಂದು ವೆಸ್ಟ್ ಇಂಟ್ರಿಸ್ಟಿದ ಎಂದು ಆಗಲೂ ಇಲ್ಲಿ ಕೆಲವರು ಆ ಬಗ್ಗೆಯೂ ಚರ್ಚೆ ಮಾಡಬಹುದು.

ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಸಿದ್ದವೀರಪ್ಪ.—ರಾ ಇರಾಖೆಯವರು ತಿಳಿಸತಕ್ಕದ್ದು ಅವರ ಒಂದು ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಮಾತ್ರ ಆದರೆ ಆಜ್ಞೆ ಮಾಡತಕ್ಕವರು ನೀವು. You will have to do things which are human and proper in the circumstances of the case.

Sri K. V. SHANKARA GOWDA.—We will examine that question and explore the possibility of withdrawing this order.

ಇನ್ನು ಬೆಂಗಳೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ಬಗ್ಗೆ ಮಾನ್ಯ ಶ್ರೀ ನಂಜೇಗೌಡರು ಕೆಲವು ಮಾತುಗಳ ನ್ನಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಅವರು ಹೇಳಿರತಕ್ಕದ್ದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ನಾನು ಸರಿಯಾಗಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿರಾರೆ. ಹಾಗೂ ಒಪ್ಪಿರಾರೆ. ನಮ್ಮ ಇಡೀ ದೇಶಕ್ಕೆ ಬಹಳ ಪ್ರಖ್ಯಾತರಾದಂಥ ಒಬ್ಬ ಮೇಧಾವಿಗಳೂ ದಕ್ಷರೂ ಆದ ಉಪಕುಲಪತಿಗಳು ಅಲ್ಲಿಯ ಆಡಳಿತ ಮತ್ತು ಇತರ ಕೆಲಸ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಬಹಳ ಚೆನ್ನಾಗಿ ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅಲ್ಲಿ ಯಾವ ಒಂದು ಹುದ್ದೆಯನ್ನು ಭರ್ತಿ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿ ದ್ದರೂ ಅಲ್ಲಿ ಬೆಂಗಳೂರು ಯೂನಿವರ್ಸಿಟಿ ಆಕ್ಟ್ ಎಂದು ಒಂದು ಆಕ್ಟ್. ಅದರ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿ ಅಲ್ಲಿ ಆಪಾಯಿಂಟ್‌ಮೆಂಟುಗಳನ್ನು ಮಾಡರಾಗುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಒಂದು ಆಪಾಯಿಂಟ್‌ಮೆಂಟ್ ಬೋರ್ಡ್ ಎಂತಲೇ ಇದೆ. ಆ ಬೋರ್ಡಿನವರು ಬಹಳ ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಿಂದ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಆಖ್ಯರು ಒಪ್ಪಿಗೆಯನ್ನು ಕೊಡುವುದು ಬಡುವುದು ಸಿದ್ಧಿ ಕೆಳಗೆ ಸೇರಿದ್ದು. ಆದುದರಿಂದ ಅಲ್ಲಿ ನೇಮಕಮಾಡಿರತಕ್ಕದ್ದೆಲ್ಲಾ ಕಾನೂನು ಬದ್ಧವಾಗೇ ಇರುತ್ತದೆ ಎಂದು ನಾನು ತಿಳಿಸಲಕ್ಕೆ ಇಚ್ಛೆಪಡುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಎನ್. ನಂಜೇಗೌಡ.—ನಾನು ತಮ್ಮ ಭೇಟಿಗೆ ಬಂದು ತಮಗೆ ಮನವರಿಕೆ ಯಾಗುವಂತೆ ಹೇಳಿದರೆ ಆಗರಾದರೂ ತಾವು ಒಪ್ಪುತ್ತೀರಾ ?

ಶ್ರೀ ಕೆ. ವಿ. ಶಂಕರಗೌಡ.—ಅವರು ರೂಲ್ಸ್‌ನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಅಪಾಯಿಂಟ್ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆಂಬುದನ್ನು ನೀವು ರುಜುವಾತು ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟರೆ, ಧೃಢಪಡಿಸಿದರೆ ನಾನು ಅವರ ಬಗ್ಗೆ ಉಗ್ರಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಕೈಗೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ಜನಪದ ಸಾಹಿತ್ಯ ಅಕ್ಯಾಡಮಿ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಅನೇಕರು ಮಾತನಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಸ್ವಾಮಿ, ಅದ್ಯಕ್ಷರೇ—ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಶೀಲ ಯಾವುದು? ಆಶ್ವೀಲ ಯಾವುದು? ಎನ್ನುತಕ್ಕ ಬಗ್ಗೆ ಅದನ್ನು ಇಲ್ಲಿಯ ವರೆಗೂ ತೀರ್ಮಾನ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿಲ್ಲ. ಕಾರಣ ಇದು ಅಂಥಾ ಒಂದು ಕಠಿಣವಾದ ಪ್ರಶ್ನೆ. ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಆ ತಜ್ಞರಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಇನ್ನೂ ಭಿನ್ನಾಭಿಪ್ರಾಯಗಳಿದ್ದೇ ಇವೆ. ಹೀಗಾಗಿ ಇದು ಇನ್ನೂ ಹಾಗೇ ಒಂದು ಯುಕ್ತಪ್ರಶ್ನೆಯಾಗೇ ಉಳಿದಿದೆ. ಅದರಿಂದ ಇದನ್ನು ತೀರ್ಮಾನ ಮಾಡುವುದು ಬಹಳ ಕಷ್ಟ. ಈ ದಿವಸ ಬೇಲೂರು ಹಳ್ಳಿಬೀಡುಗಳಲ್ಲಿರುವ ಶಿರಾ ಪ್ರತಿಮೆಗಳನ್ನು ನೋಡಿದಾಗ ಅವುಗಳನ್ನು ನಾವು ಆಶ್ವೀಲ ಎಂದು ಹೇಳುವುದಾದರೆ ಅವೇಕೆ ಈ ದಿವಸ ಇಡೀ ಜಗದ್ವಿಖ್ಯಾತ ಶಿಲ್ಪಕರಾ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ಎಂದು ಹೆಸರು ಪಡೆದಿವೆ ? ಅವುಗಳನ್ನು ನಾವು ಈ ದಿವಸ ಆಶ್ವೀಲ ಎಂದು ಆಳಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವೇ ? ಇದನ್ನು ಯಾರುತಾನೆ ಒಪ್ಪುತ್ತಾರೆ ? ನಮ್ಮ ಕ.ರಾ. ಕೃ. ಅವರು ಬಹಳ ಶ್ರಮ ವಹಿಸಿ ಅನೇಕ ಹಳ್ಳಿ ಹಳ್ಳಿಗಳನ್ನು ತಿರುಗಿ ಈ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಉಪಯುಕ್ತವಾದ ಸೇವೆಯನ್ನು ಸಲ್ಲಿಸಿದ್ದಾರೆ. ನಮ್ಮ ನಾಡಿನ ಮಕ್ಕಳು ಕಂಡ ಕಹಿ ಸಿಹಿಗಳನ್ನು ನೇರವಾಗಿ ಹೃದಯದಿಂದ ಹೃದಯಕ್ಕೆ ಒಯ್ಯತಕ್ಕಂಥ ಒಂದು ಅಪೂರ್ವ ಸಾಹಿತ್ಯ ಇದು. ಇಂಥಾ ಅಪೂರ್ವ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ಕಾಪಾಡಿಕೊಂಡು ಬರಬೇಕಾದ್ದು ನಮ್ಮ ಅದ್ಯಕ್ಷರವ್ಯ. ಆ ಕ.ರಾ.ಕೃ. ಅವರು ಹಳ್ಳಿ ಹಳ್ಳಿಗಳೂ ಹೋಗಿ ಜನರ ಹತ್ತಿರ ಅವರ ಸಂಪರ್ಕ ಬೆಳೆಸಿ ಈ ಕವನಗಳನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಹೀಗೆ ಬಹಳ ಶ್ರಮವಹಿಸಿ ಆ ಅಕ್ಯಾಡಮಿಯವರು ಒಂದು ಸ್ತುತ್ಯವಾದ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಅವರ ಎರಡು ಪುಸ್ತಕಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಅವರು ಕೊಟ್ಟಿರತಕ್ಕ ಚಿತ್ರಗಳು ಅವು ಶೀಲವೋ—ಆಶ್ವೀಲವೋ ಆ ವಿಚಾರ ಬೇರೆ ಇರಲಿ. ಆದರೆ ಆ ಚಿತ್ರಗಳನ್ನು ಆ ಪುಸ್ತಕಗಳಲ್ಲಿ ಕೊಡತಕ್ಕ ಅಗತ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ ಎಂಬುದಾಗಿ ಒಂದು ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಪಟ್ಟ ಕಾರಣ ಆ ಎರಡು ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ತಡೆಹಿಡಿಯ ರಾಗಿತ್ತು. ಆ ಬಗ್ಗೆ ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಸೂಕ್ತ ಪರಿಶೀಲನೆ ಮಾಡಿ ಅವುಗಳನ್ನು ಎಲ್ಲ ರೈಬ್ರರಿಗಳೂ ಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಏರ್ಪಾಡನ್ನು ಮಾಡಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ.

ಇನ್ನು ಮಿರ್ಲೆಪಾಡರ್ ಪತ್ನಿಗೆ ವಿಚಾರಕ್ಕೆ ಬಂದರೆ ಈ ಬಗ್ಗೆ ನಾನಾಗಲೇ ಸಾಕಷ್ಟು ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸಿರುವುದರಿಂದ ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ನಾನಿನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಇಷ್ಟಪಡುವುದಿಲ್ಲ.

ಶ್ರೀ ಡೆವೋರೋರವರು ಅಂಗ್ಲೋ ಇಂಡಿಯನ್ ಸ್ಕೂಲುಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದು ವಿಚಾರವನ್ನು ಪ್ರಸ್ತಾಪಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಆ ಸ್ಕೂಲುಗಳು ಆ ಗ್ರಾಂಟ್ ಇನ್ ಏಯಿಡ್ ಕೋಡಿನ ವ್ಯಾಪ್ತಿಗೆ ಒಳಪಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಒಳಪಡದಿದ್ದರೆ ಆ ಗ್ರಾಂಟ್ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ವಿಚಾರ ಇಷ್ಟೆ. ನಾನು ಇಲ್ಲಿಯ ವರೆಗೂ ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರುಗಳು ಏನೇನು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನೆತ್ತಿದ್ದರೋ ಅವುಗಳಿಗೆಲ್ಲಾ ಸಾಕಷ್ಟು ಸಮಿಸ್ತಾರವಾಗಿ ಉತ್ತರಗಳನ್ನು ನೀಡಿದ್ದೇನೆ. ಎರಾ ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರುಗಳೂ ಇಲ್ಲಿಯತನಕ ಇಷ್ಟು ಸಾವಧಾನದಿಂದ ನನ್ನ ಭಾಷಣವನ್ನು ಕೇಳಿದ್ದಕ್ಕಾಗಿ ಅವರೆಲ್ಲರಿಗೂ ನನ್ನ ಹೃತ್ಪೂರ್ವಕ ವಾದ ವಂದನೆಗಳನ್ನರ್ಪಿಸುತ್ತೇನೆ. ನಮ್ಮ ವಿರೋಧಪಕ್ಷದವರೂ ಕೂಡ ನನ್ನ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಆದರಿಂದ ಅವರಿಗೂ ಸಾಕಷ್ಟು ತೃಪ್ತಿಯಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಅವರೂ ಕೂಡ ಈಗ ಸಭೆಯ ಮುಂದೆ ಮಂಡಿಸಿರತಕ್ಕ ಡಿಮಾಂಡುಗಳನ್ನು ಸರ್ವರೂ ಸರ್ವಾನುಮತದಿಂದ ಅಂಗೀಕರಿಸ ಬೇಕೆಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿ ನಾನು ನನ್ನ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

Mr. CHAIRMAN.—The question is :

“That the respective sums not exceeding the amounts mentioned in Demands Nos. 17 and 37 which include the sums already voted on account be granted to the Government to defray the charges which will come in course of payment during the financial year for period ending with the 31st day of March 1969.”

The motion was adopted.

As ordered by the Chair the motion for Demands for grants adopted by the House, are reproduced belows.

DEMAND No. 17.—EDUCATION.

28. Education.

“That a sum not exceeding Rs. 36,17,27,200 including the sums already voted on account be granted to the Government to defray the charges which will come in course of payment during the financial year for the period ending 31st day of March 1969, in respect of ‘Education’.”

DEMAND No. 37.—STATIONERY AND PRINTING.

68. Stationery and Printing.

“That a sum not exceeding Rs. 1,13,39,000 including the sums already voted on account be granted to the Government to defray the charges which will come in course of payment during the financial year for the period ending 31st day of March 1969, in respect of ‘Stationery and Printing’.”

Mr. CHAIRMAN.—The House will now rise and meet again on Monday, the 8th instant at 1 P.M.

The House adjourned at Thirty Minutes past Seven of the Clock to meet again at One of the Clock on Monday the 8th April 1968.
